

Hitbenhat... II.

VIRÁGBA BORULNAK A FÁK

Arany Viktor

A regény cselekménye és annak szereplői az író fantáziájának szülöttei. Bármely hasonlóság létező, vagy létezett személyekkel, élethelyzetekkel kizárólag a véletlen műve.

© Arany Viktor 1996 - 2008

TARTALOM

1.	A KARÁCSONYI AJÁNDÉK	4
2.	ANATOLIJ.....	11
3.	HÚSVÉT ELŐTT	16
4.	BÜKKÖSD.....	19
5.	SATUBAN	25
6.	A SATU TOVÁBB SZORUL	31
7.	FELTÖR A FORRÁS	34
8.	REAKCIÓK	36
9.	LÁNGOLÓ MISERUHÁK	42
10.	MI FÁN TEREM A NYÚLHÚS?.....	46
11.	A SZÖVETSÉG.....	53
12.	HÉTKÖZNAPOK.....	55
13.	KARÁCSONY.....	59
14.	A PRÓFÉTAISKOLA	65
15.	TOVÁBB FORMÁLÓDOM	70
16.	A LELKIGYAKORLAT	73
17.	AZ ESKÜVŐ.....	78
18.	ISTEN IGÉJE	84
19.	A GYÖKÉRKIÁLLÍTÁS	91
20.	HÚSVÉT	96
21.	VIRÁGBA BORULNAK A FÁK.....	103
22.	ÚJABB DIMENZIÓ	108
23.	ELSÖTÉTÜL AZ ÉG	115
24.	MEDDIG MÉG ?.....	119
25.	A DÖNTŐ LÉPÉS.....	122
26.	AZ UTOLSÓ MENET	126

1. A KARÁCSONYI AJÁNDÉK

A mosdókagyló tömítő csíkját hitemmel megtisztítottam, s frissen átélt felfedezésem után szinte pezsgett egész testem. Lendületesen készülődtem, fürgén vettem fel fehér ingemet, nyakkendőmet, és fekete nadrágomat, hogy siethessek a karácsonyi misére. Nem akármilyen nap van ma, Jézus, a Mester, a Rabbi születésnapja. Bizony, ma már a többség csak az ajándékvásárlásra gondol, ahogy nemrég egy spiritiszta könyvben olvastam, és csak kevés embernek fordul meg a fejében, hogy micsoda nagy esemény volt, amikor Isten Fia értünk emberekért testet öltött a Földön.

Útközben végig a hit jelentősége, friss megvilágosodásom gondolathullámai jártak a fejemben. Bizony, milyen fontos a hit, mely nem eszköz csupán, hanem teremtető erő! A hit meg is teremti a maga tárgyát. Sajnos, ez az elferdített, elrontott hit a babonák alapja, működési mechanizmusa is. Ha hiszem, hogy egy fekete macskával való találkozás után valami kellemetlenség, szerencsétlenség ér, akkor azt hitemmel meg is teremtem magamnak. Persze nem a macskával való találkozás okozza ilyenkor a bajt - ahogy a babonások az előre megjósolt esemény bekövetkeztekor érvelni szoktak - hanem tudatunk, hitünk teremti meg tárgyát. Coué könyvének egyetlen mondatában van legfontosabb felfedezése, mondanivalója elrejtve, hogy a cél eléréséhez *fontosabb hitünk*, mint akaratunk. Az akarat *kevés, ha nem hiszem erősen*, hogy céloim meg is valósítható.

Mit is tett velem Éva? Elhitette velem, hogy tökéletesen meg tudok felelni feleségem elvárásainak, hogy igyekezetem jó hatással lesz rá. Valóban igen kilátástalannak tűnt előttem a feleségemmel kapcsolatos helyzet, hiszen már mániákusan húzódtott vissza bármely vallási, vagy Istennel kapcsolatos megnyilvánulás elől. Innen szép nyerni, gondoltam, és fürgén szedtem lábaim a templom lépcsőjén.

Szerettem volna gyónni áldozás előtt, hogy még apró foltok se legyenek lelkemen ezen a csodálatos szép napon. Már két hete, hogy utoljára gyóntam, és azóta bizony odamondogattam magamban párszor egy kissé agresszív autóstársnak vezetés közben, és még néhány apró ügy nyomta lelkemet. A gyóntatószék mellett azonban szokatlan módon öten, hatan várakoztak, mikor odaérkeztem. Leesett a tantusz, hogy a gyónási hajlandóság, kedv is szezonális, mint oly sok minden más az életünkben. Egy hónapja még egyedül gyóntam a misén, három hete egy idős néni, két hete pedig egy bácsi nyitotta csak ki a gyóntatófülke ajtaját rajtam kívül, a misén résztvevő mintegy 30-40 hívő közül.

Ennyit nem érdemes várnom, hisz míg a sorban álldogálok, a misére nem tudok igazán figyelni, s akkor a mise meghittsége vesz el. Majd a közös bűnbánattal elintézem, gondoltam magamban, és leültem a hátsó padba. Lanyha vagy, lusta vagy, a bűnt ki kell mondani, akkor szégyelled igazán, akkor szabadulsz meg tőle, villant a padban ülve fejembe, és visszaálltam a sorba, majd ott megint bizonytalankodni kezdtem, amikor - nem hallottam, inkább csak éreztem, vagy mintha belegondolkozták volna a fejembe - egy gondolat jelent meg bennem, egyes szám második személyben fogalmazva:

Ma van a születésnapom, megbocsátom bűneidet. Engedd a többieknek gyónni, nekik jobban szükségük van rá, mint neked!

Határozott léptekkel kiálltam a sorból, s miközben előre mentem a padsorok között, folytatódott a gondolat:

Figyelj a szentbeszédre, számodra fontos rész lesz benne!

Megdöbbenem ült, vagy inkább roskadtam le a padra. Mi történt velem? Velem is megeshet ilyen csoda, vagy ez a képzeletem játéka volt csupán? A gondolat nem szavak formájában került tudatomba, hanem mintegy gondolat csíra, vagy nehezen meghatározható érzés, és ezt aztán nekem kellett magamban átültetni, szavakba átformálni.

Talán az a legtalálóbb kifejezés, hogy valami *tartalom jött*, amihez az agyam erre való részén a forma általam hozzárendelődött. Az *alap* mondanivaló, hogy a pap *valamilyen* beszédében *valami* fontos lesz számomra az *egyértelmű* volt, de azt nem tudtam magamban egyértelműen azonosítani, hogy az olvasmány, a szentlecke, az evangélium, vagy a prédikáció lesz az, amire majd figyelmem kell. A szentbeszéd az evangélium kapcsán az angyal Szent Józsefhez intézett szavai köré formálódott, lényege az volt:

Ne félj!

Ezt a felszólítást magamra nézve nagyon találónak éreztem. Hittem Istenben, hitem már megizmosodott, de amint néhány - tulajdonképpen nem túl komoly - támadás ért, ha nem is bizonytalanodtam el, ha nem is inogtam meg, de azért megtorpantam, megijedtem, visszahőköltem, hogy szerető, gondomat viselő Istenem miért engedi, hogy övéit, gyermekeit bántsák. Úgy éreztem magam, mint amikor valaki télvíz idején, egy erdő közepén, a térdig érő vízben, kabát nélkül, kiszolgáltatottan áll.

Úrfelmutatás alatt, belső képernyőmön a Szűzanyát láttam csodálatos fényárban fürödve, a kis Jézussal a karján. Az áldozás pedig életemben először, szívem melengető, egész testemet vibrációba hozó, felemelő élményt jelentett. Úgy éreztem, most tudtam először az Istennel való találkozás, Istenben való föloldódás szertartása misztériumának megfelelően átszellemülni. Nagy erőt adott a szentbeszéd, és boldogságtól, energiától sugárzó arccal mentem haza.

Hazafelé tépelődtem az úton. Vajon mi történt velem? Elmém játéka lehetett? De amikor gondolkodom, egyik gondolatomat a másikba öltöm. Például fázom a templomban, fázom, mert nem vettem kabátot, nem vettem kabátot, mert nem volt a fogason, nem volt a fogason, mert Edit a Patyolatba vitte, Edit sokat zsörtölődik velem, mit fog szólni, ha megint elmegyek az imakörbe.

Tehát, ahogy a dominó játéknál is, mindig kell lenni egy kapcsolódó felületnek, amin a gondolat láncolódik, de most nem ez történt, hanem teljesen váratlanul csöppent fejembe, jutott eszembe, kívülről került be a gondolat, és ráadásul még le is kellett fordítanom, míg a sajátomnál mindig egyszerű, mindig ki tudom mondani, amit gondolok. Nem, nem saját elmém termelte ki ezeket a gondolatokat. De akkor ki? Ki mondhat december 24-én olyat, hogy ma van a születésnapom? Ki mondhatja, hogy megbocsátom bűneidet? Ki tudhatja előre, miről fog szólni a szentbeszéd?

Otthon nem az evés volt az első számomra, mint azelőtt, hanem siettem a dialízist elvégezni, és csak utána ebédeltem. Mosogatás után a keskeny nappaliban feleségemmel összefutva átöleltem, és megcsókoltam őt. Ekkor megint jöttek a gondolatcsírák:

Kedvemre van, amikor így szeretitek egymást! A szeretet útján fogod őt elvezetni Hozzám. Légy óvatos, ha túl sokat mondasz neki, elriasztod tőlem! Kislányod meg fog gyógyulni, de erről most többet ne kérdezz!

Azon töprengtem, vajon tényleg túlpörögtem magam - amire hajlamos vagyok - vagy tényleg az történt, amit a SZÓ válasza sejtetett, és amit szívem mélyén vártam? Isten, pontosabban Isten fia szólt hozzám? „Eszed használatát akkor se kapcsold ki, ha biztos vagy benne, Én szólok hozzád!” - Írta a SZÓ válaszában, de most még nagyon messze voltam a biztostól, és nem akartam hiúnn beleélni magam, hogy Isten szól hozzám. Még kiderülhet, hogy képzelődés, aztán milyen felsülés lenne. Végül is gyümölcséről ismerni meg a fát, és ebben a gyümölcsben nem találtam még kritikus szemmel sem kivetnivalót.

Gergőnek könnyű, mert ő mindenkit ismer. „Felmegyek Jézushoz”, „felszóllok neki, hogy ma fáradt vagyok, nem megyek föl”, beszélget az angyalokkal, kísérőinkkel, tehát ő mindig

tudja hányadán áll. Erről jut eszembe, egy alkalommal Gergőtől Viktorral kérdegettük kísé-
rőnket, Gergő nézegetett, odébb lépett, úgy nézett ki, mint aki bizonytalan, és már korábban is
említette, vannak fokozatok, amelyek nagyon hasonlítanak egymáshoz.

- Gergőkém! - kérdeztem. - Mit csinálsz, ha nem vagy biztos a kísérő fokozatában?

- Hát megkérdézem tőle - hangzott az egyszerű, kézenfekvő válasz, és Gergő ezt olyan
természetességgel mondta, mintha a világon mindenki képes lenne erre, pedig rajta kívül még
soha nem hallottunk erről a képességről. A rosszaknál ugyanúgy vannak fokozatok, azokat
ugyanúgy ismeri Gergő, de szerencsére nem sokszor volt rá szüksége, hogy e tudását használ-
ja, mert akikkel eddig találkozott, azokat „el tudta űzni”.

Gergő előtt a kísérők újabb dimenziói nyíltak meg, mert továbblépett a tizedik dimenzió fölé.

VÁLASZTOTT ANGYALOK ALAPFOKOZAT
VÁLASZTOTT ANGYALOK KÖZÉPFOKOZAT
VÁLASZTOTT ANGYALOK FELSŐFOKOZAT

ISTEN ANGYALAI 1. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 2. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 3. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 4. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 5. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 6. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 7. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 8. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 9. FOKOZAT
ISTEN ANGYALAI 10. FOKOZAT

ISTENI LELKEK 1. FOKOZAT
ISTENI LELKEK 2. FOKOZAT
ISTENI LELKEK 3. FOKOZAT
ISTENI LELKEK 4. FOKOZAT
ISTENI LELKEK 5. FOKOZAT

ISTEN ŐRZŐI 1. FOKOZAT
ISTEN ŐRZŐI 2. FOKOZAT
ISTEN ŐRZŐI 3. FOKOZAT
ISTEN ŐRZŐI 4. FOKOZAT
ISTEN ŐRZŐI 5. FOKOZAT

FELSŐBBFOKU ŐRZŐK 1. FOKOZAT
FELSŐBBFOKU ŐRZŐK 2. FOKOZAT
FELSŐBBFOKU ŐRZŐK 3. FOKOZAT
FELSŐBBFOKU ŐRZŐK 4. FOKOZAT
FELSŐBBFOKU ŐRZŐK 5. FOKOZAT

ISTEN SZELLEMEI 1. FOKOZAT
ISTEN SZELLEMEI 2. FOKOZAT
ISTEN SZELLEMEI 3. FOKOZAT
ISTEN SZELLEMEI 4. FOKOZAT
ISTEN SZELLEMEI 5. FOKOZAT

ISTEN LÁTÓI 1. FOKOZAT
ISTEN LÁTÓI 2. FOKOZAT
ISTEN LÁTÓI 3. FOKOZAT
ISTEN LÁTÓI 4. FOKOZAT
ISTEN LÁTÓI 5. FOKOZAT

Gergőnek most az Isten látói után következő dimenzióból, úgynevezett deveresz kóp a kísérője, amit már egyáltalán nem tudok értelmezni, sem elképzelni, de a történeti hűség kedvéért leírom. Azt még hozzá kell tennem, hogy Gergő szerint itt már olyan magasak a kísérők, hogy évente, vagy ritkábban fognak neki változni.

Szóval Gergőnek ilyen tekintetben nem nagyon lehetnek kétségei, mert tisztánlátó, még-hozzá nem is akármilyen, mert például a röntgenlátás, tehát a testen belüli szervek látásának képessége keveseknek adatik meg. Másrészt nála a szellemvilággal gondolatátvitel útján való kommunikáció is zökkenőmentesen működik a kísérői által megnyitott csatorna következtében.

Én azért nem tudtam, mi történt velem, mert nem mély zengő hangot hallottam, ahogy paraszti eszemmel elképzeltem magamnak, hanem mintha egy artézi kút mélyéről *suttogna* valaki, vagy egy tizemeletes ház tetejéről hallanám a földszinti egércincogást. Nem is hallás volt az tulajdonképpen, ott „érzékeltem” a gondolatot, ahová a fülből jut, tehát az agyban, ahhoz hasonlóan, mint amikor valakinek a hangját, szavát, kacagását, emlékezetből felidézem. Ráadásul ez nem konkrét - a saját szókészletünkben álló - gondolati közlemény volt, hanem inkább gondolatcsírának, érzetnek nevezhetném, tehát még a megfogalmazódott gondolat előtti fázis, mert magamban, magamnak kellett - még ha egy másodperc töredéke alatt is - szavakká formálnom, a saját jel, azaz szókészletembe átültetnem, transzformálnom. Messze *nem volt egyértelmű* abban a pillanatban, amikor a gondolat jött, hogy olvasmány, szentlecke, evangélium, vagy szentbeszéd, prédikáció-e az, amire figyelnem kell majd.

Mikor Editemmel összefutottam, akkor sem volt egyértelmű, hogy „kedvemre van, amikor így szeretitek egymást” vagy „tetszik nekem, hogy így szeretitek egymást”, tehát jogsak voltak kétségeim, még ha egy kicsit nyugtatóan is hatott, hogy a lényeg, a tartalom egyértelmű volt. A szentestét békében és szeretetben töltöttük. Hol van már a tavalyi hó, hogy nem akartam anyósomékkal együtt karácsonyozni. A szeretettől mindnyájan gazdagodunk, nem kapni, birtokolni kell, hanem adni és olyan értelmetlennek, sutának, butának tűnt korábbi énem, hogy féltékeny voltam szegény anyósomra, apósomra, feleségem nagymamájára, és feleségem, gyermekeim, magamnak akartam kisajátítani. Igaz, hogy ők is hasonlóképpen jártak el velem szemben, de ez nem mentség, hisz most észre sem veszek semmi ilyesmit bennük, és ez a legjobb bizonyíték arra, hogy bennem már nincs birtoklási, kisajátítási szándék.

A szenteste öröme feledtette velem a történetek bizonytalanságát, és karácsony harmadnapján, míg feleségem fürdött, az idő közben haza telepített számítógépen megírtam Pali bácsinak az eset körülményeit, és nagyon kértem, adjon tanácsot, vagy kérdezze meg a SZÓ-tól, mi történt velem.

Még egy érdekes dolog történt velem. Szilveszter napján, az estére készülődve, jó forró vízben áztattam magam, és szokásom szerint a kádban ellazultam, behunyt szemmel relaxáltam, élveztem a kellemes lebegést a vízben.

- *Feleséged, ellenfelemtől visszaszerzem magamnak!* - került ismét fejembe egy gondolat. Megint rám jött a tépelődés, vajon mi lehetett ez? Saját gondolat, Isten szava, vagy sátáni kísértés? Hiszen a kísértő ugyanabból a dimenzióból, csak más oldalról jelentkezik, ezért hívta fel figyelmemet a SZÓ, hogy értelmem használatát *sohase* kapcsoljam ki, de az értelem használata sem egyszerű. Könnyen rájöttem, hogy kísértés, amikor azt sugallta egy hang, hogy vág-

jam kupán drága feleségem, de itt már jobban át kell gondolnom a dolgot. Edit az Ellenfélé lett? Ez olyan szörnyű gondolatnak tűnt számomra, hogy igyekeztem elhessegetni magamtól, pedig már többször feltűnt, arca mennyire eltorzul, forognak a szemei, amikor Istenről, Istent szerető kis imakörünkről beszél. Az sem lényegtelen, hogy - amíg megvolt - kis házi oltáron a rendelőben levő irodában mindig befordította a Szűzanya, meg az Úrjézus szobrát, mondván, hogy a látásukat sem bírja elviselni. Házasságunk 17 éve alatt sohasem láttam ilyennek, kell, hogy legyen valami ebben.

Tulajdonképpen engem szándékozik megnyugtatni ez a gondolat, csak nem arra kell tennem a hangsúlyt, hogy feleségem az Ellenfélé lett, hanem *mint áldozatot*, keserűségében, fájdalomában könnyen eltérített *sajnálom* kell. Mint szenvedőben, Isten benne van és erre majd ő is rá fog jönni. Egyszer majd ő is úgy fogja szeretni Istent, mint én, vagy valószínűleg még jobban, hiszen jobban megszenved érte, és az egy csodás pillanat lesz, csak ki kell várnom, amikor Isten visszaszerzi őt magának.

Nem bírtam sokáig, negyedikén munkahelyemről felhívtam Pali bácsit.

- Komám, nagy kegyelmet kaptál, az Úr szólt hozzád! - közölte a szívet dobogtató hírt Pali bácsi.

- Nem saját elmém játéka volt, vagy kísértés? - kérdeztem vissza.

- Idefigyelj Viktorkám - szólt Pali bácsi -, a krampusznak van egy fegyvere, amit mindenkinél bedob, ez az elbizonytalanítás. - Nem vagyok én arra méltó, nem én voltam, csak a fantáziám játszott velem, meg ilyenek. Ne dőlj be ennek! Amit te értelmet megnyugtató módon meg tudsz magyarázni magadnak, ami téged *épít, buzdít, vigasztal*, az mind az *Istentől* jön, ami meg *lelomboz, félelmet kelt és elkésért*, az meg a *krampusztól*. Ilyen egyszerű az egész.

Megkönnyebbülten tettem helyre a kagylót, és nekiláttam az előttem tornyosuló feladatoknak. Befejeződik a vendégeskedés, az átmeneti állapot, a reklámügynökség kölcsön íróasztalánál, az osztrák főnökök megemelték, és befizették a törzstökét, irodát bérelhetek, céges autót vásárolhatok, beindul az import, kezünkben vannak az ORKI engedélyek a laborfelszerelésekre, most már csak dolgozni kell.

Másnap egy régi ismerősöm, Ferike látogatott meg, akivel vagy 10 évvel ezelőtt egy téli napon, kilencven métert repülve, hármasszaltózva, sérülés nélkül éltünk át egy balesetet. Faggattam, fogalmazná ugyan meg, mi volt a balesetnek a jelentősége. Megcsúsztunk az úton... előttünk volt a mentőautó... kisodródtunk... próbálkozott, míg újra, és újrakérdezve ki nem szedtem belőle, hogy a halál torkában voltunk, ez volt a baleset lényege. Jó figyelmeztetés volt ez, hogy van halál, meg földön túli élet is, de akkor minden másra gondoltam tyúkeszemmel, de erre az egyre nem. Feri arról számolt be, hogy ideges panaszai vannak, és immunbetegsége van, amit az orvostudomány még azonosítani is nehezen tud, gyulladás pedig szóba sem jött eddig. Apósa pedig elvégezte a hittudományi akadémiát, diakónusként - majdnem papként - működik, s őt fuvarozva észrevette, hogy a templomban mindig jobban érzi magát, kimegy belőle az ideges feszültség.

- Nahát! - mondtam meglepetést színelve, hogy lehet ez? Hát ki van ott a templomban? - tettem fel a beugrató kérdést. Kihez vagy ott közelebb? Segítettem ismét. Istenhez, felelte bátoritanul, s elmondta, abban biztos, hogy van Isten, de ezzel aztán kifűjt az egész téma. Hát Isten csak a templomban van? - kérdeztem ismét, s a választ meg sem várva rávezettem, hogy Isten a szívünkben él, csak úgy vagyunk ezzel, mint én voltam kisdiák koromban, mikor a Sportuszodában sírva kerestem elveszettnek hitt kesztyűmet és csodálkoztam, mikor a kabinos nevetve kérdezte: - Hát a kezeden mi van?

Tehát ha a templomba bemenve - Istenhez közelebb kerülve - elmúlnak a panaszok, mi sem egyszerűbb a gyulladásnál. Egész nap Vele kell lenni. Nem albérletet kell venni a templomba, hanem *Vele* kelni, *Vele* reggelizni, *Vele* munkába indulni, *Vele* megbeszélni az aznapi tennivalókat, *Vele* lefeküdni, és *Neki* hálát adni az aznapért. Ennyi az egész. Meg a két fő-

parancsot betartani, Istent és felebarátunkat szeretni, amelyikből egyik sem lehetséges a másik nélkül. Embert szeretni Isten nélkül lehetetlen, hisz ki az embereket igazán szereti, előbb-utóbb - még külső segítség nélkül is - eljut Istenhez, Istent szeretni emberszeretet nélkül pedig hazugság, hiszen aki így szereti Istent, az nem szereti, hanem fél, hízeleg, alázatoskodik, képmutató.

Január 6-án, vízkereszt napján ismét csodálatos élményt nyújtott a szentmise. Már az elején azzal kezdtem, hogy kissé fagyottan érkeztem és a fűtött pad melege helyett a térdelést választottam. Összekulcsolt kezeim között abban a pillanatban megéreztem az energiaáramlás beindulását. Imába kezdtem, de saját szavaimmal. Arra kértem Istent, hogy segítsen megtisztulnom, tovább felnőnem a tőle kapott és folytonosan áramló kegyelemhez. Igaz, hogy fejlődök valamicskét, de hol vagyok még attól, hogy úgy világítsak, mint csillagok az égen, ahogy ezt a SZÓ oly szépen előírta nekem. Az átváltoztatás és az Úrfelmutatás alatt mindannyiszor erőteljes aktivitást éreztem koronacsakrámon, és valahogy az volt az érzésem, hogy az oda behatoló sugárzástól már kisebb mértékben különbözik saját rezgésszámom, azaz fejlődök.

Az áldozás alatt is nagyon erős, egész testemet betöltő finom vibrációt éreztem, majd a padba visszatérve belső képernyőmön egy feszületet pillantottam meg. Egy „üres” feszület volt. Ezt azért tudom ilyen biztosan állítani, mert a vastag szögek kiállottak belőle, mutatván, hogy nem szimbolikus, hitet jelképező keresztről van szó, azon *volt* valaki, de már nincs. Gondolkoztam, mit jelenthet ez? Jézus nincs már a keresztfán, feltámadt, újjászületett. Talán az én újjászületésemet akarja ez jelenteni? Nem! A kereszten levő szögek szinte felhívják a figyelmet arra, hogy azon volt valaki, de már nincs. A kereszt, szenvedés, s ha már nem vagyunk keresztre feszítve, a szenvedés véget ér.

Megvan a megoldás, ragyogott fel bennem, de aztán tovább gondolkoztam. Jó, de kinek ér véget a szenvedés? A SZÓ megírta „szenvedéseid, melyet hordasz és még reád várnak, azt a célt szolgálják...”. Sorsom annyira egybeolvaszt családommal, hiszen az én szenvedésem is csak akkor csökkenhet, ha a többiek szenvedése is csökken, vagy megszűnik. A jel csak arra vonatkozhat, ami napjaim minden percében foglalkoztat. Az pedig nem az, hogy magamat kényeskedve sajnáljam hitéletem gyakorlásának apró nehézségei miatt. Hogy szoktam családkról beszélni? A feleségem, igen ő keresztre van feszítve. És ő kerül most le a keresztről!

Milyen megszüntetése lenne a szenvedésnek az, ha kislányom továbbra is beteg, feleségem pedig továbbra sem hisz? Addig pedig nem fog hinni, míg Böbe meg nem gyógyul. Így hát Isten mégis előbb gyógyítja meg Böbét, nem pedig csak akkor - amint hittem - ha Edit is megtér, és hittel imádkozik hozzá. Milyen csodás örömhír és kegyelem egyben! Ezzel azt az érvet is elveszi Edittől, hogy zsarolja őt, mint szülőt, amit Edit minduntalan odavágott hozzám. Bizony itt én se jól vizsgáztam hitből. Komoly tévedés volt azt hinnem, hogy ki tudom számítani Isten útjait, mert isten útjai kiszámíthatatlanok! De ebből is levonom a tanulságot, és az első az lesz, hogy hazaérve egy levélben megírom neki ezt az élményt, amit majd leragasztva átadok és megkérem, akkor bontsa föl, ha a Böbe állapota majd - nemsokára - javul. Ekkor kap majd szép igazolást arra, hogy Isten jó, és a hitnek milyen nagy a jelentősége.

Egyik este, mikor hazamentem, párom megint nagyon komoran nézett rám.

- Mi van szívem? - kérdezem részvételtjesen, mert egész lényéből sugárzott, hogy szenved a már két éve tartó örökös dializálástól, a kilátástalanságtól.

- Elegendem van az egészségből, hogy neked az Isten a legfontosabb, és a családotat mellőződ emiatt!

- Én nem mellőzlek titeket, de valóban az Isten a legfontosabb számomra. - Mind a ketten ugyanazt mondjuk, ugyanazt hisszük. - Te azt hiszed, hogy vesztembe rohanok, mert Istenben hiszek, én pedig azt mondom, hogy neked nem válik javadra, ha nem hiszel Istenben.

- De hogy tudsz egy olyant szeretni, aki a beteg leányodat nem gyógyítja meg? - fakadt ki sírva. A Pali bácsi az oka mindennek, meg az Éva, azok fanatizáltak téged ennyire. Hogy lehetsz ilyen kegyetlen, hogy ennyi fájdalmat okozol nekem? - Miért nem engem büntet Isten, miért ezt az ártatlan gyereket? - Miért nem imádkozol, hogy én szenvedjek helyette?

- Van erre lehetőség, de erről többet most nem mondok - válaszoltam. Mennyire rátapintott a lényegre, gondoltam, hiszen alig két napja fejeztem be Pió atya csodálatos életrajzát, melyben leírja, hány ember szenvedését vállalta át. Én pedig pont tegnap kértem Istent, hogy ha lehetséges, nekem adja át azt a szenvedést, melyet lányomnak és feleségemnek kell elviselnie.

- Én meg vagyok győződve, hogy nem én vagyok az oka, hogy ez ennyire fáj neked, és tiszta a lelkiismeretem.

- Ezzel csak áztatod magad, ezzel a hamis hazugsággal, de ha van Isten, akkor sokat fogsz bűnhődni a pokolban, mert ennyi fájdalmat okoztál! Nehogy azt hidd, hogy te olyan jó vagy! Én mindig, mindenkivel jól megvoltam, engem mindig szerettek. De ha van túlvilág, akkor eljövök és kísérteni foglak!

- Más gyötör téged szívem, nem én! - céloztam a gonosz oldalra.

- Le merem fogadni, hogy az uszodába is azért jársz olyan pontosan minden kedden, mert ott is összeszedtél valami hülyét, aki szájtátva hallgatja a dumádat.

Mosolyogtam és hümmögtem, hogy milyen jól informált a másik oldal.

- Nincs más témád, amint hazajössz, ezt a rohadt számítógépet vered, mert az is csak a Isteneddel van tele. Mást sem tudsz, mit annak at csókolgatni!

- Én nem tudom, mit csinálok, ha elmész vasárnap *arra* a misére!

- Már pedig el fogok menni, mert a misét, azt nem tilthatod meg nekem. - Ebben a pillanatban teljes erőből belevágta a mosogatóba a befőttesüveget, amelyet éppen mosogatott, és összeresztetem. Szerencsére nem esett bántódásunk, a befőttesüveg jól bírta a strapát.

- Eddig hányszor curikkoltam? Levettem a medált, nem mentem imakörbe, nem tartottam a rendelőben tanfolyamot, mindig többet akartál, semmi sem volt elég. A kisujjamat nyújtottam és a karom kaptad be tövig! Téged nem az bánt, hogy a számítógépbe írok, vagy a misére megyek, téged nem a hitem megnyilvánulásai zavarnak, hanem az, hogy nálam első helyen van az Isten.

- Ez nem normális, hogy valaki ennyire fanatikusan belebolonduljon ebbe. A nagybátyám feleségét sem tudtam megérteni, aki nem engedett vérátömlesztést a nagybátyámnak, mert jehovista volt.

- De nekem semmi közöm a jehovisták fanatikus cselekedeteihez! - Mondd meg, mi az, ami értelmetlent teszek!

- Az hogy ilyen gonoszokat szeretsz, akik, bár meg tudnák gyógyítani a lányodat, nem teszik.

- Ezt így önmagában, az egészből kiragadva nem tudom neked elmagyarázni. Az egész azon múlik, hogy elfogadod-e azt, hogy nem egyszer élünk a Földön. Csak így tudom megmagyarázni, hogy az Isten jó. Ha mindnyájunkra korábbi cselekedeteink, és azok következményei hatnak, akkor nem derült égből jött villámcsapás Böbe betegsége, hanem következmény korábbi életei alapján, amelyet Isten csak azért enged meg, mert a tapasztalatszerzést, a fejlődést szolgálja.

- Ezt a marhaságot akarod beadni nekem? - Te nem vagy normális!

- Nem tudom bizonyítani neked, sőt igazat adok, hogy nehéz így elhinni. - De te sem akarsz rosszat, amikor a beadod az injekciót a gyereknek, és ő tudja, érzi, hiszi, hogy te jót akarsz neki. Ezért viseli el. - A hit a lényege az egésznek. - Ez volt a mosdónál levő csík eltávolításánál is a lényeg. Olyat hittem el, amit senki sem bizonyított be nekem, sőt az ellenkezőjét állítottad. Én hittem, és a hittel győztem az eltávolíthatatlan kosz felett.

- Másképp nem tudom megmagyarázni, hogy miért jó az Isten, ha meg tudná gyógyítani Böbét, és nem gyógyítja meg. - Csak a hittel. - Ezt írta a SZÓ is „ha elfogadjátok, hogy én jobban tudom, mi jó nektek, mint ti”.

- Hagyd a SZÓ-t, ne emlegeds az a vén hülyét, mert darabokra tudnám szagatni! Ő tette tönkre a házasságunkat, meg az a Éva.

- Hogy tudsz ilyet mondani egy négy gyermekes, két beteg gyermekét nevelő édesanyára?

- Én nem hozzád mentem feleségül, hanem egy normális emberhez! Amikor nekem kellett választani a szüleim, és teköztöd, én téged választottalak! Nem hittem volna, hogy ilyen csalódás fog érn az életben.

Szinte vért izzadtam minden szóval, és mondattal, mert egyszerű, logikus és megdönthetetlen érvekre volt szükségem. Láttam, hogy szenved, minden mozdulata, hangsúlya, pillantása erről tanúskodott, mégsem tudtam rajta segíteni. Nem mondhatom el, amit Pió atyáról olvastam, mert azok a történetek mind a már hívők hitét fokozzák, emelik, de nem győzik meg azt, aki nem hisz, aki ellenségesen áll hozzá minden szóhoz. Edit, Isten akaratába, Böbe betegségébe való belenyugvásom úgy értelmezte, ferdítette, hogy én helyeslem, sőt akarom Böbe betegségét.

Mikor válaszoltam, hogy Isten nem rossz, és Böbe biztosan meg fog gyógyulni, azzal vágott vissza, hogy félistennek képelem magam, mert azt hiszem, a jövőbe látok. Legsúlyosabb vádjá az volt, hogy ha Isten és a család között választanom kellene, Istent választanám. Hiába idéztem az Evangéliumból, szerinte normális hívők nem úgy gondolkoznak.

Kemény ez a kiképzés, édes Istenem, de végigcsinálom. Az Istent szeretőknek minden a javára válik! - vigasztalgattam magam és töretlen optimizmusom nem volt alaptalan, mert akár egy szinusz görbénél, együtt mondhattam az öreg cigánnyal, ross után gyün a jó! A jó, a vigasz, a remény, Böbe gyógyulásának lehetősége, nem sokat váratott magára.

2. ANATOLIJ

Edit, lankadatlan erővel, szinte önkívületben keresett olyan lehetőségeket, ahol valaki Böbét meggyógyíthatná. Én Böbe sorsát teljesen Isten kezébe helyeztem, Edit pont az ellenkezőjét tette, mintha meg akarná mutatni, hogy nincs Isten, majd az orvostudomány, majd valaki, majd valahogy, akárki, csak ne az Isten! Egy alkalommal, amikor süteményt sütött, majszolás közben megdicsértem: - Editkém, mennyei finom a süteményed!

Annyira küszködött ezzel a témával, hogy dühtől eltorzult arccal vágta rá:

- Földi finom, pokoli finom!

Bennem meg sem fordult, hogy a mennyei jelzővel mit mondok, ő azonban annyira ki volt hegyezve erre a témára, hogy a legártatlanabb kifejezésem is fennakadt. Amikor szomszédaim, Viktor napkor „Isten éltesen”-nel köszöntöttek, tüntetően, hangsúllyal mondta: - Boldog névnapot! Talán még a karácsonyt is fenyőünnepnek mondaná, mint a Szovjetunióban dívott, ha nem lenne olyan ciki.

Szerencsés véletlenek alapján hallott Anatolijról, aki nem csak képzett orvos és természetgyógyász volt egy személyben, hanem érdeklődött a spiritualitás felé is, így Editnek és nekem is szimpatikus volt. Én az Elixírben olvasott cikk alapján biztos voltam benne, hogy Istent szerető, és hívő ember, Edit szakértelmét, magabiztosságát, kis magánklinikájának biztonságát látta, és egy kivizsgálás után eldöntöttük, Böbe Edittel befekszik a klinikára. Persze a klinika fogalma mást jelent, mint amit Anatolij „klinikája” takart. Egy zsúrói családi házat bérelt a falu szélén. Edit elmondta, hogy Anatolijt az orvos társadalom eredményei miatt, kenyérféltésből támadja, ezért kényszerül ilyen elhagyatott helyeken működni, ahol nincs a

konkurencia szeme előtt. Ez az oka annak is, hogy szinte állandó vándorlásban van a klinika, hol a Dunántúlon, hol az Alföldön, s csak kis rendelője van állandó helyen, Budapesten, ahol mint természetgyógyász, engedéllyel működik.

Zsuróra már új kocsimmal, a céges Daewoo Esperóval kísértem le Editéket. Az üzleti tervben, a költségvetésben két változatot dolgoztam ki céges autóra. VW Passat 5.780.000 Ft és takarékosabb változat, Daewoo Espero 2.700.000 Ft. A Daewoo ráadásul nem presztízs autó, nem lopják, nem karcolják össze, nem szúrja a szemét senkinek és fele annyiért, mint egy ugyanilyen teljesítményű, de alapfelszereltségű német autó, egy igénytelen külsejű, de belül minden kényelemmel, légkondicionálóval felszerelt, 2 literes, 115 lóerős, kényelmes kocsit kaptam.

Azt már szinte teljes biztonsággal, előre tudtam, hogy a Daewoo-t fogják munkaadóim választani, mégis örültem, mikor ez tisztázódott és még jobban, amikor a Ventót Editnek visszaadhattam, és Esperómat birtokba vehettem. Edit hajtott elől Böbével, ők már jártak Zsurón, a Vento kellett, ha bármikor veseriadó van, én mögöttük mentem kíséretként, hogy az egy hetes klinikai kezelés alatt meg tudjam látogatni őket. Fel voltunk pakolva dializáló folyadékos dobozokkal, mert Böbét először fogja házon kívül dializálni.

Mikor bekanyarodtunk a faluszéli kis utcába, ahol a legutolsó házat kerestük, Edit a vészvillogóval jelzett, hogy helyben vagyunk, megint egy gondolat, gondolatcsíra került a fejembe:

- *Kislányod itt fog meggyógyulni!*

Kell-e ennél jobb hír, kell-e nagyobb öröm, mikor ez a kereszt nyomaszt a legjobban már évek óta. Egy szülőnek tízszer rosszabb, ha gyermeke beteg, mint ha saját maga. Igaz, hogy Isten akaratát elfogadtam, a keresztbe belenyugodtam, de Böbe betegségének következménye volt Edittel való kapcsolatom megromlása is. És most felragyogott előttem a tündöklő fényű hajnal. Végre minden megoldódik. Most már akár fát is vághatnak a hátamon, tartson akár két hétig is - az előre megbeszélt egy hét helyett - a klinikai tartózkodás. Közben megérkeztünk a 15-20 éve épült emeletes családi házba, ahol központi fűtés fokozta a kényelmet, és a viszonylag tágas szobában, franciaágyon vetettek szeretteim tanyát. Kosztról a klinika gondoskodik, hajdinakása, köles, céklaleves és egyéb finom csemegék várják Editet és Böbikénket.

Mosolygós az ápolónő, Anatolij is benézett hozzánk, az ő szeméből is őszinte emberség, segíteni akarás sugárzik, de látszik rajta a gondterheltség is, hogy támadják, hogy az illegalitás határán kell működnie, hogy költségei miatt viszonylag sokat kell kérnie a klinikai tartózkodásért, és kezelésért. Végül is 70.000 Ft-ot fizettünk a hét napért, ami 3 ingyen nappal megtoldva 10 nappá kerekedett.

Boldogan jöttek haza mindketten, Böbe örült, hogy végre valami normálisat is ehet, Edit tele volt bizalommal, hogy Anatolij búvós-búzós tea főzetei Böbe veséjét beindítják. Böbének kezdett elege lenni minden fajta gyógymódból, tablettából, injekcióból, sugárzásból, tapogatásból, vizsgálatokból és legfőképpen a förtelmes gyógyteákból. Mint minden gyermek, ő is a Coca Colát szerette, amit veséje miatt nem ihatott és a gyógyteák erőteljes ellenkezést váltottak ki belőle. Edit azonban szeretetteli könyörtelenséggel diktálta bele a nagy bögrényi italokat, melyeknek már szagától is felfordult a gyomrom.

Ez az egész kezelés, a Böbe körüli felhajtás, elterelte Edit figyelmét rólam, s majdnem békés korszaknak élhettem volna meg, ha nem kerülök össze a régi munkahelyemről ismerős könyvelőcég tulajdonos igazgatójával. Beindult a cégünk, most már könyvelni is kell majd, ezért hozzájuk fordultam. Mikor kikérdezett, mi történt velem az elmúlt időszakban, hogyan gyógyultam meg, hamar a Jóistenre terelődött a szó, hiszen ezt volt a legnagyobb esemény életemben, és erről tudtam szívből, átéléssel beszélni. Eszembe sem jutott, hogy azelőtt párttitkár volt, csak mondtam, mondtam, és mondtam. Mikor lélegzetvételnél szünethez jutott, megkérdezte:

- Viktorkám, nem golyóztál be egy kicsit ezzel a vallással? - hiszen azelőtt érthetően soha egy szót sem beszéltem ilyen témáról.

- Kedves Druszám! - válaszoltam. - Én nem tudok, meg nem is akarok neked megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatni, hogy van Isten. Szokták mondani, hogy az asztalt az asztalos készítette, az órát, az órásmester, tehát a Földet Isten teremtette.

- Én csak azt tudom neked mondani, hogy Istent szeretni jó! Nagyon jó! És én nem adnám a világ minden kincseért sem ezt a boldogságot. Nekem ez mindennél többet ér. Elképzeltem, hogy megfenyegetnének, tőből levágják kezem, ha nem tagadom meg Istent, azt felelném, inkább kéz nélkül, mint Isten nélkül.

Az ilyen felkavaró, kritikus megjegyzések mellett érték azért bőven pozitív hatások is. Amikor elkezdtem irodát keresni, az első telefonszámot hívtam, ami a szemembe ötlött, és egy csodálatos fekvésű irodát találtam a Rózsadomb csúcsán, egy toronyház tetején, fölséges kilátással, panorámával, kristálytiszt levegővel. Mikor a szerződést Botond bácsival, a bérbeadóval aláírtuk, a ház előtt, a parkolóban találkoztunk, és együtt mentünk fel az irodának kialakított lakásba. Jó félórát, háromnegyedórát elbeszélgettünk, mikor az első kéthavi díjat, meg a telefon letétet kellett volna kifizetni. Keresgéltem kis autóstáskám, benne a pénztárcával, a pénztárcában 260.000 Ft-tal, de nem találtam, míg eszembe nem jutott, hogy amikor kiszálltam az autóból, az autó tetejére tettem, és amikor Botond bácsit megpillantottam, már elfelejtkeztem róla.

Siettem lefelé, de Botond bácsi lehűtött:

- Arany úr, itt annyi kukázó járkal, ne reménykedjen, hogy meglesz a pénztárcája!

Mikor aztán felérkeztem, kezemben a kis autóstáskával, és leszámoltam Botond bácsinak a pénzt, így szólt: - Arany úr, magára vigyáznak!

Az osztrákok is meg voltak elégedve az irodával, bebútorozva, telefonközponttal, faxeszal, hűtőszekrénnel, három fővonallal, nem is volt olyan sok a havi 110.000 Ft¹ bérleti díj, és az osztrák cég külföldi leányvállalatai közül a legszebb fekvésűnek minősítették irodámat. Munkaidő végén, irodai komputeremen elkezdtem írni Gergő történetét. Edit otthon mindig mögém állt, nem tetszett neki, szinte megérezte, hogy miről írok. Lassan ment az írogatás, mert nehezen tudtam régi emlékeimet közel egy év távlatából előböngészni. Kezdetben a napi eseményeket írtam, és így az eleje, meg a közepe lett meg a könyvnek. Pár hét után leálltam, mert rájöttem, nem Gábor különleges eseményeitől kellene kezdeni, hanem Böbe betegsége, meg az én betegsége és gyógyulásom is a témához tartozik. Ez az egész, a három év eseményeit feldolgozni, időrendbe állítani, értelmes mondanivalóvá formálni szinte lehetetlennek látszott.

Az üzlet beindulával rengeteg jogi-szabadalmi szöveget kellett magyarról németre fordítanom. Őrangyalom segíthetett, mert olyan kifejezések jutottak eszembe, melyeket részben én is most hallottam először. A Ferenciek terén elkezdtem videokazettákat kölcsönözni. A názáreti Jézus 4 órás csodálatos filmjét Viktor fiammal néztük meg, de Edit olyan idegesen járkált fel-alá, hogy elhatároztam, éjszaka még egyszer megnézem, mert nem tudtuk zavartalanul átélni a filmet. Mikor Viktor lefeküdt, Edit nekem rontott, minek tömöm ilyen marhaságokkal a gyerek fejét, felesleges ezeket nézegetni, inkább a családdal törődnek. A családdal törődés elhanyagolását mindig elő tudta rángatni, ha kifogyott az érvekből.

Ezen ne múljon, gondoltam, majd megkérem őrangyalomat, hogy keltsen fel éjjel egy órakor, és egytől háromig megnézem a Napfivér, Holdnővér csodálatos filmen Assisi Szent Ferenc életét. Fel is ébresztett kísérem, annak rendje és módja szerint, bezártam a hálószobát, a nagszobától elválasztó mindkét ajtót és elkezdtem nézni a lehető leghalkabb hanggal a filmet. Alig telt el néhány perc, Edit csipásan, majd a filmet meglátva éktelen haraggal kint termett, és lehordott, hogy mi mindenre van energiám, ahelyett, hogy ővele törődnek, vagy a lányom gyógyulásáért tennék valamit.

¹ 1995-ben

- Szilveszterkor, tavalyelőtt bezzeg lefeküdtél, nem koccintottál velem, de ezekért a baromságokért fent tudsz maradni! Itt üldögélsz az éjszaka közepén, mint egy nyáladzó teve, és bambulod a videót, ahelyett, hogy aludnál, mint minden más, normális ember. Ha egyszer fára mászok az autóval, annak te leszel az oka!

Valaki őt is felkeltette, de az biztos nem őrangyal volt, gondoltam. Mit lehet mit tenni, ez a lehetőség bedugult, nem akartam az éjszaka közepén veszekedni, vitatkozni, hogy nem károsítok meg azzal igazán senkit, hogy éjszaka egy filmet megnézek, fogtam magam és lefeküdtem.

Hajnalban, ébredéskor, még vekkercsörgés előtt, egy csodálatos diaporámában láttam meg belső látással, hogy nyílegyenes, bár keskeny az út előtttem. Ez nagyon megnyugtatót abban, hogy Isten kegyelme már nem hagy el. Utána Krisztust láttam tövisszorosúval és a keresztfán, ami újból és újból a szenvedésre figyelmeztetett. Úgy éreztem erőt kell gyűjtenem, mert a szenvedések neheze még csak ezután fog jönni. Kértem Jézust, hogy bocsássa meg Editkémnek a dolgait, mert nem tudja, mit csinál. Könnyeztem, és imám azzal fejeztem be: Uram, legyen a te akaratod szerint! Hiszen ha még próbára akar tenni az Úr, hát tegyen, én kitartok mellette minden áron! Szeretem őt, és tudom, hogy ő is szeret engem.

Az autópályán Győr felé haladtam, nyugat magyarországi lerakatunkhoz, és ahogy imádkoztam, Zsámbéknál elkezdtem érezni valami csodálatos melegséget, zsongító, balzsamos szeretethullámot, a szívem majd kipattant, annyira éreztem, hogy Isten végtelenül jó, és hogy nagyon, de nagyon szeret.

- Uram, Te olyan csodálatos vagy! - rebegtem a boldogság és a hála érzésével és vagy húsz kilométeren keresztül csak sírtam. Éreztem, hogy a Teremtő mennyire mérhetetlenül szeret, hogy én is mennyire szeretem Őt. Olyan ez, mintha egy spirálon menne egyre fölfelé az ember. Egyre jobban szereti Istent, ahogy jobban szereti, úgy egyre jobban meg is ismeri, amikor még jobban megismeri, még jobban szereti, és ez így megy tovább az örökkévalóságig.

Könnyeim függönyén át hol láttam, hol nem láttam, de ez egy olyan csodálatos élmény volt számomra, hogy éreztem, Isten nélküli életem néhány évét megint kisírtam magamból. Biztos vagyok benne, Isten szeretetéről, szeretetéből még annyit sem tudunk, mint amennyit a múlt századi kínai nők mutathattak magukból udvarlóiknak, a paraván alatt papucsuk orrát kidugva. Visszafelé, amikor az autópályára kanyarodtam, fiatal lány keze emelkedett, és annyi év után, ismét megálltam egy stoposnak. Életemben először stoppolt, s valahogy a körülmények azt sejtették, nem véletlen találkozásunk. Budapestig elmeséltem az utolsó három év történetét, s fiatal útitársnőm megdöbbsentem búcsúzott. Ateista, hitetlen családban nevelődött, de mindig volt benne valami homályos vonzódás a hit, Isten irányában. Most két hónapon belül én vagyok a hatodik ember, aki saját megtérése kapcsán Istenről beszél neki. Két SZÓ kötettel, meg Norman Vincent Pale könyvével ajándékoztam meg. Szerintem este már imádkozott.

Rosta Csillával is eltöltöttem egy kellemes órát. Aurafotómon megállapította, hogy nőtt, vastagodott aurám, és ennek következtében kisugárzásom is. Az energia kimeneti oldalon megjelent a harmadik szem, ami az intuíció, érzékenység nagy fejlődését is jelenti. Ezáltal több energiát is el lehet venni tőlem, ezért jobban kell vigyáznom magamra. Cégem képviseletében egy korábbi forgalmazóval folytatott per bírósági tárgyalásán kellett részt vennem. A tárgyaláson olyan indulatok, harag, gyűlölet, szabadultak el, hogy egészen kellemetlenül, feszélyezetten éreztem magam, és a tárgyalás végén alig tudtam felállni, annyira legyengültem. A szívcsakrában feszültségek találhatók. Sok mindent fel kell még dolgozni magamban. Nem is gondoltam volna, hogy Csilla ilyen komoly hívó. Arról beszélt, Jézus milyen kemény tudott lenni, ha a vérségi kötelék küldetésétől eltántorítani igyekezett, s elmondta, szerinte túlzottan meghátrálok feleségemmel szemben.

Banki ügyeimet intéztem a belvárosban, amikor beugrottam a Ferenciek terén az Eklézsia boltba. Egy szép rózsafüzért szerettem volna venni bőrtokkal, mert az előzőnek Edit működése következtében nyoma veszett. A könyvrészlegről jöttem át a kegytárgy részlegre és aktatás-

kámat kézben tartva próbáltam kinyitni, hogy a vásárolt könyveket eltehessem, ne kelljen kézben tartani.

- Tegye csak fel a táskáját a pultra atya kérem! - szólt a mosolygós, középkorú kiszolgáló asszony a pult mögül. Zavartan pillantottam a hátam mögé, vajon kihez is szólhat, de nem állt senki sem mögöttem. Csak én babrálgattam a táskám zárját fél lábon állva, tehát nekem szólt a kedves biztatás.

- De hát én nem vagyok pap! - szabadkoztam, mert érdeemtelenül nem élvezhetek ilyen megszólítást. Egy pillanat alatt átfutott rajtam, hogy gyermekkoromban papi pályára készültem, majd kamasz koromban hátat fordítottam Istennek, és huszonöt év után, egy kegyelemből kapott súlyos betegség, meg a Gergővel történt események után, csak pár hónapja tértem meg. Ezt röviden megbeszéltük, de a gondolat nem hagyott nyugodni, hogy miért szólított tiszteendő úrnak. Talán az egyszerű sötétszürke öltöny és a szolidmintás fekete nyakkendő miatt? Vagy ennyire kiül az ember arcára belső világa? Ennyire látszik, hogy milyen boldogság az Istent szeretni? Vajon miért nézett papnak? Eszembe jutott, hogy pár hete ugyanez történt velem egy óbudai katolikus könyvesboltban, ahová kazettáért tértem be. Ott egyedül voltam a boltban és - bár nem voltam biztos benne annyi idő után, hogy ez így szokás, de - Dicsértessék a Jézus Krisztussal köszöntem. Mivel nem volt kazetta az eladó hölgy így búcsúztatott: - A Szent István kiadó diszkont áruházába menjen a tisztelendő úr!

Elgondolkoztató az ellentét, hogy egy egyházi boltban papnak néznek, feleségem pedig már szarvakat és patákat lát rajtam. Hol lehet az igazság? Középen? Vagy tényleg olyan vagyok, amilyennek párom lát? Lát, amilyennek lát, lesz, ami lesz, az érdeklődésre való tekintettel rendeztem egy kezdő jelgyógyászati tanfolyamot. Mivel a rendelőlől ki vagyok tiltva, egy ismerősöm révén egy csökkent képességűek magániskolájának egy tantermét béreltem ki a hétvégre. A négyezer forint bérleti díj üzleti szempontokat nem tükrözött, a résztvevők könnyedén összeadták és megkezdhettem első teljesen önálló, kezdő tanfolyamomat. Bár tudtam, hogy vannak ateisták, vagy inkább ezoterikus érdeklődésűek is a résztvevők között, én elmondtam minden úgy, ahogy szívem diktálta. Kevesebb volt a gyakorlati, technikai rész, több volt olyan, ami közvetlenül, vagy közvetve Istenről szólt. Magdi, Edit kozmetikusnője, imaköri társam is eljött nővérevel együtt és a tanfolyam alatt mindketten látták aurámat. Az utolsó pillanatban jelentkezett Edit rendelőjének lépcsőházából egy látó hölgy. A lényeg nem a rendkívüliségekben rejlik, de nagyon jól jöttek az apró megerősítések.

A beavatás nem volt zavartalan számomra. Végig úgy éreztem, mint amikor nincs bekapcsolva az antenna, csak sístergés hallatszik, és kendermagos a képernyő. Mikor beavatás után élményeinket meséltük, a látó hölgy elmondta, hogy hat angyal állt körül a beavatás alatt, és leánykoltak. Az volt a próbám, vajon hogyan viselkedem ilyen helyzetben. Szerencsére megálltam a próbát, nem estem pánikba, noha azt gondoltam, hogy ártó erők vannak jelen, ezért igyekeztem még aktívabban szeretetet kisugározni. Egy nagy fület és egy drágakövet láttam a beavatás alatt, ami valaminek a hallását, valami nagyon értékesnek a hallását szimbolizálhatta.

Tanfolyam után, otthon elgondolkoztam, hogy Böbe állapota tulajdonképpen egy jótá-nyit sem változott az utóbbi időkben. Már hetek teltek el, hogy hazajött Anatolij klinikájáról, Edit egy darabig bízott, hogy majd később jelentkezik a gyógyulás, kilószám fogyott a köles, a zabkása, a hajdina, a gyógytea, de eredmény semmi. De hát hogy is volt? „Kislányod itt fog meggyógyulni!”, s ahogy erre gondoltam, borzalmas sátáni kacaj, kaján röhej volt a visszhang. Hogy megörültem, hogy Isten szólt hozzám, mennyire kikapcsoltam eszem használatát, hiszen ha használtam volna, rájöhettem volna, olyan nincs, hogy karácsonykor „erről többet ne kérdezz”, aztán pár hét múlva „ebben az utcában fog meggyógyulni”. Ez a kettő nem vág össze. Mégsem keseredtem el. Levonom a tanulságot, imádkozom megerősítésért, és bízom benne, hogy legközelebb ügyesebb leszek.

3. HÚSVÉT ELŐTT

Húsvét közeledtével rászántam magam a mesterfokú tanfolyam megtartására. Nem mintha olyan fejlettnak éreztem volna már magam, de a tavaly december már rég elmúlt, és nem akartam cserbenhagyni azokat, akik szerették volna ezt a fokozatot is elérni. Tudtam Vassula könyvéből, hogy húsvétkor sokan kapnak karizmat, és az előjelekből már éreztem, hogy sokkal mélyebben fogom átélni húsvét misztériumát, mint tavaly, amikor csak elvoltam, mint a befőtt. Mostani eszemmel érthetetlennek tűnt tavalyi viselkedésem. A nagybőjt kezdete óta szinte nem is tudok másra gondolni, csak Krisztus kereszttáldozatára. A pénteki ún. Keresztúti ájtatosságon a templomban elfogott a sírás, és szinte megszakítás nélkül az egész szertartás alatt tartott. Ahogy a pap lépkedett stációról stációra, a képek körül világító fehér aura képződött, a Krisztus szoborra pedig, melyet elmélkedve néztem, zöldesfehér energiaoszlop húzódott. Koronacsakrámon csak úgy dült az energia. Egy viszonylag nyugodt csütörtök után pénteken Editem azzal fogadott: - Bobela küldött 3.000 Ft-ot. - Minek?

- Ja, akartam is már szólni szívem, hogy április 20-21-én tanfolyamot tartok.

- Minek tartasz tanfolyamot, azt hittem már legalább ezt a hülyeséget abbahagytad! Semmi értelme az egésznek! Senki nem használja ezt a gyógyítást, akkor meg minek tanulni.

- Editkém, a mesterfokot megígértem már decemberben és van, aki használja.

- Nem is így volt az egész az elején, csak te vitted bele ezt az egész Jézus marhaságot! Gergő nem így tanította.

- Nem baj szívem.

- Ez a szegény Bobela is olyan egészségi állapotban volt, mint te, amikor belerángattad ebbe a fanatikus, hülye szektába.

- Editkém én nem vagyok semmilyen szekta tagja.

- Dehogyan nem! Még annál is rosszabb, még a Jehovásoknál is rosszabbak vagytok. Nehogy azt hidd, hogy neked ettől fejlődik a lelked, meg hogy te jó vagy! Neked nincs is lelked!

- Editkém, köszönöm neked. Ezzel csak szívességet teszel nekem. Ha szídsz, gyalázol, tízszeres, százszoros jutalmat kapok a mennyben érte.

- Neked nincs lelked, mert eladtátok!

- Kinek?

- Annak, tudod te - adta egy félre nem érthető arcmozdulattal tudtomra, hogy a Gonoszra gondol.

Elmosolyodtam, hiszen pont ő, aki tagadja Istent, pont ő mond ilyet nekem. Persze nem izgat a próbálkozás, már a sokadik és eléggé megedződtem már. Egy félóra múlva kislányunkra esett a szó, és önkéntelenül kicsúszott a számon: - Editkém, két hét és itt a feltámadás!

- Akkor aztán legyen csoda, mert különben nem tudom, mit csinállok veled! Bezárlak a négy fal közé és nincs sem mise, sem tanfolyam, se Pali bácsi!

- Ha bezársz, hogyan fogok dolgozni járni? Erre nem gondoltál?

- Nem érdekel - mondta dühtől elvakultan. - Nem pusztult meg még a vén kecske?

- Editkém, hogy tudsz ilyet mondani? Megpusztult? Micsoda szó ez már önmagában?

- Hogy tudok? Úgy! Nekem igenis az lenne a legnagyobb örömöm, ha ez a vén sz...., meg az egész bagázsa eltűnne innen a Föld színéről, és nem látnám őket soha többé.

Ezen már csak az ima segít, gondoltam, és még jobban rákapcsoltam, még többet imádkoztam. Egyik imacélomul azt tűztem ki, hogy családukkal, és főleg magammal kapcsolatban minél tökéletesebben megismerjem Isten akaratát. Pár nap múlva már jobban megértettem Edit szörnyű lelkiállapotát, mert a keddi felülvizsgálat kimutatta, hogy Böbének nem csak a veséje, hanem már a mája is policisztás. A policisztás azt jelenti, hogy az eredeti, egészséges, sűrű,

szinte gyurma sűrűségű szövet helyett likacsos, szivacszerű szövetállomány képződik az illető szervben, amitől az illető szerv csak részben, vagy minimális hatásfokkal tudja funkcióját ellátni.

Megint felmerült bennem a kétség. Isten szólt hozzám karácsonykor? „Kislányod meg fog gyógyulni, de erről most többet ne kérdezz!” Hát ez az! Olyan nehéz elhinni, amikor állapota egyre csak romlik, de tudom, Istennek semmi sem lehetetlen, negyednapos halottat is fel tudott támasztani, Böbe veséje és mája csak egy másodperc töredéke lenne neki. Mégis ez az, amit ha kimondok, Edit a legnagyobb haragra gerjed, mert nem érti, nem akarja megérteni, miért kell szenvedni egy nyolc és fél éves kislánynak. A reinkarnációt is elutasítja, amióta a saját bőrére megy, helyesebben amióta tudja, hogy ezen az áron bele kellene nyugodnia Böbe betegségébe, nem hibáztathatna érte boldog-boldogtalant.

Hiszek benne, hogyne hinnék, hiszen hányszor megtapasztaltam Isten jelenlétét szeretet-hullám formájában, valamiféle mennyei boldogságként, könnyektől eláztatva, és gondjaimtól megszabadulva, megkönnyebbülve. Csak azért mégis nehéz kívánni, főleg, hogy nem tudom hány hetet, hónapot, évet kell még ebben a viszályban tölteni. Mert Edit addig nem látszik megnyugodni, megtérni, míg Böbe meg nem gyógyul. Ha Isten előre meggyógyítja Böbét, az meg hitre kényszerítés lenne, azt nem igen tudom Istenről elképzelni, tehát valami egyéb megoldásnak kell lenni.

Igen, hisz mondta, „a szeretet útján fogod őt elvezetni Hozzám”, de ez az út nagyon, de nagyon nehéz. Százszor eltűnni, százszor lenyelni a békát, hiszen a szeretet mindent elvisel, a szeretet türelmes, jóságos, mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr, ahogy Pál apostol mondja, de nem tudom, ő álmodott-e valamelyikőtök olyat, hogy egy nagy varangy megakad a torkán, és éjszaka fulladozik tőle, mert én igen. És nem kellett sokat gondolkodnom, mi a jelentése. De a lányok az imakörben, meg Magdi is csak csitítanak, azt mondják, Viktor, te erős vagy, te mindent kibírsz, nem gondolja azt komolyan Edit, szeret ő téged, szeresd még jobban, majd meg fog térni.

Könnyű ezt mondani, de ha Edit minden szavam, minden tettem kiforgatja, ha minden jóra irányuló igyekezetemet gyökerében elfojtja, és valamiféle patás, szarvas, farkas szörnynek, ördögnek lát, igen - igen nehéz azt mondogatnom magamnak, hogy ő most szeret, ilyen a szeretet. Jézus sem itta meg mosolyogva az ecettel, vagy epével kevert bort, hanem kiköpte. Ami egyszer rossz, a rossz. Önbecsapás az ellenkezőjét mondani.

Az, hogy szeressem, az egy dolog, meg logikus is, hogy ha egyre jobban szeretem, egyszer csak leesik majd neki a tantusz, de ki fogom én azt bírni? Érzem, hogy a sok strapa közben emelkedik is energiaszintem, teher alatt nő a pálma, de mindig a tűrőképességem határára vagyok, és már kerek egy éve tart ez az ellenem folytatott keresztes háború, helyesebben keresztellenes háború. Nemrég megtért, hagyományos templomjáró keresztény, alsó szomszédaink, volt kolleganőm és férje vendégségben voltak nálunk, amikor Edit nyíltan kijelentette, hogy akár a hulláján keresztül is elmennék Pali bácsihoz, aki jól megszédte magát az első tíz kötetten, azért tudja a tizenegyediket így kicsicsázni. Sőt a kérdéseket is maga találja ki, amelyekre válaszol, hogy még több könyvet tudjon eladni. Beleolvasott Molnár Edit médiumi üzeneteibe is és azt olvasta ki belőle, hogy aszerint ő maga, mármint feleségem a sátán. Megnyugtattam, hogy nem az, ennek ellenére azt mondta, minden zagyvaságot összeolvasok, és teljesen kifordultam önmagamból.

Egyik durva gúnyolódását háromszor kellett elmondania, mert nem esett le a tantusz, mire akar kilyukadni. Vannak ugyanis iparos, kézműves testületek, szövetségek, melyek programjaikra levélben hívják meg tagjaikat. Ha a tagnyilvántartás nem elég pontos, és csak a tag neve áll rendelkezésre, előfordul, hogy a telefonkönyvből keresik ki a névhez tartozó címet. Így történt, hogy Arany Viktor faszobrász névre jött a levél az IPOSZ-tól címünkre. Edit sanda mosollyal nyújtotta át a levelet, és hozzáfűzte: - Az elejét értem, de mi az „obrász” a végén?

A mesterfokú tanfolyamot a rózsadombi, munkahelyi irodámban tartottam, és mindössze hatan vettünk részt rajta. Előtte két nappal arra gondoltam, hogy szeretném megkapni a jeleket, és egy kockás füzetömb mellé leültem egy filctollal a kezemben és huszonnyolc csodás, egyszerű, de nagyszerű jelt kaptam, melyek érezhetően erősebbek még a felsőfokú jeleknél is, és sokkal könnyebben megjegyezhetők, mint az alapfok, meg főleg a haladó cikornyás, cirádás jelei. Összeszokott társaság várt az irodában, ahová - természetesen szitkok özöne, és szemrehányások után - de már megkönnyebbülten érkeztem. Olyan folyékonyan beszéltem, hogy egy percig sem kellett gondolkoznom, csak úgy törtek fel belőlem a gondolatok, mint a buzgár.

A beavatás is nagyon szépen sikerült, mindenki valamilyen felejtetetlen, szép élményt kapott. Nekem maradt a szokott kereszt, ami azt jelezte, továbbra is szenvedésen keresztüli fejlődés vár rám, és a Jóisten úgy tüntet ki szeretetével, hogy szenvedésében osztozhatok.

A tanfolyam után álmomban székrekedésem volt, ami fájdalmas volt és vérzett. Úgy érztem, hogy nem szabad erőlködnöm, mert abból csak fájdalom lesz. Csak mindent könnyedén lazán. Mire erre rábeszéltem magam, délután megláttam komputerünket, melyen be lehet úgy állítani a képernyővédőt, hogy szöveg legyen rajta. Tünetően be volt kapcsolva, noha nem játszottak a gyerekek, és ibolyaszínben villódzott rajta az új felirat: „Gonosz Halmi Pál!”

Egyik este nagy borítékot és papírt tett maga elé, és amikor irodámban reggel táskámat kinyitottam, benne állt levele, hogy miattam nincs értelme már az életének! Munkahelyemről egy oldalas békítő-nyugtató levelet küldtem neki faxon a magánrendelőjébe, de nem sok eredménnyel. Este igyekeztem kedves, szeretetteljes szavakkal nyugtatgatni, de hamar odavágta: - Látom, te már választottál. - Bigott vagy, és majd meglátod, mi lesz ennek a hazug önáltatásnak a vége!

- De ha majd egyszer nem bírom tovább, és véget vetek a Böbe szenvedésének, meg a magam életének is, akkor majd elgondolkodhatsz, hogy mit tettél.

- Editkém! Ez lenne életem legnagyobb tragédiája, de nem lenne lelkiismeret furdalásom, mert azzal, hogy én a Jóistent szeretem, azzal én nem kényszerítek senkit a halálba, azt nekem nem lehet bemesélni - mondtam rendíthetetlen nyugalommal.

- Azt a rohadt, jó k..... m.....! - üvöltött fel és a keze ügyében levő tányért úgy vágta bele a nikkelezett krómacél mosogatóba, hogy ezer darabra tört.

- A te Istened kikaparta magát harmadnapra, de lenne csak ő már harmadik éve egy lakásba bezárva! Félmunkát végeztek a latrok - mondta a szitkot tájékoztatlansággal tetézve, hisz nem a latrok feszítették keresztre Jézust, ők mellette voltak a keresztre feszítve.

Kiarszoltam a konyhából, de közben úgy éreztem magam, mint Ábrahám, aki már a rőzsét is vitte fiával az áldozathoz, oly borzalma zsarolás volt az előbbi, és hálát adtam magamban Istennek, hogy meg tudtam állni elgyengülés nélkül. Ha itt visszakoztam volna, akkor még Isten nevét sem volna szabad többé kiejtenem, nem hogy templomba, meg imakörbe járni, keresztet vetni. Lehet még ennél nagyobb megpróbáltatásom?

Voltak persze szép, meg optimizmust sugalló álmaim is, azok tartották bennem a lelket. Egy ilyen álomban jó magaviseletemért jutalomként választhattam magamnak egy autót egy autószalonból. Bementem a szalonba, és egy hatméteres, nagy, amerikai fecskefarkú batárt választottam, ami fiatalkorom nagy vágya volt. Meg is kaptam a kocsit, de ahogy ki akartam evickélni az autószalonból majd mindegyik kocsinak, falnak, pultnak nekimentem és nem nagy, de számos horzsolást, horpadást okoztam.

Ebből azt a következtetést vontam le, hogy valami különleges, valami nagy karizmát fogok kapni a Jóistentől, de még nem vagyok rá érett, hiszen még nem tudok ügyesen bánni a nagy kocsival. Így lesz? Nem tudom. Tudom, hogy kisszerű gondolkodás, de most inkább ellennék macera, meg karizma nélkül, csak úgy csendesen, ahogy eddig éltem. Istenem! Adj erőt, hogy kitartsak!

4. BÜKKÖSD

Régi vágyam volt, hogy Bükköldre eljussak. Pali bácsi mesélte az imakörben, hogy van Bükkösdön egy fiatalasszony, egy médium, aki rendszeresen átéli Jézus szenvedéseit, és tömegeket vonz. Pali bácsi azt mondta, hogy ő maga nem megy el, mert már volt személyes tapasztalata ilyen téren, és az elég volt neki, de javasolta, hogy aki teheti, menjen el.

Bobela Tibor régi jó cimborám, az első, vagy a második jelgyógyászati tanfolyamon ismertem meg, ő volt az, akire Teklics azt mondta, hogy rossz szellemeket vonzott kehes beteg szervezetével a tanfolyamunkra. Hogy mennyire nem volt igaz, azt az is mutatta, hogy Tibor egészségi állapota rengetet javult. Szanatóriumban töltött egy hónapot, és rengeteget olvasott, szinte a teljes spiritiszta irodalmat beszerezte, kiolvasta Pali bácsi SZÓ könyveit, meg Molnár Edit összes könyvét is. Eljárt Bobarcsra, Pali bácsihoz, eljárt Molnár Edithez, Szombathelyre, mindenütt ott volt, ahol történt valami. Húsvét előtt felhívott, és amikor megemléltettem, hogy nagypénteken Bükköldre megyek, egyből bejelentette, hogy társul hozzám.

A Ferenciek terén, az Eklézsia boltban szereztem egy csodálatos kis kazettát, húsvéti gyermekdalok voltak benne. Az embernek a szíve majd megpattan a gyönyörűségtől, ahogy a 4-5 ötéves kis csöppség, néha megakadó hangján, de teli szívvel, Istenszeretettel, ártatlansággal, mint egy kis pacsirta zengi: Pici szikra, szikra vagyok én! Tiborral végig énekeltük az egész utat Budapesttől Madocsaig, és Madocsa után már kezdtük fürkészni a környéket, mert tudtuk, hogy Madocsa után az első falu Bükkösd és az első házak egyikét kell keresnünk. Hozzá kell tennem, hogy előtte kikerestük a telefonkönyv CD-ről Marikáék címét, de őt nem mertük, helyesebben restelltük felhívni, hiszen egy ilyen misztikusnak van épp elég terhe, biztos sokan keresik, minek zaklassuk még mi is, olyan aprósággal, hogy hány órákor, meg hogyan lehet odatalálni. Egyik szomszédját felhívtuk találomra, aki nagyon készségesen eligazított minket, és megtudtuk, hogy minden hónap első péntekén, meg nagyböjt alatt minden pénteken van ilyen alkalom. Nagypénteken délután kettőkor, vagy a körül kezdődik az esemény, melyet pontosan nem lehet időzíteni.

Ahogy begurultunk Bükköldre, valóban a kanyar után az első, vagy második ház volt balkéz felől, már látszott, hogy gyülekezik a nép. Skodák, Trabantok, néhány nyugati kocsi, helybeli idős mamák, sötét fejkendővel, félvárosias középkorú asszonyok, kendő nélkül „csak” sötétbe öltözve. Sötétkék szoknya, sötétbarna pulóver, fekete kardigán, kislányok is elvéve, de hetven - nyolcvan százalék nő volt, és túlnyomórészt javakorabeliek.

Mindenki kedves, készséges volt. Mint utólag megtudtuk, Marika férje fogadott minket legelőször. Szomorkás, de biztató mosollyal mondta: - Ugye maguk is vezeklők? - Nem válaszoltunk, csak hümmögtünk, mert a vezeklés, mint olyan, egy kissé idegen fogalom volt számunkra. Súlyos bűnök után, súlyos, évekig tartó vezeklés, ez valahogy olyan emberi dolog, emberi találmány, ráadásul magában foglalja a büntetést, vagy az önbüntetést is, amikor valaki, hogy a várható még nagyobb büntetést elkerülje, önszorgalomból önmagát kezdi büntetni, hátha ezzel meglágyítja bírāja szívét, és bírāja eltekint az esetleges még nagyobb, neki járó büntetés, vezeklés kiszabásától.

Tibivel mi egy végtelenül szerető, jóságos Istenben hittünk, és hiszünk, aki csak *kegyelmével enyhíti, optimalizálja azokat a visszahatásokat, melyeket magunk idézünk elő cselekedeteinkkel*. Jézus mindig a jövőbe mutatott: „Menj, és ne vétkezz többé! „Ennyi elég volt a házasságtörő asszonynak, szó sem volt sem vezeklésről, sem hasonlóról. Akit ilyen szeretettel feloldoznak, akit bűnösként ilyen mérhetetlen átöleléssel szeretnek, az úgylátalakul ettől a szeretettől, maga is szeretetté válik, és elkezdi sugározni, ami a feladata. Nem pedig az, hogy látványosan vezekeljen. A boldog keresztény képébe nem fér bele a vezeklés, Jézus örömhírt

hozott, nem bánathírt. Ezek voltak gondolataink, de távol állt tőlünk, hogy megsértsük vendéglátónkat.

Az udvarban, egy kis kerti asztalon különböző brosúrákat árultak. Jézus Krisztus Bükkösdön, aztán egy amerikai nyugdíjas ezredes felhívása „imahadjáratra”, „az ég ostromára” a „csodafegyverrel” a rózsafüzérrel. Dr. Müller Gyula jogász-diakónus-mariológus, Mária és Jézus jelenéskutató szerint Mária különös szerepet „vállalt” Magyarországgal szemben, a jelenések a Kárpát-medencére, a volt Osztrák-Magyar Monarchia területére sűrűsödnek. Ezért nagy változások várhatók a Kárpát-medencében. Ausztria, nyugati szomszédunk olyan bűnös életet él, hogy Magyarországot jelölte ki Mária, hogy imádkozzunk, engeszteljünk az osztrákok vétkeiért, nehogy a kárhozat hullámai elnyeljék őket, mert már csak nagyon kevés idő van hátra....

Teljesen értelmetlennek tűnt, hogy valós isteni kinyilatkoztatáson alapuljon ilyen irreális ígéret, hogy Erdély visszakerüljön Magyarországhoz. Isten, akinek napja bűnösre és igazra egyaránt lesüt, pont olyan nevetséges, az örökkévalóság szempontjából porszemnyinek sem minősülő dolgokkal foglalkozna, hogy a Teremtésben, az egyik bolygón a hat milliárd ember közül két vagy három milliót egy másik határon áttegyen? Emlékezzünk csak vissza! Minden *csoportszeretet*, *mi* magyarok, *mi* németek, *mi* elvált férfiak, *mi* asszonyok, *mi* patkolókovácsok, *mi* vasutasok, de még a család szeretete is csak *lefokozása* az Isteni szeretetnek, mely nem ismer különbséget. „Szeressétek egymást, ahogy Én és Atyám szeretünk titeket!” „Ti egymásnak mind testvérei legyetek!”

A másik oldalról pedig csak az önzés, az egó egy fokkal való kibővítése, a nadrágszűj egy lyukkal kijebbb csatolása az ilyen gondolat. És hogy pont az osztrákok a kárhozat szélén, mi meg olyan jók vagyunk, hogy még imára is futja belőlünk egy egész másik országért? Ugyan már! Sokat jártam Ausztriában, megismertem az ottaniakat, egy cseppet sem látom őket romlottabbnak, sem városban, főleg nem falun, mint minálunk. Persze a forma az csak forma, attól, hogy templomba jár valaki, még nem él Isten tetszése szerint, de azért mégis! Ausztria lakosságának 86%-a katolikus, és rendszeresen jár misére.

Ha elfogadjuk a cikk állítását, akkor a magyarországi, jó ha 20%-os arányból tízszer többnek kell igaz hívőnek lenni, hogy több igaz ember legyen nálunk, mint odaát. Milyen képtelen gondolat, még ha jámbor is, hiszen nem pénzt gyűjtött az idős katonatiszt, csak imahadjáratot szervezett. És valóban ezt a kifejezést használta, hisz ő sem tudott kibújni a bőréből. Hej ha szegény meghallotta volna, hogy Jézus mit gondol, hogyan vélekedik erről a foglalkozásról! Ahol azt tanulják, hogyan kell parancsra más embereket megölni.

Az „engesztelés” állandó emlegetéséről nem is beszélve. Engesztelni, kiengesztelni egy haragvó, nagyhatalmú lényt kell, akitől félünk. A Jóisten sem nem haragszik, sem nem kell félni Tőle! Az egész gyökere a zsidók emberies-földies Istenképéhez vezethető vissza, mert ahogy őket, illetve győztes uralkodójukat igyekeztek engesztelni legyőzött ellenségeik, ugyanúgy ők is állatok, termés feláldozásával, véráldozattal igyekeztek Istenüket bűneik miatt kiengesztelni, amikor úgy érezték, nem bírják támogatását, segítségét.

Ezért tudta a Sátán is Isten nevében megkísérteni szegény Ábrahámot, akinek olyan erős volt Isten jóságába vetett hite, Istenszeretete, hogy értelmét teljesen kikapcsolta, és még a kőtáblába vésett parancsot is megszegte volna, ha Isten, vagy angyala nem lép közbe. A zsidó véráldozat fogalma él tovább a Pál által behozott tézisben is, miszerint *Jézus Krisztus* a mi bűneinkért *engesztelte ki Atyját véráldozatával*. Sajnos ez a képtelenség ma is tartja magát a legtöbb keresztény egyházban, gyülekezetben, pedig Jézus nyilvánvalóan megmondta, hogy szeretetből adta életét barátaiért Jn.15.13², és soha nem említette, hogy Atyját kéne kiengesztelnie. Atyját, kiről kijelentette, „én és az Atya egy vagyunk!”

² Jn.15.13. „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

Küldetést azt igen, küldetést kapott Atyjától, Jn.10.18³, tehát az Atya megkérte, hogy iránta és embertársai iránti szeretetből mutassa meg a sötétségben élő embereknek, hogy aki úgy él, mint Ő, annak számára nincs sem fizikai, sem szellemi halál.

Közben beljebb kerültünk az úgynevezett imaházba, ami egy igen szerény, lécekből összetakolt, belül régi szőnyegekkel burkolt, nagyobbfajta kalyiba, hodályszerű, négyzet alakú építmény volt. Látszott rajta, hogy egyszerű emberek, kevés pénzből, de nagy odaadással építették, beleadták szívük - lelkük, és nem katedrálisnak készült. A helyiek valami elképesztő szeretettel és udvariassággal átengedték nekünk a legjobb, a legelső helyeket, mondván, mi még nem láttuk, és az eseményt várva, gyertyafényénél, kislámpák fényénél beszélgettünk, hiszen még alig múlt egy óra.

Megtudtuk, hogy Marika 37 éves, két gyermekét neveli férjével és édesanyjával, és körülbelül egy évvel ezelőtt megjelent neki Jézus, és megkérdezte, elvállalná-e, hogy szenvedjen benne. Marika, szíve nagy szeretetével rögtön igent mondott, de a Mester azt mondta, először három részletben próbálja ki, mi vár rá, és csak azután válaszoljon. Így is lett, és Marika maradt eredeti válaszával. Udvarukban lebontották a disznóolat, és helyére a falubeliek segítségével imaházat építettek, és az év 11 hónapjában, első pénteken, meg a nagyböjtben hét alkalommal elkezdődött Marika borzasztó, de egyben nagyszerű, megható, és gyönyörű kálváriája.

Nem félelemkeltés, sem büntudatkeltés, vagy vezeklésre való felszólítás lehet ennek az egész jelenségnek a célja, hanem az, hogy ráébredjünk, Istent nem csak 2.000 évvel ezelőtt feszítettük keresztre. Ő *most is* ott van, ott *szenved* tökéletlenségünk, szeretetlenségünk, gyarlóságunk miatt, hisz minden kimondott szeretetlen, gyűlölködő szó, mindent ütleget, minden lesújtó korbács, vagy eldördülő puskagolyó az Ő szívébe üt véres sebet. Hát hogyan fája a szíve egy szülőnek, ha látja, hogy gyermekei nem szeretik egymást. Hát hogyan sírna, üvöltene a fájdalomtól a Szeretet, ha látja, hogy nem kell a világon szinte senkinek, ha látja, hogy mindenki csak kapni, és nem adni akarja, az pedig nem szeretet, hanem épp az ellentéte, önzés.

És mégis akadnak világító fáklák a földön, mint a tisztaszívű igaz Marika is, akik vállalják, hogy a Szeretettel oly mértékben azonosulnak, hogy legmagasabb fokát, az áldozatot vállalják, és néma szenvedésükkel felhívják azok figyelmét, akiknek van szemük a látásra, és fülük a hallásra, hogy Isten ma is él, ma is szeret minket, és ma is szenved, mert szeretete nagyobb annál, semhogy szeretett teremtményei életébe beleavatkozzon. Semmi sem nagyobb kincs számra, mint a mi szabad akaratunk, hisz saját képére, nem dróton rángatott báboknak teremtett minket. Így, hatalmas szeretetével el tudja viselni azt a borzasztó fájdalmat is, melyet a világ mostani állapota szívének okoz. Szívében így megfér a szenvedés mellett a boldogság is, hisz Őt szeretete boldogítja, melyet irántunk, kicsiny, botladozó, gyarló teremtményei iránt érez.

A menetrend valahogy úgy van, hogy kettőkor bemelegítésként ima kezdődik, azt hiszem rózsafüzér, aztán három körül jön Marika, végigimádkozzuk a kereszttut, úgy, hogy Marika végigmutatja, átéli testében Jézus szenvedéseit. Azt mondják, már szerdán kezdődnek nála az előfájások, sajgások, melyek csütörtökön felerősödnek, este átéli a Getszemáni kert gyötrelmeit a vért izzadást, aztán pénteken az elítéltetést, a megostoroztatást, a kereszttut, a keresztre feszítést, majd a kereszthalált. Persze nem klinikai halál állapotába kerül Marika, de szinte élettelen állapotban viszik ki az imaházból, és amikor később kicsit magához tér, Jézus szól rajta keresztül. Legtöbbször a fiatalokat hívja, úgy mondja, őértük, ömiattuk van főleg az egész jelenség, mai modern kifejezéssel, ők a célcsoport. A házban lefektetik, de még lepedővel sem szabad betakarni annyira fáj neki, ha hozzáérnek, és csak vasárnap hajnalra lesz ismét „használható” állapotban.

³ Jn.10.17. „Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem.

18. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.”

Többször is figyelmeztetnek, hogy nem szabad Marikát „menet közben” sem megfogni, sem elkapni, még ha szerintünk baj is fenyegeti, mert férje és bátyja már tudják a dolgukat, és ha Marika be is veri a fejét, vagy megzúzza egy-egy tagját, ő ezt vállalta. Szeretetből. Szeretetből irántunk, és főleg szerető Istenünkért. Közben már háromnegyed három, Marika férje jelenik meg egy jó csomó papír zsebkendővel. Amikor Marika fuldoklik a kereszten, habot köp, bizony hatvan - hetven zsebkendőt is elhasználnak, hogy a habos váladékkal ne kenjenek össze mindent.

Végigmondtuk a rózsafüzért, bemelegedtünk, szinte tűzforró a levegő. - Marika közeledik, mondja valaki, és szomszédunk már suttogva, fojtott hangon meséli el, hogy pár fiatal „balhéból” lejött megnézni a „hisztis nyanyát”, hisz ez biztosan csak egy fanatikus, bigott, betegesen vallásos valakinek a színpadias jelenete lehet, de ők majd a dolgok mögé látnak! Hát úgy is lett, lejöttek, aztán amikor a keresztre feszítéshez, a tizenkettes stációhoz értek, hallották a szegek koppanását, pedig nem kopácsolt sem az imaházban, sem a környéken senki. Ott, az orruk előtt fekvő Marika mellől hallották a szegek kopácsolását, miközben Marika üvöltött és nyögött a fájdalomtól. Aztán hazamentek, és otthon is hallották a kopácsolást, aztán másnap is, aztán harmadnap is, aztán egyszer csak megtértek Istenhez. Hát így működik ez a dolog.

Közben megérkezett Marika is. Egyszerű műbőr mokaszinféle, amelyet a falusi asszonyok viselnek, melegítőnadrág, kis pulóver volt rajta, mintha épp csak felmosott volna az előbb az előszobában. Kerek tekintete egy árnyalatnyit szomorkás, de inkább mosolygós, szeretetteli volt, egész lénye szinte világított, sugárzott. Szerényen köszöntötte az egybegyűlteket, majd egy reverendás férfi vette át a szót. Mariológusnak, Mária kutató szakembernek mondta magát, s bár reverendája arra utalt, nem volt felszentelt pap, csak valami egyházi funkciót töltött be, mint a polgári alkalmazottak a hadseregnél. Mégis az egyház nevében beszélt, és bizony elég furán. Először azt hangoztatta, hogy az Egyház minden ilyen esemény jelenség kivizsgálásának a joga és kötelessége, és az Egyház így, az Egyház úgy, szót ejtett Fatimáról, Lourdesről, meg egyéb jelenésekről, aztán egy hirtelen váltással visszalépett.

Eszembe jutott, hogy Pali bácsinak mennyire nem tetszett, hogy a kalocsai vagy a szegedi püspök körlevélben tiltotta el a híveket ettől az önszerveződéstől. - A hatalom sohasem szereti, ha valami tudta és ellenőrzése nélkül történik, kommentálta annak idején. Így aztán ez a mariológus koma - olyan egy fura szó, hogy leírni is alig bírom - tulajdonképpen félhivatalosan volt jelen, úgy, hogy ha kell, fel lehessen fogni az Egyház hivatalos jelenlétének, de ha kell, úgy is lehessen értelmezni, hogy magánkezdeményezés, az Egyháznak nincs köze hozzá.

Ehhez hozzá kell tenni, hogy azért eme bizonytalanság, mert az Egyház hierarchiája szerint a püspök hivatalához kötődik a szellemek megkülönböztetésének képessége, és ha valakire egy püspök azt mondja, hogy Isten embere, akkor Isten embere, de ha azt, hogy sátántól megszállott, akkor sátántól megszállott. Nem tudom miért, de az Egyház valami rendkívüli „óvatossággal”, vagy inkább úgy mondanám, averzióval viseltetik az ilyen csodás eseményekkel, prófétákkal szemben. Addig vizsgálgatják, tologatják, az ügyet, míg el nem telik húsz, harminc év, és addig rendkívül bizalmatlanul állnak minden rendkívüliséghez, mert talán érzésük szerint kilendíti a megszokott mederből híveiket, pedig Isten célja éppen ez, hogy felrázzon, hogy elgondolkodtasson, hogy prófétáin keresztül üzenjen. Prófétáinak sorsa persze mindig egy és ugyanaz. Keresztre feszítés, akár fizikailag, akár képletesen. Hiszen, ha a ház urát Belzebubnak nevezték el, mennyivel inkább háza népét is annak fogják nevezni⁴?

El tudom képzelni, milyen érzés élhet Marika szívében, aki elvállalta ezt az évente 18 x 4, azaz 72 napot kitevő, örületes fizikai szenvedést, és mégis a bizalmatlanság légkörét érzi maga körül. Szinte a húsbomba vágott a mariológus szava, aki beszédét azzal fejezte be: - Nem

⁴ Mt.10.25.

tudjuk, tiszta seb ez a jelenség, vagy gennyes fekély van-e alatta, majd az Egyház vizsgálata dönt véglegesen.

Ezután elkezdtek mondani a keresztút imáját, de innentől olyan heves sírás, zokogás fogott el, hogy legszívesebben üvöltöttem volna. Reggel úgy ébredtem, mit keresek itt én, ezen a Földön? Annyira éreztem, hogy nem ide tartozom, valahol másutt van az én hazám, én innen elvagyódom de nagyon! Most pedig azt tört fel belőlem, hogy volt-e a világtörténelemben nagyobb gyalázat, mint hogy a Legszentebbet, a Legjobbat, a Leggyöngédebbet, a Legszelídebbet, a Gyógyítót, a Tanítót, a Mestert, az Örökkévalót, a Fennvalót, az Emberfiát megütik, megkötozik, leköpdösik, megostorozzák, majd a leghitványabb gazemberek büntetésével, keresztre feszítéssel kivégzik. És halála előtt valami különös, értelmetlen kegyetlenséggel még epébe mártott szivacsot gyüszkölnek szája felé. „Most szabadítsd meg magad!” „Mutasd meg, hogy Isten fia vagy!” és a Mester megmutatja. Azzal mutatja meg, hogy néki adatott minden hatalom az égen és a földön, hogy lemond a hatalma gyakorlásáról. Hiszen egy szava, egy gondolata, egy lehelete elég lenne, hogy elfújja gyülevész, söpredéket, de „senkinek nem nagyobb a szeretete, mint annak, aki életét adja barátaiért!”.

Szenvedett bűneinkért? Megváltott bűneinktől? *Igen is, meg nem is. Semmiképp sem* úgy, hogy *helyettünk* szenvedett, hogy valamiféle szigorú, büntető Atyaisten haragját saját vérével kiengesztelje. *Értünk* szenvedett, példát mutatott, megmutatta, hogy milyen a Szeretet ereje, hogy így kellene nekünk is szeretnünk egymást, és kivirágozna az egész világ, s a Világosság legyőzné a Sötétséget.

Marika pedig hempereg, esik, kel, botlik, rogyadozik, néha meg tudnám érinteni, ha kicsit előrehajolnék, és kinyújtánám a kezem, de valahogy ösztönösen becsukom a szemem, és már nem Marika jajgatását, üvöltését halom, hanem a Legdrágábbét, a Mesterét, Őt látom rogyadozni, keresztfával a vállán elesni, a szegek beverésénél fuldokolni, üvölni, majd borzalmas kínok közt kiszenvadni. Valóban elfogy a hetven zsebkendő, még utánpótlás is kell, majd Marika rokonai egy pokrócon viszik el a szinte élettelennek látszó testet.

Való igaz, hogy fiatalabb nem bírná ki ezt a megpróbáltatást, idősebbre azt mondanák, hogy hisztis vénasszony, de aki Marikát egyszer meglátja, és a szemébe néz, az nem kételkedhet, ha egy icipici emberismerete van. Marika hiteles, igaz ember, Isten embere, csak csodálom tisztaságáért, szeretetéért, de környezete nem hiteles. A kanadai ezredestől kezdve a mariológusig, ahogy az indák az őserdei fákra, rátelepedtek, és erősen függetlenítenie kell magát az embernek a környezettől, ha tisztán Marikával, Marikán keresztül Istennel akar találkozni. Persze tisztelet a kivételnek, a jószívű helybelieknek, akik még az első sorbeli helyeket is átengedték, Marika rokonainak, és azoknak, akik Istenszeretetük miatt vannak Marika közelében.

Nagyon valószínű, hogy Marika környezetének hatására került bele a mariológus által szerkesztett ún. Golgotás riportok egyikébe a következő „Jézusi szózat”-nak, tehát Jézus Krisztustól médiumi úton kapott közlésnek, tanításnak titulált mondat: „A szőlőtő én vagyok, Jézus Krisztus uratok. *Atyám* a szőlőműves, *aki* a gyümölcsöt nem hozó szőlővesszőnek *nem irgalmaz*. A levágott, az elszáradt szőlővesszőket meggyújtják és elégetik.” Micsoda képtelenség! Isten örök és változatlan. Jézus maga mondta, hogy Lk.6.36. „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.” Hát akkor irgalmas az Atya, vagy nem irgalmas? Az Evangélium az igaz, vagy nyilvánvaló ellentéte? 2000 évvel később, ami az örökkévalóságban egy másodpercnél sem számít, mást mondana Jézus?

Igen zavaró az egész esemény alatt, hogy két bennfentes videózza, illetve fotózza Marikát. Marika biztos szelídsége, béketűrése folytán viseli ezt el, de ilyesmiről videó felvételt készíteni teljesen felesleges, mert ezt csak életben lehet átélni, és főleg úgy felesleges, hogy a „tudományos kutatómunka” keretében mintegy dokumentálják, és minden egyes alkalmat videóra vesznek Marika környezetéből.

Így aztán, amikor mariológus barátunk véleménynyilvánításra szólítja fel a megjelent új vendégeket, elsőként pattanok föl: - Testvérek! Nem tudom, mi a hivatalos vélemény Marikáról, de egyet gondoljunk meg, gyümölcseről ismerni meg a fát. Én az elmúlt másfél órát végig sírtam, amikor behunytam a szemem, az Úrjézust láttam, nekem ez Istenélmény volt, én itt és most Istennel találkoztam. És nincs e mögött semmiféle fekély! - Páran összecsapták tenyerüket, úgy látszik Marika felemás megítélése a vele együtt élő, őt közről ismerő szomszédait, hittestvéreit is bántotta.

Mivel a sátor szélén ültem, csendben kiosontam Bobela Tibivel, beültünk az autóba, és Soroksárig meg sem tudtunk szólalni. Ott is szinte némán vettünk búcsút egymástól, annyira hatása alá kerülünk az egész napnak, és aznap este holtfáradtan zuhantam az ágyba. Hogy ezért, vagy nem ezért, de különös álmom volt. Egy kopár, sziklás területen jártam, ahol néhány apró hétvégi faház, és egy romos épület állt. Az egyik kertben, alig csordogáló víz alatt egy idős néni tusolt. Nagy lelkesedéssel elkezdtem magyarázni neki, hogy megnyertem a lottón a főnyereményt, a sziklás területre egy hűs vizű medencét fogok építtetni, a romos épületet modern szállodának fogom kitataroztatni és ez a kopár völgy meg fog telni étellel. A néni először hitetlenkedve csóválta fejét, aztán lelkesedésem kezdett ráragadni és ekkor felébredtem.

Rögtön tudtam, hogy az álomban gyakran az jelenik meg, még ha szimbolikusan, vagy eltúlozva is, ami napközben foglalkoztat bennünket. Vasárnap pedig arról beszélünk imánkörünkben, mi lehet az oka annak, hogy bár nem tiltják már állami szinten a hit gyakorlását, bár többen járnak templomba, mint 10 vagy 20 évvel ezelőtt, még mindig sokkal többen vannak a templom falain kívül, mint belül.

Felvillant bennem, hogy megtérésem óta, az alatt a másfél év alatt milyen sok embernek beszéltem Istentől úgy, hogy csak a végén, szinte csattanóként mondtam ki azt a szót, hogy *I s t e n*. Milyen érdeklődve, figyelmesen hallgatták elbeszélésem, mert minden beszélgetésem - legyen az közértes eladóval, parkoló őrrrel, postáskisasszonnyal, vámtisztviselővel, régi kollégával - azzal kezdődött, hogy sóváran, kíváncsian megkérdezték:

- Ön mitől olyan boldog? Hogyhogy maga sohasem rosszkedvű?
- A lottón nyert, vagy Amerikából örökölt? Mi történt Önnel?

Tehát a boldogságról kezdtem mesélni, és ennek útján jutottam el szép lassan Istenhez, magyarul mondván először szépen beetetem őket, majd amikor ízlett a papi, akkor álltam rá a szilárdabb táplálékra. Nem Istennel kezdtem, nem rontottam ajtóstul a házba, mint néhány hittérítő, és ráadásul nem beszéltem sem büntetésről, sem vezeklésről, sem örök kárhozatról, hanem a boldogságról, és hogy a boldogsághoz, az igazi tartós, állapotyszerű boldogsághoz vezető út azonos az Istenhez vezető úttal. Vajon prófétikus álom volt ez? Ez lesz feladatom, a boldogság, az Örömhír hirdetője leszek? Vajon tekinthető a mai vallásos világ kopár sziklának vékonyan csordogáló vízzel, és öreg nénikkel? És hogyan fogok én ott szállodát építeni medencével? Bízunk a Jóistenre, én teszem a dolgomat és örülök ennek a szép álomnak.

Húsvét hétfőn hamar lejártam a rokoni, ismerősi locsolkodás elmaradhatatlan köreit, és kiszaladtam a Tarkasor utcába, mert tudtam, Pali bácsi ott van. Beszámoltam neki bükkösdi élményeimről, melyet figyelmesen hallgatott meg. Pali bácsi Marika példáján világította meg, hogy a Jóisten szívében két szoba van, a szeretet szobája és a szenvedés szobája. A kettő megfér együtt, sőt a szeretet, a szeretetből fakadó boldogság a szenvedés elviselésének *egyetlen* útja. A szenvedésünk csökkentésére azonban nem szabad törekednünk, mert a szeretet akkor kiesik a szívünkéből.

Ahogy ezt álommal összekapcsoltam, rájöttem, hogy az a legnagyobb baj manapság, hogy nincsenek boldog keresztények, mindenki olyan bánatos, sopánkodó, szenvedő arcú, mártír keresztény, és azt hirdetik, azt sugallják, hogy itt a Földön csak a szenvedés vár mindenkire, és majd a túlvilágon, majd ott aztán a sok szenvedésért cserébe a mennybe jutunk, és majd ott lesz boldogság. Pedig Jézus nem a jövőbe helyezte az Országot, Ő azt mondta, az Isten

Országá köztetek van, sőt, hozzátette, aki otthagyja az Örömhírért családját, jószágát, szántóföldjét, tehát mindenkinek elé helyezi Istent, és tanítását, az már a itt a Földön százannyit kap, mint amennyit otthagyott.

Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok, ezért fordulnak el sokan a vallás halál utáni létre koncentráló, távoli jóval kecsegtető, és távoli rosszal fenyegető, a mában nem sokat ígérő világtól. Ezt kellene népszerűsíteni, ez hajtáná a dolgok malmára a vizet, hogy ha valaki Istent szereti, Ő beköltözik szívébe, és akinek Isten a szívében lakik, az csak boldog lehet. Boldog? Nincs is szó annak kifejezésére, milyen boldogság ez, hiszen akkor maga a Mennysország költözik szívéinkbe. Én mindig szívből, és őszintén mondtam, hogy inkább a fél karomat engedném levágni, minthogy a Jóistenről lemondjak. Ilyet csak akkor mond az ember, ha azt a bizonyos drága kincset megtalálta a szántóföldön, melyért eladja mindenét, mert érzi, tudja, ennél több, ennél jobb, ennél szebb, gyönyörűségesebb, csodálatosabb nincs, nem létezik.

Ha ezt tudnák az emberek, akkor tódulna mindenki, mindenki csak Istenhívó, Isten-szerető akarna lenni, mert végső soron mindenki a boldogságra törekszik, csak más úton. Az első századokban azért tértek meg annyian Rómában, mert ez sugárzott az öskeresztényekből, akik boldogan, dalolva mentek az oroszlánok elé az arénába, mert Isten lelke betöltötte őket. Vajon hányan vállalnák ma a halált is hitükért? Gondoljunk vissza az elmúlt 45 évre, mikor üldözték a vallásos embereket, hányan vállalták az elbocsátást, a hátrányos megkülönböztetést is, és hányan cseleztek, hogy másik városba utaztak vasárnapi misére, nehogy felismerjék őket a templom hátsó sorában ülő belügyes megfigyelők. Volt-e akkora hitünk, mint a mustármag?

Magamnak azt fogalmaztam meg, hogy Edit természetét, iszonyú ellenállását, mint keresztet cipelnem kell, és arra kell helyeznem a hangsúlyt, hogy őt így is szeretem, és ettől leszek boldog. Így aztán nem fog majd rajtam a kard, csinálhat azt, amit akar. Ezt támasztotta alá látogatásom Rosta Csillánál is. Aurafotómon - bár a bennem lévő feszültség is megmutatkozott - megjelent köröskörül egy halványzöld perem, ami azt mutatta Csilla szakértő szemének, hogy elkezdtem a rosszra, a támadásra, a külvilág hatásaira szeretettel válaszolni, hiszen a halványzöld szín az aurában a krisztusi szeretet jelenlétét jelzi. Ennek kell még fejlődni, erősödni, bennem, betölteni lelkemet, hogy „védetség” szerezzek minden negatív külső hatás ellen. 1996 Húsvétjának ez volt a megvilágosodása, felfedezése, és remélem a boldog emberek szeretetközössége, melyet a Mester kétezer éve eltervezett, minél hamarabb megteremtődik.

5. SATUBAN

Ember tervez, Isten végez, szoktuk mondani, amikor számításaink megghiúsulni látszanak. Olyan szépen elgondoltam, hogy Editem támadásait szeretetem végvárában békésen üldögélve, joviális mosollyal, boldogan elviselem, és mégis, néha elviselhetetlennek tűntek megnyilvánulásai. Pali bácsival sokat beszélgettem erről, mondtam neki, hogy a jelenlegi helyzethez képest milyen boldogan állnék inkább az oroszlánok, vagy kivégzőosztag elé, de csak azzal tudott vigasztalni, hogy Viktorkám, nekünk az állapotyszerű vértanúság jutott osztályrészül.

Edit nem csak a takarításban volt igen alapos, gyakran szeretett festetni, tapétáztatni, állandóan az volt az érzése, hogy nincs elég tisztaság, nem elég vakító fehér minden, és gyakori kifejezése volt a mocskok, a szennyes, a piszkos, s mindebből arra kellett következtetnem, valamiféle állandósult belső kényszer űzi, hajtja, és felesleges is vitába szállnom ezzel. Így állt neki a rendelőt is kifestetni, s hogy ne reklamálhassak, még magára vállalta fizikai munka

részét is, együtt tologatta a festővel a bútorokat, ráncigálta a fóliát, egyszóval testestől, lelkestől benne volt a festésben.

A rendelőben kifesttette volt irodámat is, amit kérész életű vállalkozásom alatt használtam. Amikor legközelebbi vasárnap agytrénerezni - gyógyítani mentem, csodálkozva tapasztaltam, hogy a Jézus képem eltűnt a falról, és helyébe egy olajfestmény került, melyet Edit egy betegétől kapott. Hogy milyen beszédes tud lenni egy-egy apró jelenség! Az irattartó szekrényemen helyet foglaló pompás fokföldi ibolya, mintha eltűntét siratta volna, magába roskadt, szinte tetszhalottként kornyadozott korábbi helyén. Nem tudtam szó nélkül megállni, és Editnek elmondtam, még a fokföldi ibolya is siratja az eltávolított képet, mire ő nem válaszolt, csak legközelebbi alkalomra beállította az orgon energia sugárzó készüléket, melyet Böbe gyógyításához vettünk, és azzal kezdte bombázni az ibolyát, hogy életre keljen.

Pár hét múlva láttam, hogy a másodjára vásárolt orgon készüléket is beállította egy másik irányból, hogy már két forrásból kapja a növény az energiát, de a csoda orgon készülékek csak nem akartak hatni. Ekkor tartályukat megtömte a rendelőben található összes rózsakvarccal, hegyikristállyal, tigrisszemmel, acháttal, de a kis virág - tanúságot téve a Megváltó mellett - elpusztult, és én azon gondolkodtam, vajon hány bizonyosság mellett fog még Editem elmenni, mikor rezdül meg szívében az Istenszeretet húrja.

Egy alkalommal valami gyapjűszőnyegre jöttünk Budapestre vásárolni, s amikor kiszállt az autóból, meglátott egy SZÓ kötetet az autó hátsó ablakában. Azonnal rám szólt, hogy ne égessem őt ilyesmivel, lefordította a könyvet, hogy ne látszódjon címlapja, és fél órás prédikációt kellett meghallgatnom, hogy nem vagyok normális, fanatikus szektás vagyok, rosszabb a Jehova tanúinál, azok ilyen erőszakosak, mint én, mert erőszakosan olvasom a SZÓ könyvet, mindenben keresztülgázolok, és mégis elmegyek az imakörbe, de majd ő elmegy és beolvas annak a vénnek.

Elgondolkodtam, hogyan lehet erőszakosan könyvet olvasni, meg erőszakosan elmenni valahová, aztán rájöttem a Dethlefseni igazságra, a külvilág nem létezik, csak projekció, kivetítés, hisz épp Edit tilt, tiltana erőszakkal, s ezt vetíti ki rám. Felismerésem a gyakorlatban is igazolódott, mert este felhoztam magammal a SZÓ kötetet, és elkezdtem olvasni, de Edit kirántotta kezemből, néhány oldalt kitépett belőle, majd a földre hajította, és megtaposta. Mit lehet erre válaszolni, gondoltam, és lementem a szemben lévő virágoshoz, és vettem egy szál piros rózsát, és széles mosollyal átadtam Editnek. Edit zavartan nézett rám, és megkérdezte: - Ezt most miért? - Mert szeretlek! - válaszoltam boldogan, és vártam, hogy erre aztán végre meghatódjon, hisz ha kövel dobnak, és kenyeret nyújtok, ráadásul virágot, nőnek, akkor nem lehet, hogy ne legyen sikerem. Itt is elszámítottam magam, mert Edit még dühösebb lett:

- Ha szeretnél engem, nem olvasnád ezt a sok baromságot, meg nem a Pali bácsit nyalnád. Nem azt az Istent szeretnéd, amelyik gyötri a lányodat, hanem inkább a családdal törődnél, mint a normális emberek, amilyen te is voltál, míg meg nem hülyítettek ezek a vén rinyálós k....k, meg az a hamis próféta, amelyik meggazdagszik a könyveiből és hülyíti maga körül az embereket. Majd írok én megfelelő helyekre, hogy állítsák le a te Pali bácsikádat. Te nem Istenimádó vagy, hanem Halmi imádó. - Lehet erre még valamit mondani? Elhallgattam, és magamban abban reménykedtem, ha egyszer megelégedi a Jóisten néma tűrésemet, szenvedésemet, majd levetíti Editnek álmában egy filmet, hogy én rendes ember vagyok, és akkor majd Edit a nyakamba ugrik, átölel, és boldogok leszünk. Eddig csak azt tapasztaltam, hogy elidegenedett tőlem, de most már arcát is elfordítja, ha puszt akarok neki adni. Én pedig egy udvarlós típus vagyok, feleségemet 16 év házasság után is megölelgetem, megcsókolgatom, már ha hagyja. Szinte hetente nyílik rá alkalom, hogy akár társaságban, akár kettesben elmondjam, ha százszor újraszületnék, százszor őt választanám!

Igaz, hogy most egy pokol mellette az élet, de ezt csak ki kell bírni, aztán majd jobb lesz. Bennem valami mindent elsőprő optimizmus van, mert az elmúlt tizenhat évben százszor

szántam már rá magam, hogy összepakolok, és elköltözöm, aztán a mosolyszünet végén este felbontottunk egy üveg pezsgőt, lámpaoltás után összebújtunk, és azt hittem végre beköszöntött a boldogság, a Mennysország. Aztán két-három nap múlva minden a régiben folytatódott, de ez sem tudta elvenni lelkesedésemet. Úgy gondoltam, eszményi nő, ideál nincs is, vagy az nem is jár az embernek, jobban járok, ha Edittel keresem és találom meg boldogságomat, és különben is az ellentétek vonzzák, kiegészítik egymást.

Edit is azzal érvelt, hogy mennyi meggondolatlanságtól óvott meg, hogy szárnyalásaimat horgonyzó, visszahúzó természetével csillapította. Hát lehet, hogy megóvott egy-két puffanástól, de az is igaz, hogy e tekintetben fogoly madárnak éreztem magam. Amikor összeházasodtunk, azt terveztem, hogy nyitok egy akvarista üzletet a városban, mert egyetlen, elhanyagolt belvárosi üzlet volt egész Kecskeméten. Meg is kaptam, hogy minek, amikor ez az egy is csődbe megy. Az elmúlt 16 évben 8 akvarista üzlet nyílt a városban, és közülük hat prosperál. Persze Edit erre is rávágna, hogy nekem biztosan nem sikerült volna, ő jobban tudja, mi való nekem.

Az imakörbe bekerült egy Edittel egykorú röntgenorvosnő, akit megcsapott az alkoholizmus, és kapcsolatba került egy pappal, aki iszákosmentő szolgálatot vezet, és így próbált az imakörön keresztül fogódzót találni. Zsófi sokfelé járt, ismerte a Bokor mozgalmat⁵ is, és Edit helyzetébe is jól bele tudta élni magát, lévén orvosnő, de az enyémben is, lévén Istenszerető. Elmondta azt a történetet, hogy egy ismerősénél ugyanez a helyzet állt elő, hogy a férj megtért, a feleséget bántotta, hogy imakörbe jár, és a férfi a felesége kedvéért lemondott az imakörbejárásról. A feleség néhány hónapig elnézte, hogyan senyved férje, majd egyszer belékarolt, és azt mondta, gyere, menjünk el együtt, és azóta ő is megtért. Ez az, gondoltam, ez olyan szimpatikus, békés megoldás, erre már csak meghatódná Edit.

Megkonzultáltam Pali bácsival, de ő más véleményen volt. Érződött rajta a keserűség, hogy elveszíthet, de meggyőződésből mondta: - Viktorkám, kipróbálhatod, de csak ki fog készíteni a krampusz! - Ettől megrettentem, de valahogy nem voltam teljesen biztos ebben az igazságban. Hátha Pali bácsi csak meg akar tartani magának, mint egyetlen fiút az imakörben. Nem azt mondta Jézus, hogy ne álljatok ellen a gonosznak? Ha én ellenállok, és mégis elmegyek, pedig feleségemet ez bántja, akkor végső soron fájdalmat okozok neki. Igaz, hogy Pali bácsi azzal érvel, hogy a szeretetbe belefér a fájdalom okozása, mert az orvos is szereti a betegét, amelyiknek sebét kívágja, pedig az aztán tud fájni. Meg aztán, hogy képzeljem én magam orvosnak, hogy én jobban tudom, mi a jó, mint Edit, akkor tulajdonképp ugyanott vagyok, ahol ő, még a végén megint gögös leszek, inkább ki kéne próbálni ezt a Zsófi-féle módszert.

Minden akaraterőmet összeszedtem, mert a havonkénti imaköri találkozók szinte az életet jelentették nekem. A közösség melegsége, Isten közösségi jelenléte nagyon erős töltést adott. Még csak fél kilométerre voltam a Tarkasor utcától, de koronacsakrámm már úgy bizsergett, hogy majd beszakadt a fejem. Mondtam is ilyenkor Magdinak, akivel együtt mentünk az imakörbe, hogy Magdikám, nyargalásznak a fejem tetején az angyalkák. Magdi is nagy szálla volt Edit szemében, hisz tőle „hódítottam” el, mert az ő barátnője volt, s annyit beszéltem neki a Jóistenről, hogy végül elolvasta a tíz SZÓ kötetet is, ami az imakörbe járás feltétele volt.

Magdiék a szemközti panelház hatodik emeletén laktak, s egy alkalommal, amikor a kaputelefonon felcsöngettem hozzájuk, nem vettem észre, hogy Edit szinte teljesen kihajol az ablakon, és úgy figyelni indulásunkat. Mikor Magdi megjött, játékos udvariassággal kinyitottam előtte az autó ajtaját, majd amikor igyekeztem a vezetőülés felőli oldalra észrevettem, hogy

⁵ Bulányi György katolikus pap nevével fémjelzett mozgalom, mely a katolikus egyház keretén belül az evangélium szerinti életvitelt tűzte célul

Edit az ablakon kihajolva felénk néz. Nem tudtam, mit akarhat, ezért valami üdvözlésfélét integettem felé, aminek estére meg is lett a böjtje.

Edit azzal fogadott, hogy szégyelljem magam, amiért ilyen ocsmány módon viselkedem, hogy képes vagyok fényes nappal ölben vinni Magdit az autóhoz, amit csak azért teszek, mert sok más agyalágyulttal egyetemben bambán figyeli, amikor beszélek, jaj, milyen okosakat mond ez a Viktor. Magdi még rosszabbul járt, mert Edittől két részletben tizenöt oldalnyi levelet kapott, melyben a legősibb foglalkozás folytatójától elkezdve, annyi szitok és rágalom zúdult rá, hogy csak hatalmas lelkierővel bírta ezt elviselni. Magdi férje egyre jobban akadályozta az imakörbe járásban. Férje saját focimeccseit, éjszakába nyúló mulatozásait természetesnek tartotta, de azon felháborodott, hogy egy anya nincs a családjánál, és mindenféle értelmetlen imakörökbe járkal.

Mivel Edit összefutott vele, elbeszélgettek közös problémájukról, egyfajta szövetség, érdekközösség alakult ki közöttük, és Edit gyakran példálózott is vele, hogy lám, a Viktor, mármint Magdi férje is mennyire hülyeségnek tartja az egészet, az ő házasságuk is majdnem tönkremegy, mert én Magdit meghülyítettem. Szerencséje pedig az volt, hogy véletlenül, férje vette ki a levelet a levelesládából, és még ő is megbotránkozott a levél tartalmán, ráadásul nyilvánvalóan hamis állítást is talált benne. Edit ugyanis azt állította, Magdi kért meg, hogy elvigyem az imakörbe, ráadásul ölben, pedig Magdi óvatosságból mindig férjével vitette magát, csak autójuk épp szervizben volt, és így maga férje kért fel a fuvarra.

Ezzel bakot lőtt Edit, de annyira elvette a kedvemet, hogy úgy gondoltam, kipróbálom egyszer, milyen lesz, ha otthon maradok. Hátha bejön a Zsófi-féle variáció. Eljött a harmadik vasárnap, Edit feszülten figyelt, fél hat, háromnegyed hat, hat óra, és nem mozdultam. Csak ültem békésen az ülogarnitúrán, és azt gondoltam, meglátjuk, Isten lelke mit fog most végbevenni. Pár perc múlva Edit nem bírta türelemmel: - Mi van, elmarad az imakör?

- Nem, nem marad el - válaszoltam.

- Hát akkor?

- Nem megyek el.

- Azt hiszed, ezzel elérsz valamit? Itt ülsz, mint valami Buddha és saját képzelt fényedben tündökölsz, hogy te milyen nagylelkű vagy, hogy le tudsz mondani az imakörrel? Teszed az eszed, és tetszelegsz önmagadnak! Hiába vagy velem testben, ez így még rosszabb, hogy lélekben nem vagy mellettem. Látszik rajtad, hogy csak itt ülsz, de gondolatban ott vagy, azokhoz vágyódsz, mert azok fontosabbak neked, mint a családod.

- Jobb lenne, ha kocsmába járnék? - kérdeztem, s közben elgondolkoztam, hogy Edit szerint már van lélek is, nem csak test?

- Egy iszákos is jobb nálad, mert az néha kijózanodik!

Erre már csak nevetni tudtam, annyira groteszk volt szegény Editkém érvelése, de valahogy olyan kis aranyosnak tűnt, mint egy makacs kislány, aki a hajasbabájáért küzd, és minden érvet megragad, hogy azt visszakapja. Közben Edit bement a konyhába és párbeszédünk ott folytatódott:

- Ha te annyira ezekhez ragaszkodsz, akkor jobb, ha elválunk!

Megdöbbsentem ezen a felvetésen, borsózott a hátam, mert az elválás, mint olyan, mindig rémkép volt előttem. Tragédiaként éltem meg, értetlenül, szorongva figyeltem, úgy bátyám, mint húgom válását. Szüleim példája lebegett mindig előttem, mert előttük a házasság szent, és sérthetetlen volt. Hirtelen haragomban sokszor összezsomagtam gondolatban, de ilyesmit gyakorlatban is megtenni, sosem lett volna bátorságom.

- Editkém! Te elválhatsz tőlem, ha akarsz, de én nem válok el tőled, és nem hagylak el titeket. Ha elküldesz, én akkor is gondoskodni fogok rólatok.

- Mit hősködsz itt, nem az a gondoskodás, hogy odavágod a pénzt, egy férjnek a családjá mellett a helye, nem imakörökben, meg ilyen marhaságokon. Különben is csak az Istenedtől félsz, azért nem mersz elhagyni minket. Isten a szívünkben van, ha jól tudom, minek jársz akkor a templomba? - Majd alapítok én egy vallást, de nekem jó Istenem lesz, nem olyan, aki Böbét kínozza!

- Én leszek a második tagja Editkém, mert én is jó Istenben hiszek!

- Akkor mondd meg, miért nem gyógyítja meg Böbét? Tégy csodát, gyógyítsd meg, majd akkor hiszek a te Istenedben, addig nem.

Edit belelovallta magát a vitába, és ahogy visszament a nagyszobába, meglátta, hogy a híradóban épp egy feleséggyilkost, egy néger boxbajnokot vezetnek kihallgatásra.

- Na látod, te még ennél is rosszabb, gonoszabb vagy, mert ez legalább egyszerre ölte meg a feleségét, te meg lassan kínozol engem halálra - mondta a tévét néző gyermekeink előtt, akiknek a szeme megrebbent, de hogy a lelkükben mi játszódott le, azt nem tudom.

Ilyen lelkiállapotban az autóvezetés sem ment tökéletesen, mert bizony kalamajkát okoztam egy alkalommal. Már korábban, mikor viszonylag friss volt a vezetői engedélyem, megfigyeltem, hogy amikor zaklatott, hajsolt volt az életem, egyre-másra koccantam össze másik kocsival, míg egyébként több százezer kilométert is elvezettem teljes biztonsággal. Most vasárnap, ebéd után, feleségem kérésére, anyósoméért indultam, hogy elhozzam őket látogatóba, s városkánk széles sugárútján elkalandozott figyelmem. Amikor már nagyon közel volt előttem a kocsisor, fékeztem az esős úton, de a vizes aszfalton a kerék leblokkolt, az autó tehetetlenül csúszott, sodródott, míg nagy csattanás közepette bele nem csókol az előttem álló VW Golf hátuljába.

Még a Golf utáni kocsiból is kiszálltak, így biztos lehettem, hogy figyelmetlenségemmel hármas karambolt okoztam. A Golfból három, szabadságról laktanyába igyekvő katona kászálódott ki, és bosszúsan méregették autójuk hátulját, mert az ütközés következtében gumijuk is leengedett, és valószínűleg bajba kerülnek, ha késve érnek vissza táborhelyükre. A Golf előtti Zsiguliból egy iparosféle házaspár pattant ki, és rögtön nekem estek:

- Nem lát? Nem Láttá, hogy itt állunk? Minek van a kocsiján fék?

- Elnézést kérek, nem szándékosan tettem, van biztosításom! - válaszoltam mosolyogva.

- Hogy lehet így vezetni? Miért nem néz maga elé?

Mind olyan kérdések, melyeket felesleges feltenni, hiszen, ha figyeltem volna, ha használtam volna a féket, nem csúsztam volna beléjük, mégis megértettem őket, és türelmesen válaszolgattam nekik, mert senki nem örül a várható hercehurcának, az idővesztésnek, a gyanakvó biztosítási kárszakértőnek, a karosszériás mester keresésének, aki szívja a fogát, amikor megtudja, számlára kell dolgoznia.

- Nagyon sajnálom, elnézést kérek, figyelmetlen voltam, minden kárukat megtéríttem - erősítettem meg még egyszer, és csodák csodája, nyugalmam kezdett átragadni alkalmi ismerőseimre is.

Segítettem félretolni a Golfot, udvariasan bemutatkoztam minden résztvevőnek, félredöcögtem saját autómmal, kerítettem kárfelvevő lapot, segítettem a földre pottyantott személyi igazolványt felemelni. Száz szónak is egy a vége, hétfőn, a biztosítóban felderült károsult ismerőseim arca, mosolyogva fogadtak, ami a helyzethez képest komoly sikernek mondható. Viselkedésem olyan volt számukra, mintha olajat öntenének a háborgó tengerre. Vajon miért nem működik ez otthon is ugyanígy? - gondoltam, és valóban, Editem gúnyos mosollyal fogadott, mikor hazaérkeztem.

- Mi van, nem álltak eléd az őrangyalaid? Nem fogták vissza az autót? Hogy vigyáz rád a te Istened?

Nem válaszoltam semmit, de eszembe jutott, hogy amikor ő ütközött egy éve a Ventóval, ráadásul frontálisan, mennyi mentséget tudott másodpercek alatt összekaparni. Sietett a

dialízisre Böbéhez, ez volt a fő érv, ezzel takarózott. Ez azonban ott sántított, hogy mindig el lehetett tolni a dialízist, ha Budapestre mentünk a Pólus Centerbe bevásárolni, de sohasem, ha valami nekem lett volna fontos, akkor mindig halaszthatatlan volt.

Megpróbáltam Editet szeretettel átölelni, de ellökött magától, és odavágta:

- Nem akarok a Pali bácsi mögött a második lenni! Menj a templomba, csak hozzá ne menj!

Szegény Edit, ha tudná, pont azzal köt Pali bácsihoz, hogy ennyire igyekszik eltávolítani tőle. Azért mondja, hogy járjak csak a templomba, mert tudja, ott elülnek az emberek, mint a befőtt, tisztelet a kivételnek, úgy hívőben, mint papban, de nem sok minden ragad rájuk, vagy ha ragad, az is hajmeresztő. Múltkor egy helyettesítő pap a Máté 8.2.-re alapozta szentbeszédét.

A történet arról szól, hogy Jézus meggyógyít egy leprást, majd elküldi a rabbihoz, ugyanis az ő tisztük volt megállapítani, hogy a beteg megtisztult, és visszatérhet a közösségbe. A tisztelendő atya ezt úgy magyarázta, hogy papok nélkül, Egyház nélkül nem lehet Istenhez eljutni, szeretheti valaki akárhogy is Istent, intézmény és hivatásos közvetítők nélkül nem juthat el hozzá. Ez olyan fájó, hogy nem is vesézem, annyira egyértelműen siralmas, kacifántos okoskodás, belemagyarázás, és pont az igazság elferdítése. Hisz Istennek egyetlenegy számít, szívünk szeretete, és azt, akár egyház, meg pap közvetítésével, asszisztálásával adjuk, akár ateistaként, vagy parlagi hívőként, évi egyszeri templomjáróként, a szeretet az egyetlen érték Teremtőnk szemében. Így aztán visszaválaszoltam Editnek:

- Editkém! Havi két óra!

- Akkor sem! - csattan fel újból. - Rosszabb vagy, mint a Jehováok, pedig már azoktól is vettek el gyerekeket!

Újabb zsarolás, vagy csak arra való célzás? Nem, ezt nem tudom elképzelni, hogy Edit a gyerekeimtől eltiltana. Edit sokszor a legártatlanabb dolgokra is felkapta a vizet. Amikor a névnapomra készített tortát megkóstoltam, úgy igyekeztem bókolni neki, hogy Editkém, mennyei finom a tortád, mire arca eltorzult és rávágta, földi finom, pokoli finom. Amikor fiókomban megtalálta a Lélek sötét foltjai c. kis brosrát, ráírta: „A te lelken nem foltok vannak, hanem egy nagy sötét fekete massa az egész, ha egyáltalán van lelked, amit nem hiszek.”

Másnap este megint nekem esett, hogy Isten nincs, vagy gonosz. Mindig gondban vagyok ilyenkor, hiszen én nem akarom megtéríteni, de ha nem válaszolok, akkor még azt hiheti, nincs erre válasz, nincs érv, és akkor még inkább támadásba lendül, így azt mondtam:

- Editkém! Isten szeretete olyan csodálatos, olyan végtelen, hogy amikor csak a köpenyének szellőjét megéreztem, egy fél órát sírtam utána.

- Biztos f.....ttak a templomban! - mondta rá igen közönségesen. - A hit nem zavar, csak ne lennél bigott!

Hogyan magyarázzam el neki, hogy pontosan az én viselkedésem ellenkezőjét, a formai dolgokhoz mereven ragaszkodó, de tartalmilag üres, vallásos embereket nevezik bigottnak, engem pedig a formák nem érdekelnek, csak a tartalom, de az nagyon komolyan, nagyon következetesen. Ha már cikizni akar, akkor inkább fanatikusnak nevezhetne, de a fanatikusokat szélsőségeség és elvakultság jellemzi, ezt pedig csak akkor mondhatná rólam, ha havi két óra imakör helyett csak havi két órát lennék otthon, s a többit lennék imakörben. Erről azonban esetemben szó sincs!

- Editkém, megint az akaratodat akarod rám erőltetni. Kérlek!

- Ha nem lennél ilyen, akkor lehet, hogy járnék veled a templomba.

- Én sosem mondtam, hogy gyere, egyébként is minek jönnél, ha nem hiszel?

- Akkor hinnék!

- Editkém! Akkor tehát én vagyok neked az Isten?

Edit teljesen megdöbbsen sokkoló kijelentésem hatására, és értetlenül nézett rám.

- Ha ugyanis az Abszolútumban, a Legnagyobb való hited tőlem függ, akkor engem elé, fölé helyezel, ezt pedig nem szeretném, mert a Jóisten az Isten, nem pedig én.

Kezdek fáradni, de nem olyan fából faragtak, hogy könnyedén feladjak valamit, amibe belekezdtem. A Jóisten meg olyan, mint a Traubisoda, nem lehet megenni, soha, soha nem lehet megenni, olyan csodálatos. Áldott légy Istenem, hiszek, bízom Tebenned, míg csak élek.

6. A SATU TOVÁBB SZORUL

Egyik reggel korábban ébredtem, mint feleségem, és már gőzölgő kávéval vártam a konyhában. Biztosan álmos még, gondoltam, mert valami köszönésféle szíát motyogva letottyant a székre. Felálltam és szokás szerint hozzáhajolva, csücsörítve, pusztit próbáltam az arcára adni, de ő elhúzódott.

- Nem vagyok én pribék! - idéztem tréfásan a Besenyő család öregjét, hátha ezzel felvidítom.

De Edit csak rázta a fejét és szótlánul nézett maga elé.

- Mi van veled szívem? Miért vagy ilyen rosszkedvű? - kérdeztem, mivel úgy éreztem, az elmúlt napokban egy kicsit megnyugodott.

Könnyei eleredtek és sírós hangon mesélte el, hogy éjszaka a saját sírására ébredt és azt álmodta, hogy mi a misén, Pali bácsi vezetésével, emberáldozat keretében Istennek feláldoztuk, feltrancsíroztuk, hogy mi még kedvesebbek legyünk Isten előtt. Mintha páncél szorította volna össze szívemet, ugyanakkor sírni és nevetni is tudtam volna egyszerre. Micsoda képtelenség! Ha egyszer látná a társaságot, ha egyszer látná a Pali bácsit, nem gondolhatna ilyet.

Mivel annak idején horvátországi, sorsdöntő álmomat profétikus, előrejelző álomként elmeséltem neki, most ebbe kapaszkodva érvelt, hogy én ezt meg is szándékozom tenni. Hiába meséltem el, második, SZÓ-nak irt levelem történetét, hiába érveltem, hogy ezt csak ő éli meg így, és az ő napi gondolatai tükröződnek az álmovilágában, következtelenséggel és kegyetlenséggel vádolt. Úgy éreztem, ennél az állapotnál a teljes megsemmisülés is jobb lenne. Amikor nyilvánvalóan zsarolt válással, gyerekkel, öngyilkossággal, akkor könnyebb volt tartanom magam, de most ő az áldozat, őt gyötörik az ártó erők, ezt még a vak is látja, itt még a kő is meglágyulna. A szívemben fáj az ő fájdalma, a lelkem az övével sírt, és kétségbeesett voltam. Mi jöhet még? Hát jött, nem is kellett sokat várni.

Edit beváltotta fenyegetését, hogy eljön a misére Pali bácsihoz. Igaz, hogy Pali bácsi maga hívta, már korábban is, de azért nem sok jót várhattam ettől a találkozástól. Edit indulatos, piros kukorica neki az egész társaság, jól beszél egy-két embernek, ahogy Icát is lefaszisztázta egy szó nélkül, amikor eljöttünk tőlük. Férje valamelyik háztartási gépünk javítására vállalkozott ingyen, s míg rá vártunk Edit kifejtette, hogy a magunkfajta bigottokat, imakörösöket egy szigetre kéne deportálni, mire Ica visszaválaszolt, hogy a többi meg egymás torkának esne.

Edit aranyos, különös mestere a projekciónak, mert ő akart minket egy szigetre deportálni, de válasza miatt Icát nevezte utólag fasisztának. Mikor eljött a harmadik vasárnap, és magamban erőt gyűjtve elindultam a cipős szekrény felé, Edit mellém állt, és ő is elkezdte húzni a cipőjét.

- Editkém, én az imakörbe megyek! - rebegtem zavartan.

- Nem baj, tudom, én is megyek veled.

- Akkor ma inkább nem megyek - mondtam, mert nagyon tartottam attól, hogy Edit esetleg törni, zúzni kezd, vagy legalábbis botrányosan viselkedik meghitt kis közösségünkben, és nem tehetem meg ezt a többiekkel szemben. Inkább meg kéne szerveznem, hogy kettesben találkozzon Pali bácsival, ahol majd kiöntheti a lelkét. Aztán mintha a Jóisten szólt volna hozzám, hogy „menj csak, majd Én mindent rendbe hozok”, így aztán mégis elmentünk.

Edit azzal köszönt, hogy eljött megnézni azokat, akik tönkretették a házasságát. Tele volt feszültséggel, szorongatta kockás füzetét, melybe érveit beleírta a SZÓról, meg miegyébről, de még nem kapott szót. Pali bácsi, véletlenül, vagy célzatosan, de arról beszélt, mennyire a szabad akaratumk a legnagyobb kincsünk, hogy semmiképp sem léphetjük át egymás szabad akaratát, még jóakarat, szeretet címén sem, mert akkor már nincs szeretet a szívünkben.

Mikor Edit szólásra emelkedett, feszült hangon, majd egyre indulatosabban kifejtette, hogy egy anya szeretete abban mutatkozik meg gyermeke iránt, hogy nem nyugszik bele betegségébe, hanem mindent megtesz gyógyulásáért, ő igenis még az ördöggel is szövetkezne, hogy Böbe meggyógyuljon, és akár ölné is Böbéért, és amelyik anya nem ilyen, az nem is anya.

Pali bácsi higgadtan helyreigazította: - Az, hogy te ölnél a gyerekedért, az rendben van, az a te ügyed, de hogy aki nem, az nem anya, azt már nem mondhatod! - Edit tetszikezte, mire kérte, hogy tegezze vissza, mint mindenki, de Edit képtelen volt tegeződni Pali bácsival. Elmondta vádjait, hogy az imakör az egyes családok ellen van, akik idejárnak, inkább otthon kellene, hogy üljenek, aztán mikor kifogyott vádjából, felpattant, és hazavittem.

Következő reggel, egy szép hétfői napon, korán, frissen ébredtem, és már hét óra tíz perckor a Moszkva téren jártam. A Pasaréti út és a Gábor Áron utca kereszteződésénél egyedül vártam a piros lámpánál, és szokatlan módon nem volt sem szembeforgalom, sem mögöttem nem jött egy autó se. Kényelmesen húzattam ki az autót olyan harmincöt-negyvennel, amikor a kereszteződés után alig pár méterrel, egyszerre tompa puffanást, reccsenést, majd újabb puffanást hallottam, és szélvédőmön sugárirányú repedés jelezte, hogy elütöttem valakit.

Szörnyű érzés volt az a másodperc, míg lefékeztem, benyomtam a vészvillogót és hátrahagytam az úttesten vonagló-mászó sérülthöz, akihez közben kollegája is oda szaladt. Mit tettem? Istenem! Hogy történhetett? Hiszen végig figyeltem, nem kalandozott el a tekintetem, sem kirakaton, sem plakáton.

- Ott maradsz! - üvöltött rá sofőrje, kiről utólag kiderült, hogy egyben fia is, mert a sérült fel akart állni, ösztönösen próbált a járdára visszakecmeregni, ő pedig féltette, mert belső sérülés esetén nem szabad a balesetest mozgatni. A járda szélére ültették szegény Józsi bácsit, s míg mentőt, meg rendőrt hívtak, elkezdtem bal kezemmel feltűnés nélkül energiával tölteni. Orra valószínűleg eltörött, mert erősen folyt belőle a vér, de homlokán még riasztóbb, egy cm átmérőjű és egyik oldalán ugyanolyan mély horpadás volt látható. Megérkezett a mütös mentő, a helyszínen elsősegélyben részesítették, majd bevitték Józsi bácsit, miközben magamban imádkoztam a kisöregért, hogy túlélje. Sokszor előfordul ugyanis, hogy csak a baleset után órákkal derül ki a belső vérzés, és a sérült akkor már menthetetlen.

Szörnyű érzés volt ott állni lesújtottan, az autó vészvillogóval az út közepén, a forgalom tolong, mindenki furakszik a reggeli csúcsforgalomban, mindenki rám néz, és tekintetük azt mondja, ott az a nyakkendőös menedzserféle, amelyik elütötte szegény öreg bácsit. És valóban, hogy történhetett ez, hogy üthettem el szegényt? Ahogy ezen tépelődtem, megláttam a kocsikereke felett egy horpadást, és máris kombináltam. Fia, a sofőr elmondta, hogy Józsi bácsival reggel két óra óta hordják a húst, ez volt az utolsó hentesüzlet, már az előző boltnál, a Moszkva téren is majdnem elütötték apját, egy hete úgyszintén, tehát szinte érett a helyzet, és én voltam az eszköz a sors kezében, hogy ez a baleset beteljesedjék.

Elsőnek indultam el, és ahogy Józsi bácsi a hentesboltból kirohant, csak jobbra nézett, baloldalt az ott álló évszázados, méter vastag fatörzstől nem láthatott, és így szinte rászaladt, ráfutott oldalról az autómra. Ezért nem is vehettem észre, mert nem volt látómezőmben, ezért rúgott valószínűleg térdével az autó kerék fölötti lemezébe, és ezért repülhetett akkorát, mert az ő futási sebessége, meg az én kocsim fékezés nélküli sebessége összeadódott. Ez az, nincs még féknyom sem, mert nem is fékeztem, hiszen már az ütközés pillanatában észleltem az egész eseményt, és utólag már minnek blokkoltam volna, amikor Józsi bácsi már mögöttem feküdt.

De ki fogja ezt nekem így elhinni, ki fog engem a gázolás vádja alól felmenteni? Lehet, hogy nekem is meg kell érnem az ártatlanul elítéltetést, mint mesteremnek, drága Jézusnak? Ha igen, hát legyen meg az Úr akarata, és valami különös nyugalom vett erőt rajtam. Alig mondtam ki magamban, hogy belenyugszom az Úr akaratába, megszólított egy business kosztümös, sietős menedzserasszonyféle, és közölte, hogy ő látta az egészet, hogy a bácsi szaladt oldalról nekem, és elkerülhetetlen volt az ütközés, vállalja a tanúskodást, és még névjegyet is adott. Társult hozzá még egy idős, nyolcvan körüli néni, mindkettő olyan típus, amelyik általában nem vállalja szívesen a tanúskodást, de úgy látszik, itt most közbelépett a Gondviselés.

Egy jó negyedóra telt el, mire megérkezett a szirénázó rendőrautó, melynek fiatal vezetője enyhe nyegleséggel, vagy a megszokottság részvétlenségével szólított fel, hogy adjam elő a történeteket. Mi a foglalkozásom? Hát ennek nem tudom, mi köze a balesethez, hiszen akár miniszterként, akár utcaseprőként vagyok a baleset résztvevője ez a tényeken nem változtat. Elmélkedésem persze megtartottam magamnak, majd megvártam, míg a helyszínrajz elkészül és beültem a járőr-kocsiba a jegyzőkönyvet felvenni. Nem hivatkozom műszaki hibára, nem érzem magam hibásnak, és nagyon sajnálom a sérültet. URH-n kellett filmet kérni, mert nem volt a baleseti helyszínélő autóban, és a szondakészüléket is a kollega hozta a helyszínre. Lefényképezte a terepet, belefűjtam a készülékbe, mely sípolással jelezte, hogy hónapok óta nem fogyasztottam alkoholt. A tanúk nevét fel sem akarta írni, amiből arra következtettem, hogy a helyszínelés alapján nem tartanak hibásnak. Átfutott a fejemen, hogyan fogom az autót megcsináltatni, és hogyan fizet majd a nagy német biztosító, amelyik korábbi kártérítésemet már egy hónapja örli malmain.

Elég a BRFK intézkedésére hivatkozni, engedett el a rendőr és nehéz szívvel ültem be az autóba. Mögöttem türelmetlenül dudáltak, a szélvédő repedéseiben pedig még ott volt Józsi bácsi ütközéskor beragadt, véres hajcsomója.

Az utolsó két hét, meg a mai esemény, mint valami óriás satu nehezedett rám. Agyam gipszes volt, mintha valami sűrű, ragadós, fekete massa borította volna gondolataimat. Este már nyolckor megfürödtem, magamra csuktam a hálósoba ajtaját, ágyba bújtam és megpróbáltam imádkozni. Jézust, majd a Szűzanyát próbáltam vizualizálni, de nem sikerült. Hol darabokra töredezett a pillanatra felvillanó kép, hol csontváz, majd kecskefej jelent meg helyette, de nem tudtam az áhított szeretetsugárzásba bekapcsolódni. Éli, éli, lamma sabaktani? Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Miért rejted el Magad előlem Uram? Miért nem mutatod meg Magad? Megbántottalak?

Bűnös vagyok, nyomorult, még talán száanalomra sem méltó, de szeretlek és bánom minden eddigi bűnömet. Megtérésem előtti és megtérésem utáni. Uram, olyan gyenge, szerencsétlen vagyok, könyörülj szerencsétlen szolgálodon! Fogd meg a kezem, hadd hajtsam a fejem szíved fölé! Hadd pihenjek meg Nálad Teremtőm! Olyan rossz Nélküled! Ennél rosszabb nincs! Ez a halálnál, minden borzalomnál rosszabb, mert Veled és Általad mindent el lehet viselni, de Nélküled nincs semmi, csak a nemlét őrlő vákuuma, a halálos hideg. Ez az örök kárhozat. És én, tökéletlen barom huszonöt évig megfosztottam magam Tőled. Tőled, aki minden jó forrása, az Út, az Igazság és az Élet vagy. Élni akarok, de csak Veled Uram!

7. FELTÖR A FORRÁS

Teltek-múltak a napok, az autót kárfelmérőhöz kellett vinni, szerelő kellett, amelyik úgy a karosszéria, mind az esetleges motor problémákat meg tudja oldani. A Budapestre feljáráshoz autót kellett bérelnem, munkahelyi baleseti jegyzőkönyvet kellett felvenni, szóval szerda reggel lett, mire észbe kaptam, hogy érdeklődni kéne, mi lett Józsi bácsival.

Hívtam a mentők központi ügyeletét, elmondtam a baleset pontos helyét, és idejét, de mivel nem voltam rokona a sérültnek, és ezt őszintén be is vallottam a telefonban, személyiségi jogokra hivatkozva megtagadták a felvilágosítást. Segítettem azért magamon, mert visszamentem a kis hentesüzletbe, érdeklődtem Józsi bá után, és megtudtam, hogy a János kórház intenzív osztályán fekszik. Előkerestem a számot a telefonkönyvből, és pár perc múlva nagy örömömre már Józsi bácsival beszélgettem, aki már jobban volt, időközben átkerült a normál baleseti sebészetre, és az volt első szava, hogy elnézést két, hogy ilyen bajt okozott nekem, elismeri, hogy ő volt a hibás.

- Ugyan, Józsi bácsi, én sajnálom, hogy elütöttem magát. Mit szólna, ha szombaton meglátogatnám? - válaszoltam kedvesen, és olyan jó érzés volt, hogy egymás helyett mindketten inkább magunkban kerestük a hibát, és veszekedés, vádaskodás helyett, békés, mondhatni szereteteli hangulat alakult ki közöttünk.

Hétköznap ugyanis olyan időpontokban volt a látogatás, hogy akadályozott volna a közben felhalmozódott, sürgős munka elvégzésében, meg Józsi bácsi is jobban volt már, így a szombat délelőtt eszményi látogatási időpontnak ígérkezett. A János kórház régimódi kórház, a mai betonkaszárnnyak helyett, hatalmas területen elosztott számos épületben, úgynevezett pavilonokban orvosolják a betegeket. Ide idegenvezető kéne, gondoltam, miközben már közel egy órája bolyongtam a hatalmas területen és láttam, a magánszféra ide is befészkelte magát, az állami intézmény kellős közepén szépségklinika, plasztikai sebészet emelkedett, amit nem találok túlzottan szerencsésnek.

Száz szónak is egy a vége, megtaláltam Józsi bá'-t, akivel úgy örültünk egymásnak, mintha legalábbis régi ismerősök, vagy rokonok lennénk. Józsi bá' feje gézzel be volt bugyolálva, zúzódásai már zöldültek, barnultak, néhány kék is volt még közöttük, és csodával határos módon nemhogy életveszélyes, de súlyosnak nevezhető sérülés nélkül úszta meg a balesetet. Persze azért elsőre elég riasztó látványt nyújtott, de felsőtestén alig, alsótestén egyáltalán nem volt sérülés, válltól fölfelé sérült, de törés ott sem volt, csak zúzódás, így arra számíthatott, hogy a balesettől számított nyolc napon belül elengedik. Elmagyaráztam, hogy a Jóistentől megkaptam a kézrátételes gyógyítás lehetőségét, és Józsi bácsi boldogan fogadta. Nem érhettem hozzá, sajgó sebei miatt, mintegy arasznyira közelítettem meg kezeimmel, Józsi bácsi feje még így is céklavörös lett néhány perc után, és kérte, hogy hagyjam abba, mert szinte égeti. Annyira befogadó volt velem szemben, és annyi seb, sérülés volt egy helyen, hogy hatalmas mennyiségű és intenzitású szeretetenergia generálódott, s ezt szervezete alig bírta befogadni.

Tartottunk egy pár perc kényszerszünetet, mialatt Józsi bácsi slágvortokban elmesélte életét. Nyugdíjas vasutas Kaposvárról, és eljárógat sofőr fiának segíteni, hogy hamarabb hazakerüljön a „gyerek” a családjához. Mindig kapkodó, hirtelen természete volt, és valóban hónapok óta érett a helyzet erre a balesetre, melyből le fogja vonni a tanulságot. Mindenesetre nyugdíja mindössze nyolcezer forint és nem tudja, miként fogja majd a kártérítést kifizetni nekem.

Ígéretet tettem, hogy nem támasztok vele szemben semmilyen kártérítési igényt, és ez annyira meghatotta, hogy amikor búcsút vettünk, könnyek szöktek a szemébe. Mielőtt elmentem, egy szobatársa, aki a kórterem másik sarkából figyelte ügyködésünket, mellém lépett és azt mondta: - Na most mutassa meg nekem azt a kézrátételt! Eddig sosem hittem benne, de ha

most megmutatja, és valamit érzek, akkor hinni fogok benne. - A feje volt bepólyázva neki is, mert valami szájszűzeti komplikációval feküdt bent. Odatettem mindkét kezem, ahogy Józsi bácsinál, de egy perc után már abba is hagytam, mert betegünk hitét „igazolta” tapasztalata, ő ugyanis semmit sem érzett. Hiába is mondtam volna neki, hogy azért nem érzett, mert nem hitt benne, mert előbb kell hinni, a hit ereje szabadítja fel, vagy blokkolja az energiákat, attól függően, hogy a gyógyítóban hisz, vagy nem hisz a beteg.

Este olyan hullafáradtan zuhantam már nyolc órákor az ágyba, hogy még Edit is meg-sajnál. Az elmúlt hónapok, meg főleg az utolsó hét fáradtsága kijött rajtam. Ritka nála, de most szívből sajnált, elhitte, hogy nem voltam hibás a gázolásban, tudta, hogy az ilyesmi nem sámli, lelkileg fel kell dolgozni, és még a televíziót is lehalkította, hogy könnyen el tudjak aludni.

Éjszaka, olyan hajnali kettő körül felébredtem, de nem akárhogy. Nem szomjúság, sem egyéb szükséglet hozott vissza a földi világba, hanem az éjszaka közepén teljesen frissen, éberen felébredtem, mintha legalábbis nyolc-tíz óra alvás után, reggel nyolc óra lenne. Felkeltem, és kimentem a nagyszobába imádkozni, mert arra gondoltam, hátha nekem is találkozóm lesz Isten angyalaival, mint Gergő fiamnak, de egy negyedóra múlva kiderült, nem ez volt ébredésem oka. Ha már fent vagyok, gondoltam, bekapok egy finom Danone gyümölcsjoghurtot, melyet bepusztítottam, és az ágyban kényelmesen elhelyezkedve felkészültem egy következő édes álomra.

Csak készültem, mert édes álom helyett erőszakos, kíméletlen csengetés riasztott fel. Mint a villám pattantam ki az ágyból, s feleségem „ki lehet az?” kérdésére kutya-futásban válaszoltam. - Edit! Biztos baleset történt, téged keresnek, kelj fel! - És sejtésem beigazoló-dott. Zsolt volt, alsó szomszédunk, akinek Zsolti fiát már egyszer késő este, száguldó autóval vittem a kórházba, egyszer pedig az Editnél lévő injekció hozta helyre asztma rohamából.

Most súlyosabb lehetett a helyzet, mert Zsolt szinte önkívületben volt, ajka remegett, hangja sírós, könnyörgő volt, így Editnek visszakiáltottam, hogy siessen, és pedig száguldottam Zsolttal az alattunk levő lakásba. Zsolti fennakadt szemekkel, látszólag élettelenül feküdt a szőnyegen, Zsolt pedig kétségbeesetten próbálta szájon át lélegeztetni, a tüdő nem mozdult, nem fogadott be, és nem is adott ki magából levegőt, Zsolti élettelen ajkai mellett süvített, pattogó hang kíséretében távozott a levegő, amit édesapja belefűjt. Közben fejtetejére, meg szíve tájékára tettem a kezem, hogy energiával kíséreljek meg hatni rá, és a szívem majdnem megszakadt, ahogy édesapja könnyörgő hangon szólt: - Viki, segítsetek, mondjátok meg mit csináljak? Mire szólt, hogy rosszul van, már el is veszítette az eszméletét. Jaj, mikor érnek már ki a mentők?

Közben Edit is leért, és pulzusán megállapította, hogy Zsolti szíve már nem ver többé. Hátrahúzódtam, hogy Edit elkezdhesse a szívmasszázs utolsó, kétségbeesett próbálkozását. A sezlonon ülve imádkoztam némán, behunyt szemmel, amikor belső látással megjelent előttem Zsolti mosolygós arca, s megkérdeztem tőle: - Zsoltikám, visszajössz még? - Én már nem, Viktor bácsi! - hangzott a válasz, de a következő percek, mintha rácáfoltak volna. Megér-keztek a mentősök, komótosan kipakolták az újraélesztő felszerelést és elektromos árammal hatalmas impulzusokat bocsátottak Zsolti fiatal, tizenhat éves szervezetére, mire a test minden alkalommal hánykolódni kezdett.

A másik mentős közben pumpával, maszkkal fűjt be a levegőt, és a durva beavatkozás hatására Zsolti légzése, és szív működése beindult, tehát a klinikai halál állapotából hozták vissza. Zsolti az elszállításig nem nyerte vissza eszméletét, és Edit szerint nagyon sok múlik azon, hogy mennyi ideig szünetelt az agy vérellátása, mert ettől függ, hogy Zsolti agya, gon-dolkodása károsodik-e, illetve, hogy visszanyeri-e valaha az eszméletét.

Másnap reggel éreztem, Zsoltnak van a legnagyobb szüksége segítségre, így kilenc körül, amikor a borzasztó éjszaka után felébredtem, leszaladtam hozzájuk érdeklődni. Zsolt felesége,

Ági este volt ki, akkor ájult el majdnem, Zsolton utólag jött ki az izgalom, ezért felajánlottam, megkezelem kézrátétellel, hogy tudjon egy kicsit aludni. Zsolti még nem nyerte vissza az eszméletét, tudósított Ági, mire csak bólintottam, mert éreztem, Zsolt feje úgy issza be az éltető, isteni szeretetenergiát, mint kiszáradt sivatag az esőt. Zsolt pár perc múlva mélyen aludt, mialatt azon gondolkoztam, milyen mulandó az élet, vajon Zsolti tényleg nem jön-e vissza, s hogy e tudás terhét nem oszthatom meg senkivel sem.

Kezem közt halt meg egy tizenhat éves gyerek, akit nap, mint nap láttam, ismertem, szerettem, ez volt a lelki satu utolsó szorítása, mely hétfő reggeltől különös eredményt, termést préselt, facsart ki belőlem. Mint amikor nagy erővel feltör a talajvíz, szaknyelven buzgár, úgy tört elő hétfő reggel lelkemből, hogy a még negyedrészt sem kész könyvet, *Hitbenhat...* címmel meg kell írnom, be kell fejeznem. Szabadságot vettem ki, de bent voltam munkahelyemen, gyakran már reggel fél hétre beértem, és este hétig dolgoztam.

Mintha valaki vezette volna a kezem, minden eszembe jutott. Tudtam, milyen címet adjak a fejezeteknek, a regényt sok, apró fejezetre osztottam, és csak írtam, írtam, és írtam. Kopácsoltam a billentyűkön, csak kávéivás idejére hagytam abba, és bármilyen hihetetlen, egy hét alatt elkészült a regény, 124 A4-es oldal 11-es betűmérettel, könyvként olyan 360 oldalas lesz A5-ös méretben. Eszembe jutott korábbi munkatársam, a szegedi utazó képviselő álma, aki azt jósolta, akkor gyógyulok meg teljesen, ha mindent kiírtam magamból.

És bekövetkezett, kiírtam mindent magamból, 1992 április 22-től egészen 1995 december 24-ig, és még sikerült a regény végét afféle csattanósra kihozni. Azért a végére odabiggyesztettem: „vége az első kötetnek”, hiszen az azóta történt eseményeket is meg kell írnom, beleértve a mostaniakat is. Meg hát milyen könyv az, ami arról szól, hogy valaki betegség által megtér, kislánya beteg, felesége ellene fordul, és nincs ott a végén a megoldás? Ott a megoldás, hogy a *hitben* van a *hatás*, de hogyan azonosuljon a szereplőkkel az olvasó, ha cselekmény megakad, és nem tudni, mi lesz a folytatás. Ha Isten keze van ebben, ami velem történik, és hogy ezt meg kell írnom, akkor biztos lesz folytatás, állhatatosságom hatására Edit megtér, együtt kezdünk imádkozni, és Böbe meggyógyul. Ez lesz a happy end. Úgy legyen!

8. REAKCIÓK

Május 12-e nem volt a legszerencsésebb napom. Mint minden vasárnap, korán keltem, kb. 10 óráig olvastam, majd borotválkozás, tisztálkodás után elmentem a fél-tizenkettes misére. Egy órákor megebédeltünk, délután elmentem a rendelőbe, ahol Zsuzsikát, meg Karcsikát agytrénereztem, Marikát, meg Magdit megkezeltem és jól elbeszélgettünk. A gyógyítás iránti vágy ugyanis csak-csak feltört bennem, és különös módon talált utat magának. Magdi férjének dúsgazdag, milliomos főnöke egy nap felhívott és az agytrénerezés iránt érdeklődött. Tudtam, hogy vett magának saját készüléket, így elutasítottam, mondván már rég beszüntettem az agytréner stúdiót, és van jól kereső foglalkozásom.

Súlyos lelki válságban levő valakiről van szó, így aztán egy szó nélkül azonnal, ingyen elvállaltam. Erre aztán Magdi, meg izgága, sajtukukac fia is előkerült, Gergő egyik osztálytársnőjével, Zsuzsikával együtt, és ettől kezdve minden vasárnap délután Edit rendelőjében „rendeltem” Edit tudtával és hozzájárulásával. Aztán elkezdtem az agytrénert kézrátétellel kombinálni, elkezdtem mindenkivel a Jóistenről beszélni, és pár hét után Edit már szigorúan összehúzott szemöldökkel reklamált, hogy a szomszéd házmester valami imádkozásféle hangjait vélte kiszűrődni a rendelő ajtaján.

Fél hat felé érkeztem haza és azon gondolkodtam, elmenjek-e az uszodába, vagy a ház mögött, a tó körül tegyek meg pár kört, amikor Edit bejelentette: - Ma van a házassági évfordulónk.

Ott álltam megfürödve. Éreztem, hogy, ha nem is jóvátehetetlent, de nagyon rosszat cselekedtem, hiszen Edit jelenlegi állapotában minden apró öröm kész megváltás, és a legkisebb bánat is még mélyebbre húzza. Igaz, hogy a nagy virágcsokrokra mindig azt mondta, hogy nem ez a fontos, meg hogy ne költsek rá annyit, igaz, hogy évközben is vettem számtalanszor csak úgy virágot, de ami a lényeg, hogy elfelejtkeztem róla, és ezt nehezen bocsátja meg nekem. Hiába szabadkoztam, hiába kértem elnézést, hiába térdeltem le előtte, és csókoltam meg kezeit, nem tudtam megadni.

Nagyon sajnáltam a történetet, főként azt, hogy minden jóra irányuló igyekezetem ellenére balul ütnek ki a dolgok, hiába igyekszem egyre jobb lenni a Jóisten szemében, Editem szemében egyre rosszabb vagyok. Sajthi urat, a közben barátommá lett asztrológust sem tudtam levelemmel megadni, mert a papírforma alapján, válaszelevelében úgy ítélte, én vagyok a hibás a kialakult helyzetért. Edit végletessége az én végletességem tükré. „Kilóra mért” imádkozásom felesleges. „Pózolásomnak” tudható be, hogy papnak néztek és „üdvözült lebegés” helyett, életteli, hiteles, változó hőfokú ember arcát kellene visszavennem.

Ellenpólusomként írta le Jézust, hogy Jézus milyen emberi volt. Őt is elragadták az indulatok. Nem értette meg, hogy meg sem fordult fejében soha ilyen szándék, hogy nyugalmat, szívbékémet Istentől kaptam, hogy hazugság lenne, ha idegesnek mutatnám magam, képtelen is lennék rá. Amikor egy hónapja, az előttem álló autóba csúsztam, egy szikrányit sem voltam nyugtalan, és ez partneremre is átragadt. Nyugalmamnak, békémnek, szerintem épp vonzó példaképül kellene szolgálnia megkínzott, szenvedő feleségem számára. Jézus azt hagyta ránk, hogy „Legyetek tökéletesek, miként Mennyei Atyátok is tökéletes!” És persze messze vagyok én ennek a tökéletességnek még a látszatától is, de csak nem bűn, ha törekszem rá? Ezzel igazán nem ártok senkinek. Imádkozni pedig végképp nem azért imádkozom, mert kell, hanem mert jó. Érzem, hogy jól tesz másnak is, meg nekem is.

Böbét elkezdtek Budapestre egy szellemgyógyászhoz hordani. Érdekes, de Edit még mindig bízik új gyógyítóban, igaz, nem én ajánlottam, hanem valaki más. Busszal jöttek Böbével együtt Budapestre és a Deák téri parkolóban vártam rájuk, hogy elvigyem őket a szellemgyógyászhoz, majd haza a hatórás dialízisre. Sikerült a busz érkezése előtt még egy gyönyörű „vezeklő - bocsánatkérő” csokrot vennem piros rózsából és azzal vártam drágáimat. Böbe szokás szerint nyelvet öltött rám, Editem szája sarkában enyhe mosoly jelent meg, és ezzel a dolog, ha nem is volt elintézve nála, de legalábbis nem kellett meghallgatnom vétkeim felsorolását. Hátha sikerül egyszer mégis a békének, a nyugalomnak gyökeret verni közöttünk. Mindennél jobban vágytam erre, és mindent meg is tettem ennek érdekében, csak a Jóistent, Őt nem akartam adni, semmilyen áron.

A szellemgyógyász érdekes figura volt. Edit javasolta, hogy kíséreként üljek be én is, és meglepve tapasztaltam, hogy nyolcan-tizen ülünk egy kisházban, a gyógyító előtt feszület, különböző relikviák, fényképek, és az egyes betegekkel való rövid konzultáció után megkezdte először magyar, majd orosz nyelvű mondókájának mormolását, ami némi jóindulattal imának is volt tekinthető. A teremben érezni lehetett, hogy komoly energiák mozognak, gyógyító szellemek vannak jelen, koronacsakrámon fokozott aktivitást éreztem.

Editnek ez az egy alkalom elég is volt, hogy hitét veszítse, főleg amikor észrevette, hogy a szünetben elmélyült beszélgetésbe bocsátkozom az orvos gyógyítóval. Hiába volt egy országos gyógyintézmény vezetőhelyettese, tehát kőkemény hivatásos orvos, Editem számára kolléga, hiába vállalta el Böbét ingyen, mivel meglátta a feszületet az asztalon, rögtön hiteltelen lett előtte az orvos-gyógyító, és attól kezdve lent várt az autóban és nem volt hajlandó feljönni

a „rendelésre”, vagy pedig a körúton a kirakatokat böngészte, és visszafelé megbeszélt helyen felvettük

A különleges gyógymód miatt én is „kollegának” éreztem Szamosi doktort, és egy alkalommal elmeséltem neki dióhéjban Gergő esetét, megtérésemet, hogy mennyi könyvet olvastam, hogyan szűröm le abból, amit igaznak tartok. Szamosi doktor elmondta, hogy ő a teozófiai irányzathoz tartozik. Mesterük Madam Blavatsky, a század első felében élt orosz nemzetiségű szellemi ember, aki Rudolf Steiner ellenpólusának tekinthető.

Rudolf Steiner az antropozófia nevű szellemi mozgalmat alapította meg, a háború előtti Németországban és hite, tanításai miatt még üldözést is szenvedett Hitlerrel. Rudolf Steiner Jézust elismerte megváltónak, de a megvilágosodást, a szellemi előrejutást, nem aktív szeretet-cselekedetek, hanem szellemi gyakorlatok, meditációk, és elég száraz tananyag útján tartotta véghezvihetőnek. Olyan egyszerű és nagyszerű Jézus tanítása, az Örömhír, mindössze 267 oldal a kiskötésű újszövetségben, minek ragoztatni, bonyolulttá tenni az egyszerűt, kacifántos mentális gyakorlatok útján eljutni oda, ahová egy keskeny út is elvezet?

Nem ragadott meg Rudolf Steiner irodalma, el is ajándékoztam egy reiki mester barátomnak, egyetlen érdekes könyve a János evangéliuma volt, de azt azért erős túlzásnak tartottam, amit Szamosi doktor úr állított, hogy Steiner élete második felében a fehér mágia oldaláról a fekete mágia oldalára állt. Szamosi doktor felajánlotta, hogy ne fárasszam magam könyvek olvasásával, az Igazság kiböngészésével, mert ők már mindent átolvastak, áttanulmányoztak, és összegyűjtötték az Igazságot, spóroljam meg magamnak a sok olvasást, álljak közük, legyek szellemi mozgalmuk tagja.

Amikor valami nagyon nem tetszik az embernek, akkor érzi úgy, hogy legszívesebben három hétig egy irányba szaladna, csak hogy távolodjon az illetőtől, és valahol ezt éreztem én is. Halmi Pali bácsi olyan szépen elmondta, hogy az első kegyelem az értelem, és a gondolkodásról, értelmünk használatáról soha, semmilyen körülmények között ne mondjunk le.

Pedig erre igyekeznek a vallások is kivétel nélkül szorítani híveiket. Ne gondolkozzatok, mi már gondolkoztunk helyettetek, mi majd megmagyarázzuk nektek a Bibliát, Isten szavát, és csak általunk, rajtunk keresztül juthattok el Istenhez! Bizony sok kényelmes ember vállalja, és hiszi ezt a képtelenséget, és vakon, gondolkodás nélkül hisz vallások hittételeiben, dogmaiban, mert nem él az első kegyelemmel, Istentől kapott értelme használatával.

Pedig elég lenne csak olyan apróságokba belegondolni, hogy a honvédségnél tiltják a kollektív büntetést, nem szabad egy ember hibájáért az egész szakaszt, tehát más embereket büntetni. Mégis elhiszik azt a sok vallás által hirdetett képtelenséget, hogy Ádám és Éva egy házaspár volt, ők minden ember ősei, és mivel ők rosszat tettek, azóta minden ember bűnös-ként, eredendő bűnnel születik, az első emberpár bűne miatt kell ma mindenkinek arca verítékével keresni kenyerét, egyszóval azért ilyen strapás a földi élet, mert elődeink, ki tudja mikor, egy almába beleharaptak. Tehát elhiszik azt a csacsiságot, hogy a Jóisten rosszabb a magyar honvédségnél is, és minket büntet őseink bűnéért.

Sajnos ez világítja meg, hogy erős a hatalmi, a mások felett uralmat gyakorló aspektus a vallásokban, mert a gondolkodókat, a másként gondolkodókat sosem tűrték meg, a Mesterhez hasonlóan máglya, keréketörés, kiközösítés, vagy egyéb büntetés, de mindenképp „kereszt” várt rájuk. Megköszöntem a teozófiai mozgalom meghívását, és többet nem is mentem, mert Edit bizalma is elfogyott az ötödik-hatodik eredménytelen kezelés után.

Elérkeztem abba az állapotba, hogy már nem ért meg, szinte senki sem. Maradt Abba, az Atyácska, akihez imádkozhatom, aki könnyeket csal a szemembe, amikor már úgy érzem, nagyon húz az élet. Vettem az Eklézsiában egy csodálatos kazettát, Ne félj! Címmel. Edit majdnem megkaparintotta, de szerencsére csak a borítóját vette észre, azt törte szét, a kazetta megmenekült. Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, örökre enyém vagy... Olyan

gyönyörűek ezen a kazettán Isten szavai, hogy nem lehet alapos sírás nélkül végighallgatni, ami után persze jól meg is könnyebbül az ember.

Hogy egy kazetta milyen hatást válthat ki, arra szóljon a következő történet. Edit szombaton kitalálta, hogy bevásárolna a Metró áruházban. Szerettem ilyenkor én is odajárni, mert szombat délelőtt hosszú sorok állnak a pénztár előtt, és amíg Edit újabb árukért bóklászott, addig a mögöttem vagy az előttem állóval megbeszélhettem a világ dolgait a teremtestől kezdve, a bűnbeesésen keresztül, a mennybemenetelig.

Ahogy elindultunk Kecskemétre, Edit pár kilométer után egy hatalmasat tüsszentett a szemébe világító naptól, és ösztönösen nyúlt a kesztyűtartó felé, hogy elővegyen egy papírzsebkendőt. Átvillant fejemen, hogy ott vannak az Életünk Krisztus kazetták és elfelejtettem a kesztyűtartót kulcsra zárni, így botrány lesz, ha kinyitja. Megállítottam útközben Edit kezét, és ingzsebemből elővarázsoltam egy papírzsebkendőt, de rögtön rájött a turpisságra, hogy tiltása és kikényszerített ígéretem ellenére most megint hazudtam, nem tartottam be a szavam. Én ugyanis csak annyit ígértem, hogy nem fog találni, és arra gondoltam, majd jól eldugom mindig, de hát ez most kiment a fejből, meg olyan váratlanul szánta rá magát az utazásra, hogy időm sem volt a „bűnjeleket” eltüntetni.

Ha a tekintetével döfni lehetett volna, biztos, hogy sündisznónak néztem volna ki, úgy nézett egész úton rám, és amikor megérkeztünk az áruházhoz alig bírt kiszállni. Közel volt húzva az ülés, hogy Böbe hátul kényelmesen elférjen, így térde majdnem hozzáért a kesztyűtartóhoz.

- Látod, milyen kisugárzásuk van ezeknek a rohadt sz.. kazettáidnak, begyulladt a térdizületem, alig bírom megmozdítani! - mondta és valóban, látszott, hogy nem színészkedik, iszonyú fájdalmába kerül, hogy térdizületét megmozdítsa.

Érdekes Editnél, hogy nem fogad el semmit, ami vele szemben lehetne érv, nincs túlvilág, nincsenek szellemek, nincs Isten, de azért én a pokolba fogok kerülni, ő majd eljön és kísértetni fog, az ember csak anyag, de az én lelkem fekete massa, eszement baromság tárgyak gyógyító sugárzásában hinni, de az én kazettáim rossz kisugárzást adnak. Végül aztán rájöttem, és Editnek is elmondtam, hogy nem a kazetták, hanem az ő, kazettákhoz kapcsolódó gondolatai, az ő hite okozta a fájdalmas esetet. Az ő fejében a Jóisten egy gonosz, nagyhatalmú lény, aki a férjét elvette, és kislányát nem gyógyítja meg. Erről a „gonosz lényről” énekelnek a kazettán, tehát a kazettának ártó kisugárzása van. És legyen a te hited szerint, megmutatkozott, hogy a hit teremtő, és romboló erő is egyben, mert valóban bekövetkezett nála az alkalmi izületi gyulladás.

Nem fogadott el persze ebből a levezetésből Edit újólág semmit, én pedig hátrattettem a kazettákat a csomagtartóba, és arra a napra el volt intézve a dolog. A renomém persze megint nem emelkedett.

Könyvem elkezdték munkahelyi nyomtatón sokszorosítani. Borzasztó nehéz dolog egy 124 oldalas könyvet egy kis HP laserjet 5L nyomtatóval, percenként 6 oldal kapacitással kinyomtatni. Sok elrontott oldalba került, míg rájöttem, nem kell az oldalszámokat egyenként bepötyögni, külön a páros és a páratlan oldalaknál, hanem be lehet állítani, hogy x oldaltól y oldalig az összes páratlan oldal, vagy az összes páros oldal. Így aztán elkezdtem 1-124-ig a páratlanokat, majd beírtam, hogy 124-től 1-ig a párosok, de visszafelé számolni, és a párosokat is kiválogatni, már sok volt a gépnek, memóriatúlcsordulást okozott, ráadásul néha egy oldalt kihagyott és akkor eltolódott a számozás.

Vért izzadtam, mire az első 5 példányt egy hét alatt szamizdatként kinyomtattam, és ráadásul a sok oldal miatt túlmelegedett kis nyomtató fulta a nyomdafestéket, és kétezer oldal helyett már 1.000 oldalnál kilehelte lelkét. Ahogy fogytak a festékpatronok, saját zsebből is vettem, mert lelkiismeretem nem engedte, hogy az egész machinációt a cég költségén végezzem. 12.000 Ft volt egy patron így a fűzéssel együtt közel 1500 Ft-ba került egy kötet kinyom-

tatása. Elsőként Évának vittem, akitől az első SZÓ kötetet kaptam, majd Ica, Pali bácsi és mások is sorra kerültek.

Elküldtem Sajthy úrnak is, aztán az Agykontroll vezetőjének Domján Lacinak, Biegelbauer Pálnak, rengeteg ismerősömnök és vártam a reakciókat. Évának, és imakörös ismerőseimnek nagyon tetszett, gratuláltak, de Domján Lacitól egy nagyon kemény levél érkezett. Hozzá kell tennem, a véleményt egy ismerőse írta, mert Laci, mellékelt sorai szerint nem ér rá kéziratokat elolvasni. A véleményben az állt, hogy az egész írás összehordott, eklektikus valami, melynek se füle, se farka, se stílusa, szellemi analfabétizmus érződik belőle, a szerző véleménye lesújtó a reikről, pedig az univerzális erő a világ mozgatója, Isten univerzális és személytelen, a látomások nem az előrehaladott szellemi állapot fokmérői, ijesztő a könyvben citált beavatások mindennapossága.

Hát én a bírálatot éreztem lesújtónak, melyet Laci sorai enyhítettek, aki alapos átdolgozás után a Jupiter kiadón keresztül javasolta megjelentetni. Ehhez jött még Sajthy uram levele, melyhez egy hitoktató barátja (szerinte igen nyitott, felvilágosult személy) véleményét mellékelte. „Talán a legfontosabb, hogy a szöveg olyan bő lére eresztett, hogy ezáltal élvezhetetlenné vált.Úgy tűnik, hogy végig képtelen elvonatkoztatni önmagától.Túl erősen jelenik meg az én, amihez viszonyítva kap jelentést a világ, az élet, a szerelem, a házasság, a gyermek, a betegség és a gyógyulás.Megtérési folyamatában nem lehet kételkedni, de súlyos félreértéseivel nagyon is érthető, hogy az én által szublimált formában diktált „igazságok” háttérbe szorítják a szeretetet.”

Ez az illető is jól odatett. Hogy írhatnék magamról, ha elvonatkoztatok önmagamtól? Mi az a szublimáltság? És milyen igazság szorítja nálam háttérbe a szeretetet, amikor az az egyetlen célom? A legjobban azonban egy délmagyarországi spiritiszta imakörből jött levél lepett meg. „Nem tudom milyen fluidok kapcsolódnak hozzá, de nem érzünk rajta igazán áldást. Minden testvér, aki elolvasta, valahogy rosszul lett tőle lelkileg, fizikailag”. Hát ez már nem semmi! Ki tudja miféle, tehát szerintük a Sátán szolgálja vagyok, rosszul lettek lelkileg-testileg, ez olyan feleségem-féle pofon, csak szokatlan Istenhívóktól.

A hitoktató olvashatatlannak érezte a könyvet, a többség mégis azt mondta, hogy gördülékeny, szórakoztató, alig bírták letenni, sokat derültek humoros megfogalmazásaimon. A hitoktató egocentrikusságot, talán önzést érzett ki a könyvből, a többség azt, hogy feleségemmel mindketten szenvedünk. Egy reiki mester ismerősöm úgy fogalmazott, hogy a könyvből süt az *ordító őszinteség*. Na igen, ez találó, de akkor mi a baj, ha még egy fügefalevelet sem tartottam magam elé, mert nincs semmi rejtegetnivalóm?

Rájöttem, azért érkeznek hozzám olyan különböző, sokszor gyökeresen eltérő vélemények, mert az ordító őszinteség mindenkit felkavar, az olvasóban is rezonálni kezd az őszinteség, és ahogy önmaga elrejtett rétegeibe betekint, azt a látványt látja a könyvben, tehát nagyon elnagyolva, a könyvről írt véleménye önmagáról írt tükör. A spiritiszta imakörnek szeretettel megírtam feleségem történetét a kesztyűtartóban rekedt magnókazettákkal, és hozzátettem, ha nem úgy fognak gondolkozni könyvemről, mint feleségem a magnókazettákról, nem lesznek majd rosszul. Ne tartsanak a Sátán szolgájának, csak egy megtévedt baleknak!

Halmi Pali bácsi kedves levélben írta meg, hogy nagyon tetszik neki, és reméli hamarosan a könyvespolcokra kerül, mert sok ember olvasná szívesen. Szerinte csuda jó a stílusom, és második Rejtő Jenő lehetnék, nem a fantáziálásom, hanem a stílusom miatt. Mindössze feleségem egyetlen, Szűzmáriára vonatkozó igen durva megjegyzését javasolta körülírással helyettesíteni. A legkomolyabb kritikusomnak Editemet szántam, hisz jórészt kettőnkéről szól a regény, így amikor a fiúkkal a szokásos horvátországi nyaralásra indultunk, kezébe nyomtam azzal a gondolattal, hogy két hét alatt lesz ideje megemészteni, és talán nem lesz indulat belőle, de tévedtem.

Visszaérkeztemkor húsz oldalas vádirattal fogadott, és azzal kezdte, azért adtam oda szabadság előtt, hogy elrontsam az ő két hetét. A könyv tele van hazugsággal, minden sora az ő bemocskolása, gonosz vagyok, aljas vagyok, hazug vagyok, a húsz oldalas véleményt is csak előtte olvashatom el, nem adja oda, mert azt is ellene használnám fel, és ha meg merem jelentetni, akkor azt is meg fogom bántani, hogy megszülettem.

Jól nézek ki, gondoltam, ez is balul sült el. Megint felmerült bennem, hogy Editet az ártó erők mozgatják, állandó kísértés alatt van, csak nem tud róla. Ez a feltevésem be is igazolódott. Egyik pénteken hazafelé, már a város határában jutott eszembe, hogy magammal hoztam a Hitbenhat egy szamizdat példányát. Mit tegyek vele, el nem dobhatom, kár lenne érte, eldugni hová lehet? Az autó hátsó ülése alá? És ha ott is megtalálja? Magdiékhoz öt percre ugrottam fel, máris ott volt a cédula az autón, hogy a Kosciuskó T. u. 48 alatt lakunk! Az sem volt véletlen.

Gondoltam egyet és betettem diplomatatáskámba, melyet három számjegyű kóddal lezártam, és megnyugodva tértem lakásunkban nyugovóra. Szombat mindig pihenőnap számomra, mert az egész hét koránkelései, autózásai, feladatai annyira le szoktak meríteni péntekre, hogy szombaton délelőtt csak sziesztázni szoktam. Hét körül szombaton is felébredek, megiszom a kávémat, kiülök az ülgarnitúrára, és olvasom az Evangéliumokat, vagy éppen Hamvas Béla valamelyik kötetét, és ha egy kicsit elnehezül a fejem, csak eldőlök, szunyókálok egy kicsit és egy fél óra, óra múlva megint folytatom.

Délig szoktam így pizsamában lazítani, amitől feltöltődöm, erőt kapok, és ilyenkor én főzök, helyesebben elmegyek pizzáért, hogy feleségemnek legalább aznap ne kelljen főzni. Főzőnek is én, hisz szeretek főzni, a gyermekeim is nyalják a szájuk szélét, ha néha napján besza-
badulok a konyhába, de feleségem nem szereti, mert szerinte nagyobb munka utánam feltakarítani, mintha maga megfőzné az ebédet.

Így aztán a konyha tiltott zóna marad számomra. Miután féltizenkettőkor fütyörészve megborotváltam, elindultam a lenti garázshoz, hogy hozzam a pizzát, mert a gyerekeknek már korgott a gyomra az éhségtől. Feleségem egy baseball sapkával a fején, nyakán dagadó inakkal fényesítette a Ventót a garázsom előtt, és tekintete nem sok jót sejtetett. Feltépte a Daewoo ajtaját, pedig a slusszkulcs nálam volt, úgy hoztam le magammal, elővette aktatáskámat, kinyitotta, és eltorzult arccal üvöltötte: - Nem mondtam, hogy ne merd terjeszteni ezt a mocskot? - Mit keres ez a táskádban?

- De Editkém, hát csak nálam maradt, de hogyan kerültél te a táskámba? Este bekódoltam, hogy tudtad kinyitni?

- Nekem mondták, hova kell nyúlnom, és hogyan kell kinyitnom! - vágott vissza, majd vészjósló hangon folytatta: - Ezt itt és most széttéped, mert különben azt is megbánod, hogy megszülettél!

- Editkém és nem tépek szét semmit, én abban a könyvben semmi rosszat nem írtam rólad, sőt azt írtam, hogy szeretlek mindazok ellenére, amit velem teszel.

- Már megint csak szenteskedsz, te ájtatos manó! Úgyis a pokol legmélyére kerülsz, mert engem tönkretettél.

Hát egy biztos, hidegen nem hagyott senkit a könyvem. Feleségem iszonyú támadásai, vehemens agresszivitása egy kicsit megijesztett, és óvatossá tett. A szamizdatokat továbbra is nyomtattam, de csak postán továbbítottam nyomtatványként, és igyekeztem figyelmeztetni mindenkit, hogy feleségemnek nem tanácsos szóbahozni a könyvet. Kiadni? Ezek után? Úgy gondoltam, azzal zártam le magamban, hogy ha Isten szándéka szerint van ez a könyv, vagy megadja azt az érzést, hogy feleségem minden támadása ellenére adjam ki, vagy gondoskodik arról, hogy feleségem ne akadályozza a kiadást. Addig hagyom az eseményeket, menjenek a maguk folyása szerint.

9. LÁNGOLÓ MISERUHÁK

Egyik nap délelőtt a belvárosban volt dolgom, és valahogy a Breváczy utca környékére keveredtem. Eszembe jutott, hogy korábban jelezték a Vassula ötödik kötetét, amit betiltott a püspöki kongregáció, és gondoltam benézek az Tedeumba. Vassula beszélgetései Istennel csodálatos élményt nyújtottak, mert Istenről teljesen új képet festettek. Előtérbe került ezeken a médiumi üzeneteken, próféciaikon, Istennel való beszélgetéseken keresztül, hogy mennyire mérhetetlenül, milyen forrón, és milyen szerelmes gyöngédséggel szeret minket, teremtményeit Istenünk. Vassula, az egyszerű asszony, aki svájci diplomatafeleségből lett Isten prófétája, a próféták sorsát éli, mert sok kritika, bírálat, sőt elutasítás is érte, főleg akkor, amikor Jézus ajkáról az Egyházat bíráló szavakat olvasott.

Ezért Magyarországon a püspöki kongregáció (nem tudom, mi lehet, talán valami vándorgyűlésféle, vagy értekezlet, valamilyen döntési fórum) betiltotta a könyv terjesztését, de a karizmatikus mozgalom ennek ellenére félegálisan, legalábbis az Egyház szemében félegálisan folytatta a terjesztést. Hol pult alatt, hol nyíltan árulták Vassula kötetait, melyek épp újszerűségüknel fogva igen népszerűek. A vonalasabb keresztény könyvesboltokban nagyon ferde szemmel néztek, amikor Vassula könyveit kértem, de főleg akkor, amikor megkérdeztem, ismernek-e olyan könyvesboltot, ahová nem terjed ki a püspöki kongregáció hatálya.

25 év után először léptem be a Jézus Király plébánia udvarára, mely igen lehangoló látványt nyújtott, főleg az udvarban berendezett gőzölő üzem miatt. Az ötven éve nem meszelt, és vakolt falak, az ajtókról lepattogzott festék, a tiritarka hevenyészett feliratok is az elhanyagoltság, áporodottság érzetét keltették. Az udvarban egy középkorú férfi kockás ingben és farmernadrágban állt egy égő és kellemetlenül füstölő kupac mellett. Egy idősebb néni segédkezett neki. Talán sekrestyés lehet, villant át agyamon, hiszen papok azelőtt nem öltöztek farmerbe. De ki megy ma sekrestyésnek? Csak valamilyen egyháziak lehetnek, mert közelebb lépve láttam, hogy miseruhát és reverendát égettek.

Eszembe jutott Gusztai bácsi, az öreg sekrestyés, ahogy mindig meghúzta a miseboros üveget, Prochnov tisztelendő, akinek szíve vágya volt, hogy egyszer én is fekete reverendát hordjak, Lehel atya, akinek miséin egy gombostűt sem lehetett leejteni, a kanonok úr, aki már a hamut is mamunak mondta, és tűzifavágásért 45-ből való amerikai csokoládéval ajándékozott meg. Láttam magamat, ahogy a litániára készülve pörgetem a sósorszesszel begyűjtött faszemes parazsat, amelyről aztán az illatos tömjénfüst szállt az ég felé, hogy egyszer ebben az udvarban még le is fényképezett a fiatal segédsekrestyés reverendában. Visszatértem a jelenbe és nem értettem, miért égetik el a miseruhákat.

- Miért tetszenek elégetni a miseruhát? - kérdeztem, mert valahogy sajnáltam a drága, díszes miseruhát, melyet áhítattal vettem kézbe, amikor felsegítettem Prochnow atyára a mise előtt.

- Helyesebben elrothadt miseruhát égetünk! - válaszolta a farmeres, - mivel a pincében ki tudja mióta rothadtak, és ez az előírás.

- Én is ide jártam 25 évvel ezelőtt ministrálni Prochnow atyához - buggyant ki belőlem és partnerem már válaszolt is:

- Nekem is ő volt a lelkiatyám, most meg én vagyok a plébános.

Szó szót követett, egy jó negyedórát elbeszélgettünk a joviális plébánossal, és elszégyelltem magam, hogy szinte számon kértem tőle a miseruhák égetését, meg ki tudja, minek néztem a plébános urat.

- A Tedeumosok csak egy fél óra múlva jönnek. Adok magának egy ív papírt, és addig írja le 25 sorban, hogy mi történt magával a 25 év alatt. Itt van a Keresztény Világ szerkesztősége az udvarban, ott le is ülhet, jöjjön oda föl és írja csak meg - mondta és finoman tuszkolt a lépcső felé.

- De hát ezt nagyon nehéz összefoglalni - motyogtam, mivel tudtam, sokkal könnyebb egy könyvet korlátok nélkül, emlékezetből megírni, mint egy cikkben 25 év lényegét összefoglalni. Úgy éreztem, ez a feladat már meghaladja képességeimet, és igyekeztem kibújni alóla.

- Nem tudom én azt úgy leírni, hogy egy újságba jó legyen - szabadkoztam tovább erőtlenül, de a plébános szelíd erőszakkal csak tovább terelgetett a szerkesztőség felé.

- Nem baj, fog az sikerülni magának - biztatott alkalmi ismerősöm, és már be is léptünk a szerkesztőségbe.

Ott kaptam két A4-es lapot, és ahogy a tollat a kezembe vettem, már éreztem is az energiát koronacsakrámon. Egy-két belejavítással, egy bő negyedóra alatt született a 25 év című kb. 25 soros cikk. Amikor kész voltam, zavaromban azt sem tudtam, mit tegyek, felálltam, valami köszönésfélét hebegtem, és elindultam a kijárat felé. Egy mosolygós tekintetű középkorú asszony szaladt utánam, s az ajtóban ért már csak utol: - Fiatalember, hát legalább a nevét adja meg, hogy kit írjunk a cikk alá!

- Miért, hát lehet, hogy megjelentetik? - kérdeztem csodálkozva.

- Hogyne, én átolvastam, míg összecsomagolta táskáját, és nekem nagyon tetszett, főleg ahol azt írja, hogy Jézus a fizika tanár szerint ufó volt.

Megadtam nevem, és munkahelyi címem a névjegykártyán, és megkönnyebbülten léptem ki a plébánia udvaráról. Hát nem semmi egy ilyen cikket megírni! Nem is tudom, hogy írtam meg, nem is emlékszem rá, mintha csak vezette volna a kezem valaki, amikor írtam. Hát ez vicc! Szinte egy mondatot sem tudnék belőle idézni, pedig alig negyedórája, hogy megírtam saját kezemmel a cikket. Szüleimnek mennyire tetszene, mennyire örülnének, hogy fiuk a Keresztény Világ lapba cikket ír!

Mire visszaértem az irodámba, oly erős lett kíváncsiságom, hogy visszatelefonáltam a szerkesztőségbe, és kértem, hogy adják le faxon cikkemet, melyet készséggel meg is tettek, és közölték, hogy egy hónap múlva már újságban lesz a cikkem. Hát a szívem majd szétpattant a boldogságtól. Ezt az örömet! Ezt a megtiszteltetést! Szaladtam az újságoshoz, hogy vegyek egy példányt, és ahogy átlapoztam rájöttem, milyen elütő színfolt lesz írásom, mert szinte az egész újság unalmas szervezeti hírekből állt, komor tekintetű papok, és főpapok fotóival, aki beszenteltek egy iskolát, vagy épp körmenetet tartottak, tele volt egyházi szakzsargonnal, és kevés volt benne a Jóistenről, az Ő szeretetéről, felebaráti szeretetről, jócselekedetéről, és hasonlókról.

Másnap reggel, ahogy imádkoztam az autópályán, eszembe jutott, hogyan replikáztam a könyvelőcég tulajdonosának, amikor hitemért kicikizett, és megszületett fejemben egy újabb cikk, Istent szeretni jó címmel. Mire beértem, már csak le kellett írnom, és még aznap délután megírtam a Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus cikket, arról az élményemről, hogy papnak néztek az Eklézsia Ferenciek téri boltjában. Cikk lehetne a Hitbenhat könyv utolsó fejezete a mosdókagylós megvilágosodással is, és elkezdtem bombázni a Keresztény Világ szerkesztőségét, meg az Tedeum mozgalom szomszédos irodáját is.

Alig telt el egy hét, úgy belejöttem az írásba, mint kiskutya az ugatásba. Egy grafikus ismerősöm elkészítette könyvem címlapját a kék éggel és a felhőkkel, és arra gondoltam, ugyanez a címlap egy kereszttel lehetne rövidebb lélegzetű írásaim címlapja. Éreztem ugyanis, hogy szinte megállíthatatlanul törnek fel belőlem a gondolatok, és tudtam, még sok írás fog születni. Húsvéti élményemet, a boldogság és a szenvedés párhuzamát Csak egy álom volt csupán? címmel, Edittel való párbeszédemet pedig Harun al Rasid, és a mi Urunk címmel írtam meg.

Elmúlt egy hónap, és nemcsak a Keresztény Világ hozta le a 25 év c. cikket, hanem három másikkal egyetemben a Megújulás, a katolikus karizmatikus mozgalom lapja is. A mozgalom vezetője telefonon felhívott munkahelyemen, és kért, biztatott, hogy írjak tovább! Egy délelőtt, a városban autóztam a bankból a könyvelőnkhez, amikor belső látással megjelent előttem egy nagy búbos kemence, körülötte ülő, melegedő alakokkal, és fejemben összeállt a szellembukást szimbolikusan bemutató írás, és vágta az éterbe a Rózsadombra, hogy el ne felejtsem.

Egy tanács kapcsán elkezdtem írásaimat esszékné, kötetemet pedig esszékötetnek nevezni. Edittel való párbeszédem lett témája a Fekete képernyő, országúti élményem pedig a Hitlerért imádkozni? esszémenek. 11-ik lett a Csak egy atyátok van, amelyben felvettem, miért szólítjuk atyának papjainkat, püspökeinket Jézus felszólítása ellenére. Innen kezdve egyetlen válasz és visszajelzés sem érkezett, és az esszé természetesen nem jelent meg. Pedig nagyon bíztam a karizmatikusokban, hiszen ha Vassulát meg merik jelentetni a tiltás ellenére, akkor egy ilyen esszétől sem ózhatnak, de úgy látszik kritikus felvetéssel túlléptem a tűrés-határt.

Magam sem tudom, miként, de esszéíró lett belőlem. Alig múlt el nap, hogy ne fogant volna, ne csöppent volna fejembe, ne jutott volna eszembe egy esszé alapgondolata, amit már csak saját szavaimmal kellett körítenem, és már meg is volt az esszé. A számariai asszony címmel felszólítottam papjainkat, hogy gyóntassák, áldoztassák meg elvált asszonyainkat, hisz Jézusunk a hatodik férjével élő asszonynak is az élet vizét ajánlotta, nem taszította el magától, mint mai elvált, gyónni, áldozni akaró asszonyainkat papjaink. Az ördög bibliája c. esszében rákérdeztem, miért szenteli be a bankfiókot püspökünk, Űljünk fordítva a lóra! c. esszémben pedig honfoglalás kori hasonlattal mutattam be, milyen egyszerű dolog a megtérés, és mégis mennyire bolondnak nézik, ki ezt komolyan veszi és teszi.

Már úgy voltam vele, hogy eleredt az eső, vagy dudált egy autós, akármi történt velem, mindenről tudtam esszét írni. Mindenről eszembe jutott, mi benne a párhuzam, mi a szimbolika, eszembe jutott egy jó hasonlat, és csak úgy törtek fel a témák, mint a buzgár. És a téma addig keringett, kóválygott a fejemben, míg ki nem írtam magamból. Addig nyugtalanított, míg papírra, helyesebben számítógép winchesterre nem került, amikor leírtam, megkönnyebbültem, de néha órákon belül jött a következő.

Bőbének egy alkalommal úgy este kilenc körül pizzázni támadt kedve, de ráadásul úgy, hogy ott helyben, az Alfa pizzériában szeretné elfogyasztani. Ittam már egy pohár pezsgőt feleségemmel, autót nem vezethetek, de Böbe szegény annyit szenved, hát, ha egy kis örömet tud az ember szerezni neki, akkor tegye csak meg, így aztán elindultunk a pizzéria felé gyalog. Félúton lehattunk, amikor nyakamba kéredzkedett, és míg a nyakamban ülve elcipeltem a pizzériáig, összeállt bennem a Legkisebb közös többszörös címmel, a keresztény egyházak egymáshoz közeledését szorgalmazó esszé.

Ez már a harmincötödik volt két hónap alatt. Az esszéket munkahelyemen kinyomtattam, és elküldözgettem ismerőseimnek, akik körében szinte általános tetszést arattak. Volt olyan esszé, mely álomban született, mint pl. Igor apó, a reinkarnáció szimbolikus leírásával, vagy az Új útlelél az egyházak közötti vetélkedés képletes bemutatásával.

Az írás mellett a helyi rádióadóban is szerepeltem. Andi néni, Gergő osztályfőnöke főállásban átkerült a helyi rádióhoz, és Charon bárkája című ezoterikus műsorába riportanyagokat keresett. Velem történt c. műsorában elmondtam betegségem, és gyógyulásom, illetve megtérésem történetét. Egy sor jegyzetem nem volt, leültem a kényelmes tonkinnád karosszékre Andi lakásán, kortyoltam egyet a finom menta teából, és már dőlt is a szó belőlem. Andinak csak meg kellett vágni, és már mehetett is két nap múlva műsorba az anyag.

Edit sohasem hallgatott rádiót, főleg nem a helyi adót, de amilyen pechem volt, pont akkor portörölgetett a fiúk szobájában, és véletlenül bekapcsolta rádió-magnójukat, mely, újabb véletlen, a helyi adóra volt állítva. A rádiót felhangosítva, villogó szemekkel, nyakán duzzadó erekkel és inakkal jött ki a szobából és felelősségre vont:

- Mi van, már sztárnak képzeled magad? - Összevissza hazudozol mindent a rádióban? - Nem az Istened gyógyított meg téged, hanem az orvosok, a kollegáim az ORFI-ban, azokat kéne dicsőítened, nem a Te Istenedet, aki Böbét már negyedik éve kínozza. Azt is ott kellett volna hagyni, szenvedni, nem lekaparni a keresztről!

- Pali bácsival való kapcsolatod pedig beteges! De már én is kinéztem magamnak egy fiatal papot a Rákóczi úton!

- Válgék egészségedre, Editkém! - válaszoltam, hisz annál nagyobb jó nem érhet, mintha Edit egy pappal kikezd, aki majd szépen elvezeti a Jóisten útjára.

Ezek a „macerák” csak megerősítettek, rájöttem Edit edzőm, ha ő nem piszkálna annyit, fele ennyire sem merülnék el a Jóisten dolgaiban, és ha hálát nem is éreztem csipkelődései, szitkai után, meg tudtam magamat nyugtatni azzal, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik. Úgy éreztem Isten nyugalma és boldogsága költözött belém, mert beszédem is nyugodt, kimért lett, képtelen voltam hadarva, kapkodva beszélni, mint azelőtt, és valahogy soha, senki nem tudott felidegesíteni.

Magdi hipermozgékony, higanytermészetű kisfiát hozta rendszeresen agytréner kezelésre, és suttyomban kézzelvezetésre is. Karcsika egy alkalommal különösen sokat izgett-mozgott, ficáncolt, pislogott, nevetgélt, majd a kezelés végén a legártatlanabb arccal megkérdezte: - A Viktor bácsit semmivel sem lehet felidegesíteni?

- Engem nem lehet semmivel Karcsikám! - feleltem, mert tudtam, hogy számomra halál nincs, az élet megpróbáltatásai csak átmenetiek, engem odaát szeretet, örök élet vár. Bűneimet megbántam, csak jóra törekszem, Isten szemében a szándékvilág a mérvadó, aki engem bánt, velem rosszat tesz, csak magának tesz rosszat, baj velem csak úgy történhet, hogy Mennyei Atyám tud róla, hisz még a hajam szálát is számon tartja, hát hogy is izgathatnám magam. Voltaképp, aki komolyan hisz a Jóistenben sohasem szabadna, hogy izguljon, vagy ideges legyen. Aki aggódik rokonáért, szeretteiért, kishitűségről, Istenbe vetett bizalma hiányáról tesz tanúságot. Ideges ember meg, ahogy a mondás is mondja nincs, csak...

Ez az a nyugalom, ez az a boldogság, ami nagyágyú, az állapotszerű boldogság, amit nem lehet pénzért megvenni, csak az találja meg, aki nem a külvilágtól teszi függővé, hanem saját szívében keresi boldogságát, az Isten Országát. Egy reggel az autópályán freudi elszólással tettem tanúságot állapotomról, mert így imádkoztam: ... és legyen meg a Te akaratod, miképp a Földön, azonképpen itt a Mennyben is. És valóban, a Pokol, és a Mennysors nem földrajzi hely, hanem állapot, mindkettőt megtalálhatja bárki itt a Földön is, hisz aki a Legszentebb tanítása szerint él, már fél lábbal a Mennyben érezheti magát, hisz kívülről érheti Pokol, ha belül Mennysorsága van.

Hogy mennyire igaz megállapításom, még a népszerű showman egyik műsora is igazolta. Ebben a műsorban egy amerikai testvérpárt mutattak be, akik fejüknél összenőve, valami rendkívül fura és torz látványt mutattak. Ráadásként az egyikük kisebb termetű volt, mint a másik, ezért a nagyobbik egy tolokocsiszerűségeen tolt testvérét állandóan maga mellett. Az összenövésen túl lófogaik voltak, görbe kezeik, lábaik, és ha jól emlékszem 227-féle rendellenességet számláltak össze rajtuk a precíz orvosok.

Mutatták őket, ahogyan mosolyogva, nevetgélve „mennek” bevásárolni a szupermarketbe, hogy együtt fürdenek, esznek, alszanak, szinte minden életfunkciót el tudnak végezni, és eközben hallatszott, szinte jelentéktelen kis mondatként a lélegzetelállító kijelentésük, hogy „mi boldogok vagyunk”. Kell-e nagyobb bizonyíték, hogy a boldogság csak magunktól függ, csak belülről kifelé valósítható meg? Támadt is egy műsor ötletem, hogy milyen jól ki lehetne ezt

poentírozni, és a népszerű műsorvezető egy komolyabb témával is foglalkozhatna, meg is írtam neki egy levélben, de sajnos nem válaszolt, így hát lelke rajta, én szóltam neki.

Felbátorodtam ezeken a gondolatokon, érzéseken, és a bennem felgyülemlett gondolatokkal kopogtattam Andi ajtaján, és egy kétrészes, összesen egy órás riportot hoztunk össze, Út a boldogsághoz címmel. Itt sem kellett jegyzetelnem, hanem csak úgy jött minden szó, minden mondat, mintha nem is én gondolkoztam volna, mintha valaki gondolkozott volna bennem. Én csodálkoztam a legjobban, milyen kerek volt mondanivalóm, amikor magnóról visszahallgattam a szöveget. Andinak alig kellett vágni, és szinte nyersen ment le az anyag a rádióban.

Az első adásról utólag értesült Edit, de a másikat már magnóra vette, és megint éktelen dühbe tört ki.

- Neked boldogság az, ha a lányod beteg? - Szép kis apa vagy! - Csak az Istened s....t nyalod, csak magadra gondolsz, de a gyereked elpusztulhat az orrod előtt, te csak rinyálsz annak a gonosz Istenednek, de a pokol legmélyére kerülsz, meglátod, amiért ilyen kegyetlen, szívtelen vagy, hogy még örülsz is a lányod betegségének.

Uram bocsásd meg nekik, nem tudják, mit cselekednek, jutott eszembe, és magamban elismételtem egyes számban. Editnek ilyenkor elborul az agya, nyilvánvalóan külső befolyás alatt áll, úgy kell vennem, mintha nem is ő mondaná ezeket a szavakat. Csak hát ez nem jut mindig eszembe! És olyankor egy jó darabig nagyon fáj, szinte húsba vág, hogy minden szavam, mindem tettem, minden gondolatomból bumeráng lesz, és ellenem fordul, mert Edit mindent pont az ellentétére magyaráz. Milyen találó ez az ellentét szó, amit személynévként a Sátánra is szoktak alkalmazni. Hisz Ő is azt teszi, Istent kényúrnak, rabszolgatartónak, szívtelennek állítja be, szabad akaratunk tiszteletben tartását részvétlenségnek magyarázza, szóval minden jóba az ellentétjét, a rosszat magyarázza.

Hány ilyen történetet láttam már filmen, ördögi cselvetés, fortély, jutott mindig eszembe, de a filmekben szerencsére mindig a jó győzött a végén. Végül is, a mesék is erről szólnak, János vitéznek, Borsszem Jankónak, meg minden mesebeli hősnek meg kellett küzdeni a maga hétfejű sárkányával, vasorrú bábájával, s csak utána kapta meg a király legkisebb leányát, és fele királyságát. És a „világszép nádszálkisasszonynak” is előbb meg kellett csókolnia a csúf varangyos békát, előbb el kellett hinnie, hogy az elvarázsolt királyfi, és csak utána lett belőle csodaszép dúsgazdag ifjú hófehér lovon, aki elvette feleségül, s akkora lakodalmat csaptak, hogy Hencidától Boncidáig folyt a bor.

Nekem is meg kell vívnom harcomat a hétfejű sárkánnyal, nekem is addig kell csókolgatnom a varangyos békát, míg boldog házasság nem lesz belőle. És hogy kitartásom nem volt hiábavaló, azt örömteli esemény jelezte, hosszú hónapok után megint szólt hozzám a Jóisten: „mennyei kincseket gyűjts!” hangzott fejemben a fél tizenkettes mise végén, reggeli álmomban pedig a keresztet láttam, melyre önként másztam fel, és boldogan, mosolyogva feküdtem rajta. Úgy látszik Pali bácsinak lesz igaza, az állapotyszerű vértanúság lesz osztályrészem. Ha így kell lennie, hát legyen meg az Úr akarata! Ámen.

10. MI FÁN TEREM A NYÚLHÚS?

Edit lankadatlan erőfeszítéssel, egy anyaoroszlán elszántságával küzdött Böbe gyógyulásáért. Olvasott egy cikket a családi lapban, melyben az állt, hogy egy fiú veséje egy speciális kínai gyógymód, azaz gyógytáplálék hatására beindult. Ez a gyógytáplálék a szárított tengeri csikóhal volt, melyet Kínában a hagyományos, és modern orvoslás szerint kettéosztott gyógyszertárak hagyományos felén árusítanak. Körbetelefonáltam az összes bécsi természetgyógyászati patikát, Edit pedig felhajtotta Jöant, aki annak idején Luján tolmácsa

volt, született kínai, és a Kínában hegesztőként kiküldetésben dolgozó Sanyihoz ment férjhez. Egy Kecskemét közeli kis faluban laknak, Jöan piacozik tornacipőkkel, pólókkal, és Edit viszonylag könnyedén elmagyarázta, mire volna szükségünk. Felragyogott szerencsecsillagunk, mert Jöan éppen hazalátogatni készült, és alig egy hónappal az első beszélgetés után, már indulhattam is Jöanékhoz a várva várt kincsért.

Jöan aranyos ferdeszemű kislányai vidáman mosolyogtak, és folyékony magyarsággal köszöntöttek. Fura érzés lehetett nekik édesanyjuk hazájába, abba az országba utazni, ahol külsőre mindenki hasonlít rájuk, de egy számukra szokatlan nyelven beszélnek. Ők ugyanis az óvodában, iskolában csak a magyart beszélték, és édesanyjuk - aki jól megtanult férje mellett magyarul - már feladta, hogy lányaiból igazi kínai lányokat, vagy akár kétnyelvűt is faragjon.

Megkaptuk a tengeri csikóhal szállítmányt, fura, szürkészöldes halacsák egy kínai feliratot zacskóban, kifizettem a háromezeröttszáz forintot, és Jöan tanácsával vittem haza, hogy feltétlenül szerezzünk nyúlhúst, mert csak nyúlhús fogyasztásával kombinálva fejt ki hatását a gyógyélelmiszer. Honnan tudnánk nyúlhúst szerezni, töprengtünk, és Edit javasolta, hogy nézzek körül Budapest szupermarketjeiben, ő pedig a helyi hűtőházi Mavad boltban tesz majd terepszemlét, de sajnos egyikünk sem járt eredménnyel. Már majdnem elkeseredtünk, amikor homlokomra csaptam és felkiáltottam: - Gizikéék!

Gizike ugyanis 7 évig Edit asszisztensnője volt a kórházban. Kedves, jó szándékú, sokdioptriás szemüveget viselő asszony, aki annyira szerette a gyerekeket, hogy időnként Böbét, meg a fiúkat is kölcsönkérte egy hétvégére, megmutatta nekik a kertben a pipiket, a malackákat, a nutriákat, a nyuszikat, Dínó kutyust, szóval a gyerekeknek érdekes kirándulás, Gizikének pedig unokák hiányában boldog póttevékenység jutott osztályrészül.

- Ez az, menj ki hamar! - bólintott rá Editem ötletemre és már száguldottam is kifelé a város szélére, de a konyhában csak Dezső bácsit, Gizike csípőficammal született, bottal közlekedő férjét találtam. Elmagyaráztam hamar, mi az ábra, aztán rákérdeztem Dezső bácsira, hogy az örökké otthon sürgölődő Gizike, hol van. - Fenn van a szobában, idegbecsípődése van, fáj a gerince.

- Abban én tudnék segíteni, Dezső bátyám!
- Hogyan, Viktorkám?
- Hát kézzrátétellel!
- Hát, felmehetsz hozzá, biztos örülni fog neked!

Fel is mentem, örült is Gizike, amikor meglátott, mert bizony, amióta a gyerekek megnőttek, már nem kíváncsiak annyira a külvárosi falusias házba, nem hívták Dezső bácsit Mapának, Gizike pedig nem becézhetette huginak Böbét. Nagy együttérzéssel hallgatta meg Böbe betegségének történetét, és csak egy jó félóra múlva hozakodott elő a farbával. Bizalmas viszonyban voltunk, annak idején, amikor anyósomékkal feszültségeim voltak, sokszor vigasztalt, csitított, még az orosz „megszállás” idején olcsó színes tévét is szereztek nekünk, én meg az építőipari vállalatnál szereztem nekik leselejtezett, de használható nyílászárókat. Barátságunk kívülről majdnem olyan volt, mint az átlagos magyar barátságok, csak mi szinte családtagként szerettük egymást, sok család tagjainál még jobban is.

Gizike bevallotta, hogy az „idegbecsípődés” egy hat éve felfedezett és egyre rosszabbodó állapotú rákot takar, mely mellráknak indult, jobb mellét már teljesen fel is emésztette, a tenyérynél nagyobb nyílt sebet, annak állandóan váladékozó felületét vizes kendő takarta, és jelenleg hasi, gerinci áttétekkel szinte teljes testét betölti. A Kékgolyó utcából már elbocsátották, mint menthetetlent, és épp hogy 5 méter körzetben járásképesen, ágyhoz kötözve morzsolgatja napjait.

- Gizike! Nincs lehetetlen, csak tehetetlen - biztattam rendíthetetlen optimizmusommal és kértem, hadd legyek segítője a magam szerény képességeivel. Gizike örömmel elfogadta, hiszen ha mást nem is, egy társalgó partnert mindenképp nyert velem, és egyébként sem volt

semmi veszítenivalója. Dezső bácsi lecsapta a nyuszt, miközben elbeszélgettünk, és meg is kezeltem Gizikét. Gizike nagyon örült megtérésemnek, mert mint kiderült, ő mélyen hisz a Jóistenben, és a mostani helyzetben még jobban hitére van utalva. Éreztem, hogy még sokat fogunk beszélgetni, de mivel majdnem három órát ott töltöttem, indultam hazafelé.

Edit örült a nyuszihúsnak, nekiállt rögtön, hogy Böbének megfőzze, és nem emelt kifogást, hogy Gizikéhez, mint régi jó barátnőjéhez kijárjak gyógyítani. Gizike olyan rossz állapotban volt, hogy egyetlen megoldás lebegett előttem, hogy minden nap kijárok hozzájuk. Gizike szabadkozott, de szabadkozását elhárítottam azzal, hogy nekem nem megterhelés, örömmel megyek, szívesen teszem, meg a Jóistennek is kedvébe szeretnék járni.

Gizikével pár nap után bensőségebb lett kapcsolatunk, mintha édes fia lettem volna. Átálltunk a tegeződésre, minden alkalommal puszival köszöntöttem, azzal búcsúztattam, és nem is eggyel, hisz szegény iszonyúan szenvedett, és papírforma szerint pár hónapon belül biztos halál várt rá. Segítséggel fel tudott ülni az ágyban, mert fekvé igen nehéz volt kezelnem, ugyanis kifacsart testtartással végig fölé kellett volna hajolnom, de az ágy szélén ülve, meg állva jobban hozzáfértem a legfájóbb, legproblémásabb részekhez.

A kézrátételes gyógyításánál van egy induló szakasz, amikor a beteg érzi az Isteni szeretetenergia erőt adó, nyugtató, gyógyító hatását, megkönnyebbül, de mindenkinél, főleg a komolyabb betegeknél eljön az az időszak is, amikor a kezelés komoly fájdalommal jár. Komoly betegeknél általában egy hét után következik be ez az időszak. Úgy szoktam magyarázni, hogy az Isteni szeretetenergia ilyenkor birokra kél a betegség energiáival, és amíg szkanderben le nem nyomja, addig fáj a betegnek a küzdelem.

Kerti hasonlattal is szoktam szemléltetni, hogy a gyom mindig erősebb gyökeret ereszt, mint bármely haszonnövény. Amikor pedig a gyomot kitépik a földből, először csak meghuzigálják, hogy a hajszálgyökerek meglazuljanak, aztán jönnek az erősebb, vastagabb gyökerek, majd végül egy utolsó nagy, erős rántással lehet a gyomot a földből eltávolítani. Ha föld ilyenkor üvölteni tudna, akkor be kéne fogni a fülünket, oly keservesen sírna a fájdalomtól. Ha a testet a földdel, a betegséget a gyomnövényvel, a gyógyító energiát a kertésszel helyettesítjük, hamar megértjük miért van a kezelés egy fázisában szinte rosszabbul a beteg, mint kezelés előtt. Ezért van, hogy hit, még hozzá erős hit kell a kézrátétellel történő gyógyításhoz, de a gyógyuláshoz is, mert aki félúton megijed, nem bízik gyógyítójában, esetleg neki tulajdonítja a fájdalmat, arra gondol, hogy gyógyítójából nem gyógyító, hanem rossz energiák jönnek, az már el is vészett, mert megtörténik vele is minden a hite szerint.

Gizike maradéktalanul bízik bennem, szegénynek nincs is másra sok esélye, mégis nagyon jól esik bizalma. Kivitettem hozzá egy szatyor magnókazettát és meghallgatta rádióriportjaimat, meg a karizmatikusok Életünk Krisztus kazettáit. Dezső bácsi egy alkalommal kérdő tekintettel sántikált fel az emeletre botjával, mert úgy énekeltük Gizikével hagyományos miseénekeket, hogy csaknem kidőlt a fal. Általában fél hét, hét körül mentem, és kilenc, fél tíz körül végeztem, de olyankor sokszor elkaptam még Dezső bácsit is, az ágyra fektettem és fájó derekát, keresztcsontját, combforgóját kezeltem.

Nagyon meghatódtam, amikor Gizike egy alkalommal elmondta, hogy Jézus szólt hozzá, és azt mondta, „Én gyógyítalak a Viki kezén keresztül”. Olyan jók voltak ezek a megerősítések, mert Edit újból és újból támadásba lendült. Egy alkalommal, egy órával utánam ő is kijött Gizikéhez, és a szobába a következő szavakkal nyitott be: - Mit keresel itt? Megjött a tudomány!

Hóna alatt hozta a százezer forintos Bioptront, a polarizált fényt sugárzó készüléket, melyet magánrendelőjébe vettem. - Ha valamitől, akkor ettől majd meggyógyulsz, Gizikém! - folytatta, de amikor megpillantotta Gizike éjjeliszekrényén a SZÓ köteteket, hangot váltott: - Már itt is terjeszted ezt a járványt, ezt a kórt? - Még beteggebbé akarod tenni Gizikét? - Edit háta mögül puszt dobta Gizikének, és jobbnak láttam elillanni.

Otthon Edit kiborult: - Feljelentem a rendőrségen a Pali bácsit, aztán lecsukják! Megölöm azt a vén gazembert! - üvöltötte, és szemem előtt hadonászott a dinnyevágó késsel.

- Gergő, te hoztad ezt a rohadt nyavalyát ide a családba! - kapta meg szegénykém is a magáét.

- Te előre megfontolt gyilkos vagy! - osztott ki Böbe előtt.

Mégis nyert ügyem volt, mert, még ha le is buktam, Edit nem tehetette meg, hogy Gizikétől eltiltsa, aki a legóvatosabb, legtapintatosabb formában, hogy Editet meg ne sértse, de tudtára adta, hogy jobban érzi magát, mióta hozzá járok, és igényt tart látogatásaimra. Így folytathattam gyógyítói tevékenységem. Persze megjegyzés nélkül ezt sem úszhattam meg: - Ne más-hová menj csodát tenni, itt a lányod!

Amikor aztán nekiláttam Bőbét jelgyógyászattal kezelni, alig néhány nap után megkaptam, hogy Böbe állapota azért esett vissza, mert elkezdtem gyógyítani. Ilyen vád után természetesen nem mertem, legalábbis Edit előtt kezelni, csak éjszaka, ha felébredtem, akkor oson-tam át lábujjhegyen Böbe szobájába, és végeztem el a kezelést, amiről tudtam Istentől való, és Bőbének csak javára válhat. Ha nem gyógyul tőle, akkor még nem jött el az ideje.

Mert az biztos, hogy belőlem, illetve rajtam keresztül jön a gyógyító erő, hiszen Gizike állapota is javult, és vasárnap délutáni rendeléseimen is kisebb csodák történnek azoknál, akik hisznek a Jóistenben, és engem Isten emberének elfogadnak, akik szeretnek. Zsuzsika édesanyja egy alkalommal nagyon gondterhelten, feszülten érkezett, és a jelekkel történő, meg a kézrátételes gyógyítás hatására teljesen feloldódott, megkönnyebbült, belső látással Jézust látta, amint szeretettel átöleli.

- Dicsőség a magasságban Istennek! - mondtam spontán, amikor Marika, Zsuzsika édesanyja tudósított, és aztán együtt folytattuk: - és békesség a földön a békeszerető embereknek! Dicsőítünk Téged, áldunk Téged, magasztalunk Téged, hálát adunk Neked nagy dicsőségedéért, urunk és Istenünk, mennyei király, mindenható Atyaisten... - Végigimádkoztuk spontán szívből az egész imát, és meg is lett a következménye, mert Edit pár nap múlva felelősségre vont, hogy miféle imádkozás folyik ott a rendelőben, csak agytréneréről volt szó, hagyjam abba az üzelmeimet.

Szinte képtelenség, hogy mennyire nem értjük meg egymást, mennyire eltávolodtunk egymástól. Editnek igaza van, ő a régi Arany Viktort kéri, követeli vissza, mert én teljesen más ember lettem. Legkésőbb hét évenként az összes sejtünk kicserélődik, ez egyébként bizonyíték arra is, hogy gondolkodásunk, tudatunk nem az anyagban, nem az agysejtekben, hanem szellemünkben, lelkünkben van. És nem csak testileg, hanem lelkileg is újjászülettem. Új, más ember vagyok. Hogy ez, az az újjászületés-e, amit a SZÓ sok válaszbán említ, azt nem tudom, de érzem, minden gondolatomat a Jóisten tölti be, Hozzá szeretném igazítani az életem, azt akarom, hogy Ő elégedett legyen velem, hogy az Ő szája húzódjon mosolyra, amikor engem lát. Mert akkor mindig szeretetben élek, szeretetet árasztok ki magam körül.

Pali bácsi szerint Edit, kirohanásaikor tulajdonképpen megszállott, és a másik oldal a rám váró szerep fontossága miatt támad olyan féktelen dühvel rajta keresztül. Az engedelmesség pedig nem Isteni, hanem Sátáni kategória. Jézus nem volt engedelmes sem szüleinek, sem másnak, keresztáldozatát az Atya, és felebarátai iránti szeretetből tette. A Teremtés könyvében az a felszólítás áll, hogy uralkodjatok a Föld javai, állatai, és növényei fölött, de ember, ember felett nem uralkodhat, mert a főparancs, hogy „szeressétek egymást”, és hogy „úgy bánjatok egymással, ahogy szeretnétek, hogy veletek bánjanak!”.

Nem csak Pali bácsival ápolom a kapcsolatot, Molnár Edittel, illetve környezetével is, akik Aranyhíd lapjukba beteszik egy-egy esszémet, és Edit új anyagait még a könyvbe kerülés előtt megküldik. Így került hozzám az Égi Mester gyógyításról szóló tanítása is.

„Evilágon számotokra voltaképpen egyetlen eldöntendő kérdés van: kivé, mivé akarsz te válni?

- azzá, aki másokat szolgál,
- vagy azzá, akit mások szolgálnak?

Ha ezt eldöntötted magadban, s a válasz az: én akarok minden erőmmel, minden tapasztalatommal, minden eszmélésemmel szolgálni másokat, az Isteni Kegyelem nyomban „nyomodba szegődik”, s rövidesen téged igazi gyógyítóvá avat. Mert te ekkor már a legnagyobbat tetted meg, aminek elérésére a földi ember minősítve van: meggyógyítottad önmagadat.

Pontosítva: önmagadat önmagadból kigyógyítottad. S hogy megértsétek, az, amit most mondok, az nem csupán elmés szófordulat, elmagyarázom nektek, melyik is az a csodatevő gyógyító erő, mely általatok csakis akkor hat, ha sikerült egyszer és mindenkorra földalati magatokat. S ezt a megfogalmazást most szó szerint értsétek meg, mert a feladni magad kifejezés takarja pontosan azt a lényegi mozdulatot, amit meg kell tennie mindenkinek, aki magát gyógyítóknak szánja, tartja.

Aki magát nekem, s az emberek szolgájává felajánlja, annak első és legfontosabb feladata az önfeladás, majd az önfeláldozás maga. Mert amikor te képessé válsz arra, hogy földi énedről, magadról megfeledkezz, ráadásul a feladatnak szenteld magad, azt a nagyszerű tettet viszed véghez, ami az önmagadból való kiszabadulás, maga, s ami által te már nem „én” vagy, hanem bárki más, a mindenki énjével beazonosulni képes Isteni tudat, aki egyszersmind a fénylő szeretet hordozója.

Valahányszor önmagad adott kereteiből, énséged csak rád jellemző börtönbezártságából önként kiszabadítod magad, valódi énedet, az Isteni szikrát akkor leled meg igazából, s abban a percben annak sugárzó középpontjába állítod be földi tudatodat. Ami viszont szinte a végteleenségig kitágul akkor, s ezért mondom, hogy ebben az állapotodban te már bárkivel azonosulhatsz. Magadban érzed Istent, magadban megtalálsz engem, s magadban rábukkansz arra a másikra, kinek te gyógyítójává, szolgájává válhatsz. S miközben befogadod magadba újra istengyermeki mivoltodat, s miközben rálelsz újra valódi szellem mivoltod eredeti isteni sugárzására, s miközben azt a szerencsétlen embert is maradéktalanul magadba fogadtad, akinek éppen segítője-gyógyítója vagy, megcselekedted azt a csodát, ami a gyógyítás, maga.”

Fennkölt gondolatok, szavak, melyek minden kétséget kizáróan égi forrásból származnak. Milyen jó, hogy a Jóisten ma is szól prófétái, prófétanői által az emberiséghez. Molnár Edit Az Égi Mester válaszol c. könyvében megtalálható Pali bácsi ajánlása, mellyel kvázi az ő részéről hitelesíti Editet, de Edit, A piramis árnyékában című könyvéhez Pali bácsi azt a megjegyzést fűzte, hogy csak egy része Isten szava, a piramissal kapcsolatos része, tehát túlnyomó része a könyvnek nem.

Épp Bobela Tibivel beszélgettem, amikor ez szóba került közöttünk. Olyan szép dolog Isten szavának közvetítése, és olyan kár, hogy prófétái között nem teljes a megértés. Azt én is éreztem, hogy mintha darabokból lenne a könyv összerakva, egészen más sugárzása volt a tanításoknak, mint a többi, az egyiptomi élményeket leíró résznek, de tulajdonképp így is kell lennie, mert más az égi tanítás közvetítése, és más saját élményünk leírása.

Nem csak e téren van különbség, nézeteltérés, hanem abban is, hogy Pali bácsi, illetve az általa közvetített SZÓ szerint nincs duáltörvény, tehát nem igaz, hogy a szellemek a bűnbeszéskor kettészakadtak, és a földön mindenki saját másik felét keresi. Számomra a SZÓ kötetek minden sora, minden betűje szentírás, Isten szava, és valóban az a helyes, ha Isten van életünkben a legelső helyen, nem akármelyik embertársunk. Csak Istentől meríthetünk, csak Őtől kaphatunk, a másik emberrel való megkötözöttség csak lehúzó. Tibi nem osztja véleményem, felhívja figyelmemet, hogy az összes szellemtudományi, spiritisza, médiumi forrás „hozza” a duáltörvényt, csak Pali bácsi SZÓ-ja nem, de mindenben mi ketten sem érthetünk egyet.

Csodálatos lelki élményekben is volt részem, részünk, mert hol Gizikéhez szólt Jézus, hol rajtam keresztül biztatta a mérhetetlen fájdalmaktól szenvedő asszonyt, de jelenlétét állandóan éreztük. Egy alkalommal az Életünk Krisztus kazettáról az Üdvözlégy Mária című csodálatos számot hallgattuk meg, a lelkem együtt rezgett a csodálatos hegedűszóval, és egyszerre belső látással láttam a Megváltót fehér ruhájában, ahogy fogja a hegedűt és játssza földi édesanyja tiszteletére a csodálatos hangszerszólót. Nem is tudtam ezt a jelenést könnyek nélkül megállni!

Ahol a Világosság megjelenik, fellép a Sötétség is. Gizike amerikai bálnavadász hajón dolgozó fiának leendő felesége, aki már Gizikééknél lakik, rendszeresen segédkezett, ha Gizikét fel kellett ültetni, vagy szükségét kellett intéznie, és egy idő múlva bejött ő is énekelni, meg gyógyítást nézni. Belső látással láttam gonosz vigyorát, fejemben pedig hallottam hangját, ahogy a Kísértő rázendített: - Kezdj ki vele, fiatal lány, itt hever parlagon, megszerezzük neked!

Még Gizike is észrevette, mert igen érzékeny volt a nem anyagi világ jelenségeire, hogy maga a Sátán van jelen a szobában, és abban a pillanatban fohászkodni kezdett, hogy segítsen meg minket Jó Istenünk. A legarcátlanabb kísértést akkor szenvedtem el, amikor Gizikétől hazatérve beálltam a garázs elé, és kinyitottam a garázsajtókat.

- Idefigyelj! Te már egész szépre vitted Isten oldalán. Állj át hozzánk, mi jobban megbecsülünk! Zsolozmázhatsz, sanyargathatod magad időtlen időig, míg valamit feljebb emelkedhetsz. Nekünk mindig lesz energiánk, és már itt a Földön minden élvezetet megszerzünk neked.

- Tisztuljatok innen nyomorultak - és felháborodásomban még toppantottam is egyet lábammal.

- Már közénk is álltál, már haragszol, már szitkozódsz, hehehe! - röhögtek.

Hála a Jóistennek megjött a józan eszem, megszállt a nyugalom, és így válaszoltam:

- Szeretlek titeket! - Imádkozni fogok értetek!

Úgy elpucoltak, úgy eltűntek, mint a kámfor, nem a harag, a gyűlölet, az átok, hanem a szeretet, Isten világossága az, amitől úgy félnek az ebadták, mint a tüztől. Ez is tanulságos esemény volt nekem, de ugyanakkor el is csodálkoztam, hogy ennyire nyíltan is kísértenek, már arra sem adnak, hogy valamilyen köntösbe öltöztessék mondanivalójukat, hanem tisztán a hideg számításra alapozva, megpróbálnak rávenni, hogy álljak át. És még azt is tudták, hogy az energiákról milyen ismeretekről rendelkezem, hogy tudom, csak lopott anyagból, megkísértett, és elbuktatott emberekből tudnak energiához jutni.

Gizike állapota annyira javult, hogy hazatérő fia esküvőjére ki tudott kelni az ágyból, és kényelmes autómon eljött a környék egyik régi kúriájában tartott esküvőre is. Ez volt talán élete utolsó nagy erőfeszítése, erre tartalékolta összes életerejét, mert ezután állapota feltűnően romlani kezdett. Szegény Dezső bácsi utolsó reményével még hozatott Németországból ötszáz márkáért valami rákellenes gyógyszert, de a Gizikét kezelő Kerszmann doktor úr is csak a Jóisten kegyelmét emlegette. Kerszmann doktor úr volt Gizike háziorvosa, és csodával határos módon nem ellenezte, hanem üdvözölte, hogy odajárok, sőt elismeréssel nyilatkozott rólam.

Istenhívő, Istenszerető volt, de nem akármilyen, mert mélyen, komolyan hitt a Jóistenben, és volt benne annyi rugalmasság, hogy nem ördögi praktikának tartotta a kézrátételes gyógyítást, hanem a hit, és a szeretet természetes, emberi megnyilvánulásának.

Szeptember nyolcadikán újból szólt hozzám mise végén az Úr: „Gyermekem! A java (neheze) még előtted van. De ne csüggedj. Veled leszek mindvégig! (az idők végétéig)” Szeptember 22-én pedig egész hosszan szólt hozzám, amikor beléptem a templomba: „Gyermekem. Köszöntelek házámban. Megáldalak.” Később, mise közben: „Szenvedésemet megosztom veled.” Úrfelmutatáskor: „ez a test mely értetek adatik” „Te is Érted adod testedet. Viseld békével a megaláztatásokat, az erőt Tőlem kapod, mint az egész világegyetem. Óh Atyám!” itt fájdalmasat sóhajtott. „Szenvedéseid, melyet hordasz és még reád várnak, azt a célt szolgál-

ják, hogy lelked csiszolják. Igen. Mint az égen a csillagoknak úgy kell majd ragyognod igazi otthonodban, de már most el kell kezdened. Éljen Bennem és Én is benned élek, a SZERETET. Légy szerény és egyszerű, mint Én voltam! Ezentúl rendszeresen fogok szólni hozzád.

Átfutott fejemben, hogy nem kísértés-e. *Ne félj a kísértőtől, de vizsgálj meg mindent alaposan! Gondolj arra, amit a SZÓ médiumon keresztül mondtam neked!*” („értelmed használatát akkor se kapcsold ki, ha biztos vagy benne, Én szólok hozzád”)

Médiumom leszel, de szólni is fogok rajtad keresztül az emberekhez.”

Felgyorsultak körülöttem az események. Gizikében csodálatos lelki partnerre, és gyógyítási, szeretetkiárasztási lehetőségre akadtam, bugyognak az esszék belőlem, és a Jóisten is rendszeresen szól már hozzám. Pali bácsinak szorgalmasan küldözgetem, amit mise végén „hallok” és mindig örömmel igazolja vissza, hogy az Úr szólt hozzám.

Egy alkalommal belső látással egész közélről a Torinói Jézust láttam: *„Gyermeke. A szenvedés jut neked osztályrészül, mert szenvedésem megosztom veled. Dicsőségem megmutatom rajtad keresztül, mert olyan erőt adok elviseléséhez, amelyet senki még nem kapott (még csak kevesen kaptak).”* Átfutott rajtam, hogy sokat fogok szenvedni a betegségben, mint Kaszap István annak idején: *„Nem betegség formájában, hanem megvetés, gyűlölet, pocskondiázás, (verés?) lesz osztályrészed.”* Hangom addig fogod hallani, míg szíved a bűntől tiszta marad. Vigyázz szíved tisztaságára! Csak tiszta edénybe folyok be! Szeretetem tart téged életben és az egész világot. Feleséged és gyermekeidet is. Őbennük is engem szeress! Így jobban fogod tudni szeretni feleségedet is.”

Hát a szenvedést már valóban megkezdtem, mert úgy feleségem, mint mások részéről igen sok bírálatot, ellenszenvet tükröző megjegyzést kaptam. Írom, írogatom esszéimet, de kinek, kiknek? Akik keresők, nem vallásosak, azoknak érthetetlen, túl tömény, akik hívők, azoknak megbotránkoztató, mert eltér a vallások dogmáitól, és marad egy igen szűk kör, aki valóban tetszéssel, örömmel olvassa, de vajon az a feladatom, hogy nekik írjak, és szamizdatként terjesszem esszéimet?

Hát így megmagyarázódik az a sok kereszt, amit „odafönt” a Jóisten szeretete jeleként mutatott. Fránya egy dolog a szenvedés, de vigasztal, hogy fejlődöm tőle, és hogy Isten kitüntetéseként osztja meg velem szenvedését. Jaj de gyalgó vagyok, hogy nem tudok ennek annyira szívből örülni, ahogy a Jóisten elvárna! Vajon megért? Biztos, hisz olyan gyöngéd a hangja, amikor hozzám szól, hogy nem is lehet találni rá kifejezést, ami szeretetét, gyöngédségét, lágyágát tükrözné. Talán kedvenc szentem, példaképem, a Pavarelló, Assisi Szent Ferenc kifejezése a legtalálhatóbb, amikor azt mondja, „Az Úr édessége”.

Megdöböntő az ellentét, és a különbség, hogy én agyamban, koronacsakrámban egy szelíd, gyöngéd, végtelenül szerető Isten hangját hallom, a vidéki gyülekezet dalos kazettáján meg teli torokból zengik, hogy „Az Úr a mi fővezérünk, nem lehet ellenségünk, mennydörgő hangjától reszket az egész Föld”, meg, hogy „a sereg kapitánya Jézus, megnyerünk minden csatát”. Még a zene is a mondandóhoz igazodik, hiszen főleg fúvósok szolgáltatják a zenét, mintha legalább is katonazenekar adná a kísértet. A dobosuk úgy veri az üstdobot, hogy az ember lelki szemei előtt megjelennek az ütközetbe menő harci paripák, de mi köze ehhez Jézusnak, aki azt mondta, „tedd vissza hüvelyébe kardodat, mert aki kardot ragad, kard által vész el!”. Ők nem olvasták még az Evangéliumokat, még az Ószövetség, a választott népet harcra buzdító, az ellenség lemészárlásában segítő Istenénél, Istenképénél tartanak?

Gizike állapota egyre csak romlik, kézrátétel helyett sokszor egész idő alatt csak kanalakozok, aurájából igyekszem kimeregetni a fájdalmat, fájdalmasan görcsbe ránduló lábaiból igyekszem a görcsöt „kihúzni” és szinte Gizikével együtt szenvedek, annyira átérzem helyzetét. Gizike fel-feljajdul egy-egy görcsnél, de végül sosem panaszkodik, mindig úgy fejezi be, hogy „Uram, legyen meg a Te akaratod”. Bámulatos, mennyit fejlődünk Gizikével ez alatt az öt

hónap alatt, míg kijártam hozzá. Ha testi állapota már visszafordíthatatlan is volt, felkészült a nagy dimenzióváltásra, és csendes reggeli elmenetelét nem kudarcnak, hanem sikernek éltem meg.

Az utolsó napokban már nem volt öntudatánál, már éreztük, hogy napjai meg vannak számlálva, de akkor is kijártam leendő, és már meglevő menyében, meg Dezső bácsiban tartani a lelket. A lányok, meg Dezső bácsi is új oldalamról ismert meg, ahogy a Besenyő család vidám tréfáit utánogattam a Gizike melletti szobában. Gizike november 26-án csendben elment. Isten nyugosztaljon! Te már beértél a célba, ott vagy, abban a szférában, amit földi életeddel megépítettél, kiérdemeltél magadnak.

11. A SZÖVETSÉG

Nem találtam jobb kifejezést arra, ami velem történt. Bár a szövetség szó egyetlen egyszer sem hangzott el, valamiképpen még szorosabbra fonódott kapcsolat Isten, és én közöttem. Egyik vasárnap délután kimentem az erdőbe és már útközben jelentkezett. *„Harag, gyűlölet sohase telepedjen meg szívedben! Szereteted legyen önfeláldozó! Tetteid, ne szavaid alapján tudják az emberek, hogy az Én gyermekem vagy.”*

Kiértem az erdőbe. *„Benne vagyok minden fában, fűben, bokorban, az egész Teremtésben. Örülj nekem!”* Elkezdtem énekelni, nagyon jól esett. *„Én hívtalak ki az erdőbe, hogy itt is találkozz velem.”* Váratlanul, ötletszerűen mentem ki az erdőbe. Eszembe jutott, hátha elfelejttem, amit mond, mert még nem volt nálam papír és ceruza, így visszamentem az autóhoz. *„Te ne aggódj semmiért! Töltsön be az a tudat, hogy az Enyém vagy! Ennél többet úgysem akarhatsz. Mit gondolsz, miért engedtem, hogy oly sokáig elfordulj Tőlem? (hogy a világ 25 évig elfordítson Tőlem?) Hogy a bűnben megmártózva, majd általam megtisztulva, példát mutathassak rajtad keresztül. Sok minden vár még rád. Gyűjtsd az erőt! Itt az erdőben feltöltekezhetsz. Nemsokára hozzá kell szoknod a nélkülözéshez is. Persze, csak ha hajlandó vagy rá. Választhatod a világot is élvezeteivel! Szabad akaratod van. Engem csak önszántadból szerethetsz.”* Ekkor magamban ellenállhatatlanul éreztem, hogy bármit meg tennék Érte, hisz Ő csak kér szelíden, nem parancsol. *„Érdekből, félelemből, parancsra nem, mert az nem is szeretet. Könyveddel ne sokat törődj! Majd tudodra adom, ha eljött a kiadás ideje.”*

Egy keddi napon érdekes dolog történt. A szokottól eltérően nem vasárnap, mise alatt, mise végén szólt hozzám a SZÓ, hanem már reggel, munkába menet, már akkor, amikor beültem az autóba, ezért minduntalan megálltam, hogy feljegyezzem, amit Isten hozzám szól.

„Gyermekem! Hírnököm, küldöttem leszel. Evangéliumomat fogod hirdetni, mint a próféták. De sorsod is az övék lesz.” Ezeket nem konkrét próféciaaként, hanem lehetőségekként, példálózva mondta.

Elvállalod?”

- Igen Atyám!

„Megpecsételem szándékozat. Te leszel a pusztába kiáltott szó!”

- De én nem vagyok szent! - tiltakoztam, mivel Keresztelő Szent János jutott eszembe és méltatlannak éreztem magam hozzá képest.

„Még faraghatok belőled. Különbem sem az a fontos, hogy milyen vagy, hanem az, hogy az Enyém vagy. Rajtad keresztül fogok szólni a népekhez! Második eljövetelemet fogod hirdetni, melynek időpontja közeleg. Most dicsőségben jövök el, angyalaim élén, hogy különválasszam a búzát az ocsútól.

Vigyázz, hogy te a búza közé tartozz! Jaj annak, akinek nem lesz olaj lámpásában! Az ég csatornái (kapui) nemsokára megnyílnak.

Menj! Megáldalak.”

Azért van annyiszor zárójelben másik jelentés, vagy megfogalmazás, mert a SZÓ tartalmat közöl, és azt nekem kell formába öntenem. Ez igen nehéz, mert többféle kifejezést lehet találni ugyanarra a tartalom érzetre, és ezek eltérőek is lehetnek. Pali bácsinak mindenesetre szorgalmasan küldöm esszéimmal együtt a SZÓ közléseit, és ő úgy nyilatkozott, hogy Isten szól minden bizonnyal rajtam keresztül, de a jövőre vonatkozó dolgok esetében inkább essek a mulasztás bűnébe, és hagyjam azokat figyelmen kívül.

Nehéz volt ezt a tanácsot betartani, de megértem Pali bácsit, hogy így válaszolt, hiszen a SZÓ kötetekben szinte sosem volt jövőre vonatkozó utalás, ugyanakkor a nekem jött „anyag” nem volt sem félelemkeltő, sem lehangoló, ami alapján a Megtévesztő machinációi közé lehetett volna sorolni. Én teljesen biztos voltam abban, hogy Isten szól hozzám e hang formájában, mert a tartalom összevágott napi életem eseményeivel, és egyéb megtapasztalásaimmal.

Amikor felértem Budapestre, az Attila úton szemem megakadt a szembe jövő villamos vezetőjén. Vajon hisz-e Istenben? *„Minden testvéredben Engem láss! Feladatod sokszoros! Épülnöd kell szeretetben, természetességben és alázatban. Légy mindig természetes, sosem mesterkélts! Mindig magadat add, olyannak, amilyen te vagy. Így vagy a legkedvesebb Nekem. Szerény légy és csendes. A legutolsó helyre törekedj, azt nem akarja elvenni tőled senki.”* - Hogy lehet ezt a „prófétasággal” összeegyeztetni? - gondoltam. *„Ne aggódj semmin! Vezetni foglak.”*

Délelőtti dolgom volt a Kermiben, letettem a Blaha Lujza téri parkolóban az autót, és a Népszínház utca tarka forgatagában figyelni kezdtem az embereket, vajon mi lakozhat bennük? Jóság, szeretet, vagy az ellenkezője? *„Ne vizslasd, ne firtasd őket! Ők mind a gyermekeim és egytől-egyig a testvéreid! Ne tégy különbséget közöttük! Szeress mindenkit egyformán, mint Én!”*

Arra gondoltam, hogy Jézus most már nem csak alkalmanként, hanem szinte egész nap tanít, formál rajtam. *„Átalakításod megkezdődött és ez még csak a kezdet. Sok minden vár még rád. Szeress mindenkit, mint Mennyei Atyám és Én szeretünk titeket. Csak így lehetsz boldog. Én teszek boldoggá a SZERETET. Szívedben lakozom, ott vettem lakást magamnak. Éljen szerényen csendesen, mint Én. Aki csendben él, nem nagy a (saját) hangja, az hallja meg az Én hangomat. Légy mindig vidám, vedd könnyebben az élet megpróbáltatásait, hisz a végén Én várok rád! Sőt, már most is mindig veled vagyok. Megszabadítalak mindentől, ami bánt, ami lehúz, és Erőmet adom neked. Engem fogsz majd képviselni szeretett gyermekem. Nem többet ér ez neked a teljes világmindenségénél? Mondtam neked korábban, hogy mennyei kincseket gyűjts! Erre gondoltam akkor.”*

Arra gondoltam, meddig kell várnom, míg megint szól hozzám, hisz január óta hosszú hónapok teltek el. *„Mindig fogok szólni hozzád. Mikor számítógépbe írod, akkor természetesen kijavítom hibáidat (előfordult, hogy egy-két kifejezést módosított, finomított), mert vevőkészüléked egy kicsit még poros. De ne aggódj! Majd én leporolom. Szeretlek! Erre teremtettelek. És az egész világegyetemet szeretem! Mindenkit! Gonoszt, jót egyaránt. Ti nem tudjátok, hogy Én valójában milyen vagyok. Legtöbbetek félreismer engem, hamis elképzeléseket alkot rólam. Teli vagyok szeretettel, hisz Én magam vagyok a SZERETET, és szeretlek titeket az örökkévalóságig. Éljen te is mindig szeretetben! Ez a főparancs. Fő parancsom számodra. Szeretlek végtelenül, mérhetetlenül, így tanítalak téged is szeretni.”* Észrevettem magamon, hogy a Vele történt „beszélgetés” után egész másképp néztem az embereket. Mesterem tanít, formál, és én, mint puha gyurma, alakulok szerető keze alatt.

12. HÉTKÖZNAPOK

Életem a szokott mederben zajlott tovább. Edit időnként fellángolt, aztán egy időre megint lecsillapodott. Amikor egy ideig satuban vagyok, utána mindig jön valami, ami felvillanyoz, visszaadja kedvemet, lendületemet. Hol egy meggyógyult beteg, hol egy Istenélmény, de mindig feldereng a fény a sötétség után életem egén

Vasárnap délutánonként már oda kell figyelnem az időbeosztásra, mert délután kettőtől este hatig is jönnek a „betegek”, ki testi, ki lelki problémával, és egyikük hozza a másikat. Az agytrénert már alig használom, inkább kézrátétellel, és jelgyógyászattal, meg jó szóval, odafigyeléssel, meghallgatással gyógyítok. Persze, tudom, nem én gyógyítok, hanem a Jóisten, de ezt túlzottan hangoztatni egyfajta fontoskodásnak tűnik szememben. Akiből nem sugárzik, hogy Isten működik benne, Ő gyógyít rajta keresztül, nem dübörgő, felfújt egója, annak felesleges mondanía, inkább álszerénységnek tűnik szájából, hogy „csak eszközök vagyunk”, „csak csatornázom a gyógyító erőt”. Ráadásul ez így nem is igaz, hiszen a továbbított Isteni szeretetenergia mellett mindenki hozzáadja saját szíve szeretetét is, idejét is feláldozza, tehát nyugodtan használhatja azt a kifejezést, hogy gyógyítok.

Kérdezni nem nagyon szoktam, hogy kinek mi a baja, hanem kézrátétellel végigkezelem a csakrákat, majd elvégzem a jelgyógyászatot, és a végén kérdezem meg, hogy megkönnyebbült-e. Így hatásosabb is, mert a „beteg” csodálkozva tapasztalja, hogy fájó testrészén érzi az energiákat, esetleg egy kezelésre el is múlik a panasza, pedig meg sem mondta az elején, mi a baj. Egy fiatalasszonnyal történt meg, hogy felfeküdt a vizsgálóágyra, megkezeltem, és a jelgyógyászatom végén, amikor azt mondtam, kész vagyunk, visszaszólt, hogy nem, mert még itt ül a mellemen.

Mit lehet tenni ilyenkor, gondoltam, és megismételtem a jelgyógyászati kezelést és segítőtőim, az angyalkák sikeresen eltávolították az asszonyka mellén ülő valakit, vagy valamit. A gyógyítási tapasztalatokból, visszajelzésekből ugyanis rájöttem, nem a jelekben van a lényeg, sőt voltaképpen nem is tudom, miért kell a jeleket a levegőbe rajzolni, mert gyógyító szellemek, talán előző tibeti életemből, volt cimborák, ahogy idősebbeknek mondom, angyalkák jönnek, hisz előfordult, hogy tisztánlátó volt a rendelőben, aki látta is őket. Nagyon fontos, hogy erős legyen a hitem, sohase kételkedjek, mert az erős hit szilárdít meg, és ad tartást nekem. Az egyik vasárnapi misén érdekes jelenet zajlott le. Az áldozás előtt a padban térdepeltem, de megroggyant, kényelmes testhelyzetben, derekammal a pad ülőrészára támaszkodva. Belső látással egy bikacsordát láttam magam előtt, ahogy fújtatva, dühösen toporzékolnak, mintha az egész csorda engem felöklelni készülődne.

Átfutott agyamon, hogy testhelyzetem lelki tartásomat tükrözi, és kihúztam magam, felegyeneseledtem, mire az egész csorda hátrálni kezdett, majd megfordult és elvágtatott. Össze kell szednem magam, ez lesz az orvosság kishitűségemre. Egy vasárnap éppen a rendelőből jöttem hazafelé az autóval, amikor megláttam az egyik kukánál egy fiatal cigányasszonyt három szutykos kis purdéval. Az asszony kifejezés még túlzónak is tűnhet, hiszen talán még 18 éves sem volt a lány, de három gyermeke révén csak-csak asszonynak kell titulálnom.

Eszembe jutott, hogy fiatalon, 20 évesen az uránbánya munkásszállóján egy cigányasszonytól kaptam időnként egy serclit, meg pár szál cigit, amikor pénzem ellopták, és ösztönszerűen lefékeztem. Belemarkoltam az autó hamutartójába, mely nálam parkoló-pénz tartóként funkcionált, és az ablakot leeresztve kinyújtottam egy marék húszast, százast, ötvenest. Az egyik kisgyerek megrántotta édesanyja szoknyáját, és ahogy a cigányasszony felém fordult, mintha villám csapott volna meg, olyan méltóság, szeretet, fennköltség sugárzott szeméből.

- No! Menj csak! - biztatta gyerekeit, majd a másik kettőt is, mert papírpénzem nem lévén az érmékből legalább jól meg akartam tömni az apróságok kezét.

- Áldja meg a Jóisten! - hallottam már tovasuhanóban, de a tekintet, az a pillantás nem hagyott nyugodni. Pár házzal odébb megálltam, mert ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy behunyjam a szemem. Alig hunytam be a szemem, a Szűzanyát láttam magam előtt a fehér-világoskék köpenyében, ahogy hálásan mosolygott, és azt mondta: - Köszönöm, gyermekem! A legmegdöbbenőbb a szeme volt, ugyanaz a szem, ugyanaz a tekintet, mint a cigányasszonyé. Ezért éreztem én azt a fenséget, méltóságot a kuka mellett álló fiatalasszonyban. Szinte szökőkútként tört belőlem a sírás, a hála, és az öröm könnyei vastag folyamokban patakzottak arcomon, és már tudtam, nem csak Jézussal találkozhatunk minden rászorulóban.

A rózsadombi luxusvillák tövében épült egy luxus üzletközpont is, ahová le szoktam járni, hol egy Pizza Hut-ra, hol McDonald's-ra, vagy „mekdobác”-ra, ahogy fiaim becézik. Az üzletközpont előtti téren egy férfi ült, akin messziről látszott, hogy hajléktalan, de arcvonásai, tekintete azt sugallták, hogy valaha jobb időket látott, és még mindig maradt önérzetéből, tehát nem koldul, hanem vagy gyűjtöget, vagy alkalmi munkát végez, és azzal az érzéssel él, hogy eltartja magát, nem kuncsorog könyöradományokért.

Biztos örülne, ha meghívnám egy pizzaszeletre, de hogyan adjam át, hogy meg ne sértsem, milyen mondattal vezessem be az ebédmeghívást? Morfondíroztam, de mire visszaérkeztem, a helyzet megoldódott, mert emberünk elszundikált, és így óvatosan, feltűnés nélkül mellé tudtam helyezni a pizzát, melyet majd felébredte után megehet. „*Adakozó jobb kezedről ne tudjon a bal kezed!*” hangzott fel fejemben a Legszentebb csodálatos, simogató hangja.

Ilyenkor úgy érzem, a Jóisten két kézzel szórja rám szeretetét, jóságát, mert mindenki ismeri a régi mondást, „adni jobb, mint kapni”. Tanfolyamokat szerveznek, hogyan lehet védszellemünkkel, őrangyalunkkal találkozni, kommunikálni, pedig a téma az utcán hever, majd minden sarkon találkozhatunk az Örökkévalóval egy-egy rászorulóban. Ennek örömét semmivel nem lehet mérni.

A hajléktalanok serege pedig nőttön nő, hiszen az egész rendszerváltás vesztesei, az alacsonyan képzett, betanított, vagy nem keresett szakmában dolgozó szakmunkások az utcára kerültek. Külföldiek kezébe mentek át nagy múltú gyárak, a hatékonyság jegyében gépesítettek, leépítették a korábbi kapun belüli munkanélküliséget, a munkásszállókat átalakították turistaszállókká, hogy jövedelmet termeljenek, már nem bűncselekmény a kmk, a régi rendszerből ismert közveszélyes munkakerülés, tehát még a börtönök sem fogadják be, szippantják fel azokat a szerencsétleneket, akiknek a szabad ég alatt, panelházak tetőtereiben, pincékben, csatornában kell esténként álmra hajtani fejüket.

Ilyen páros lehetett a két középkorú férfi is, akik a rózsadombi toronyházunk előtti szépen ápolt gyepen ették, amit a kukából kikotortak. Ahogy közeledtem feléjük, egyikük odaszólt másikának, hogy „menjünk, mert elzavarnak innen”. Biztos volt már rossz tapasztalata e téren, de társa lehűtötte: - Miért ne ehetnénk itt a füvön, kinek ártunk ezzel?

- Így van, nem is ártanak senkinek! - vetettem oda, miközben az autót a távnyitóval kinyitottam. Előkaptam pénztárcámat, s mivel az ötezresek mellett két ötszázás lapult benne, mintha a két atyafinak lett volna bekészítve, átadtam nekik a következő szavakkal: - Egyenek egy rendes ebédet, barátaim!

- Van Isten! - kiáltottak fel egyszerre, és én ajtóbecsukás közben, az ajtót újra kinyitva válaszoltam:

- Van bizony, mert Ő mondta, hogy ezt a pénzt most adjam oda maguknak! Na viszlát!

Bár amióta a Jóisten közelébe kerültem, csökkent érdeklődésem minden más mozgalom, irányzat, technika iránt, de Fravelin Pista, reiki mester barátom, régóta invitált egy úgynevezett rebirthing, azaz újjászületés tanfolyamra. Tudtam, hogy valami nyomkodás, meg üvöltés, meg hogy sokak szerint utólag nagyon jó, így aztán vagányságból elfogadtam legutolsó meghívását.

Edit megint rosszallóan csóválta a fejét. - A szapora légzés miatt tetániás görcs áll be mindenkinek, te Bechterewes vagy, eltörhet a gerinced, ott helyben meg is halhatsz, de úgyis

hiába mondom neked, makacs vagy, sosem hallgatsz rám. - Nem is a ráhallgatás, vagy nem ráhallgatás döntötte el, hanem Pista magabiztos, higgadt személyisége, aki garantálta, hogy gerinctörésnek nem teszem ki magam.

Hát a tanfolyam valóban egész életre szóló élmény volt. Párokba osztottak bennünket, és löttyedt fizikumomhoz egy izmos aikido mester került társnak. Heves ki-be légzéssel kezdtük a gyakorlatot, majd amikor már a földön fekvő páciens arca lassan ellilult, és kezei valamiféle görcstől emelkedni kezdtek, akkor kellett elkezdni behajlított hüvely- vagy mutatóujjal a lehető legfájóbb pontokat nyomni.

Van ilyen pont a tenyéren, a hüvelykujj hajlatában, a felkaron, a szegycsonton, a szeméremcsonton, a combon, a térdhajlatban, az alsó lábszáron, a lábfejen. Összesen vagy 27 ilyen pont található a testen, amelyet már enyhén megnyomva is erős fájdalmat érzünk. Az állítólag tibeti eredetű gyakorlat szerint itt raktározódnak el görcseink, fájdalmaink, lelki tökéletlenségeink, és ezek megnyomásával, a fájdalmat követő, kísértő üvöltésben, majd jajgatásban, később sírásban, végül a sírásból átváltó nevetésben adjuk ki magunkból feszültségeinket.

Már értettem, miért kellett egy temető melletti néptelen területen fekvő, kültelki óvodát, illetve annak tornatermét választani a gyakorlat színhelyéül. Azt az ordítást, üvöltést, vonaglast, jajgatást, amit a résztvevők csaptak, más helyszínen mindig rendőrségi bejelentkezés, és kellemetlen magyarázkodás követte. Társam is üvöltött, de üvöltve még rám szólt, hogy nyomjad, nyomjad jobban, mert meg akart szabadulni, ki akart adni valamit magából, de valahogy nem állt rá a kezem a szadizásra. Értettem, hogy ő kéri, tudtam, hogy szerinte ez most jó neki, de nagyon rossz érzés szándékosan fizikai fájdalmat okozni valakinek.

Végül a tanfolyamvezető jött segítségül, majd én következtem sorra. Én is elvégeztem a szapora ki- és belégzést, de amikor már közeledett a görcs, akkor egy kicsit lassítottam, biztos, ami biztos, hátha Editnek mégis igaza van. Partnerem elkezdett kíméletesen dolgozni rajtam, nem volt szívbajos, és akármennyire szörnyű volt a fájdalom, végül jól esett kiüvölni magamból a fájdalmat, a feszültséget. Különösen fájdalmas volt a szeméremcsont feletti kezelés, ahol a szexuális problémák raktározódnak. Kezelés közben belső látással Edit képét láttam, és magamban azt a gondolatot küldtem felé, hogy „nem függök tőled”. Iszonyúan ordítottam, sírtam, jajbákkoltam, és egyszerre, szinte észre sem vettem, már kacagássá váltott, pont ellenkezőjévé alakult sírásom.

A legnagyobb erőpróba a második nap volt, amikor a résztvevők többsége iszonyú erős kísértést érez, hogy elsumákolja a második napi repetát, az előző napi nyomkodásoktól még sajgó kék-zöld foltok újramegdolgozását. Én is elkezdtem magamnak gyártani a mentségeket már kora reggel, de aztán úgy érveltem magamnak, ha Jézus szenvedett értem a keresztfán, akkor nem hátrálhatok meg jóval kisebb fájdalom elől.

Végigcsináltam a második napot is, de még most is sajog a szeméremcsontom, ha rá gondolok. A program végén szóváltásba keveredtem Pistával, hogy a lélek az első, a lélek ficamai jelennek meg a testben, nem a testtel kéne foglalkozni, nem a testen keresztül gyógyítani a lelket, hisz nem a fark csóválja a kutyát, ez a technika olyan, mintha a Niagara vízesés amerikai oldalán egy villanyrezsót raknék a vízesés alá, és fönt a kanadai oldalon a víz melegedését várnám tőle.

A többi résztvevő, Pista barátai, rögtön nekem estek, és bizony véleményemmel egyedül maradtam. Nem minden a lélek, a test is visszahat a lélekre, érveltek, és vélemény, véleménnyel szemben, bizonyíték sehol egy szál sem, tehát nem jutottunk dűlőre. Még inkább elfajult a vita, amikor a reiki került szóba, mert szót emeltem az ellen, hogy az eredetileg Jézusi kézrátételes gyógyításból orientológiát, füstölős, kacifántos, titokzatos tudományt csináltak, s a hozzá adott tanítás szerint nem csak szabad, hanem *kell* is ellenértéket szedni a kezelésért, és vitapartnereimet az sem hatotta meg, hogy Jézustól idéztem: „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok!” Mt.10.8.

Amikor azt mondtam, hogy Usui is ingyen kapta, visszavágtak: - Hát a 21 év?

Megbántam, hogy nekiálltam vitatkozni. Felálltam, és eltávoztam a helyiségből, és Zsuzsával, Pista feleségével folytattam a párbeszédet, aki szeretett, párszor eredményesen megkezeltem jelgyógyászattal, és valahogy jobban szót tudtunk egymással érteni. Miközben a kijáratnál beszélgettünk, valami nagyon különlegeset éreztem, a szegycsontom közepén, mint utóbb kiderült szívcsakrámnál, mintha egy gombostűt szúrtak volna be, szúrást és égető, de kellemes fájdalmat éreztem. Zsuzsa szerint szívcsakrám nyílik, és ha így van, csak örülök neki.

Hogy a szívcsakra megnyílása, vagy saját lelki dolgaim következtében, de a lelkiismeretem nem hagyott nyugodni, annyira szégyelltem magam kötekedésemért, hogy este átugrottam Frovalinékhöz, hogy Pistától bocsánatot kérjek. Pista még jobban zavarban volt, mint én, mert le akartam térdelni előtte, hogy jól megalázzam magam, mert tudtam, akkor sokkal nehezebben fogok a jövőben ilyen hibába esni. Végül aztán kellemes beszélgetéssel, mentateával, és baráti hangulatban zártuk az estét.

Napról napra érzem, hogy átalakulok. Egyre átszellemültebben tudok imádkozni, és még különös élményekben is részesülök. Egy alkalommal épp az autópályán tűztem hazafelé, amikor belső látással megjelent előttem Magdi. Az utóbbi időben szinte általános, hogy amint eszembe jut, hogy imádkozni kéne, már meg is jelenik annak az arca, akiért imádkoznom kell. Magdit látván gondolatban rákérdeztem: - Szia, Magdikám, imádkozzam érted? Magdi válaszolt: - Nem értem, Viktor, hanem Irmuskáért kéne. - Elmondtam Irmuskáért, Magdi kislányáért, majd Magdiért is a penzumot, és másnap nem hagyott nyugton a kíváncsiság, ezért felhívtam Magdit a kozmetikában, hogy mit csinált előző nap öt és hat óra között.

- Irmuskát vittem a fogorvoshoz, meg rád is gondoltam, Viktor - mondta mosolygós hangján.

- Hujjé, Magdi, akkor velem csoda történt! - Hát nem tenyerén hord minket a Jóisten? - mondtam, majd elmeséltem az előző napi eseményeket.

Gergő szerint közvetlenül a másik személy lelkével, szellemével kommunikálok ilyenkor. Egy másik esetben a Blaha Lujza téren a parkolóba beállásnál egy kicsit ügyetlenkedtem, és abból a rendőrautóból, melyet manőverezgetéseimmal feltartottam, kipattant egy rendőrtiszt, és artikulátlan hangon üvöltözni kezdett velem, hogy talán tombolán nyertem, vagy libáért cseréltem a jogosítványt, feltartom a forgalmat, meg miegyéb.

Épp azon gondolkodtam, beolvassak-e neki, mint jogait ismerő öntudatos állampolgár, vagy a keresztényi béketűrést válasszam, amikor szabadkozásom közben, koronacsakrámon keresztül, valahol belül a fejemben az ő lelkének hangját is meghallottam, amelyik szabadkozott, és az ingerültség okát azzal magyarázta, hogy előzőleg felettesétől alapos fejmosást kapott. Na jó, gondoltam, akkor nemhogy harag, de még sértődöttség sincs szívemben, egyébként magának árt, aki mással durva, ő meg szegény, még nem tudja úgy feldolgozni stresszhelyzeteit, mint én, így voltaképp sajnálni kell. A legmegrázóbb élményem azonban Edittel volt, mert az érte mondott ima közben egyszer csak megszólalt az ő lelke is: - Azért vállaltam mindezt, hogy te minél jobban emelkedhess!

Örület! Létezik? Valóban? Előre megírt szerepekkel jövünk le a földi élet színpadára? Mindnyájan? Vagy néhányan? Böbe is csak ezért mondta, hogy „Távozz tőlem sántán!” amikor pusztit akartam adni neki? Nekem *el kellett* szenvednem azt fájó megjegyzést? És olyan jól játszunk, hogy el is felejtjük, hogy szerep? Nem is tudjuk, épp azért, hogy élethűen játszhasunk? És ha nem tudhatjuk, akkor én most miért tudhatom meg? Hogy könnyebben viseljem a macerát, a szitkokat, a gyalázkodást? Igaz volt ez, vagy csak a képzeletem tréfált meg? Nem lehet, hogy kísértés? Hová kell nekem emelkednem? Emelkedtem én egyáltalán idáig? Érzem, hogy tisztultam, átalakultam, de ezt átváltozásnak, nem emelkedésnek élem meg. Egyébként is zavar ez az emelkedés szó. Tudom, hogy régebben öntelt, gögös voltam, ezért nem szeretnék ebbe a bűnbe visszaesni. Hogy mi az igazság? Legkésőbb odaát kiderül.

13. KARÁCSONY

Kis karácsony, nagy karácsony, éneklük a gyermekdalban, és ha létezik ilyen megkülönböztetés, akkor 96 karácsony a kis karácsonyok közé tartozott. Edit folytatta ellenem indított hadjáratát, én meg csak csendesen mosolyogtam megjegyzéseim, mint egy jóllakott napközis.

Nyugalmam mögé néha azért be-belopódzott egy sötét árny, egy maghatározhatatlan, vagy legalábbis nagyon nehezen körülhatárolható félelem. Eszem azt mondta, legyőztem a testi vágyait, böjtölés, virrasztás, imádkozás edzett, nem akarok birtokolni földi javakat, megtanultam a ködobásra kenyeret nyújtani, testileg, lelkileg szenvedni, szívemben mégis éreztem, sejtettem, vagy inkább csak sejtítettem, mit békák az esőt, hogy vár még rám egy iszonyú nehéz próba, amely valahogy a másik nemmel lesz kapcsolatos.

Körülhatárolni, megfogalmazni azért nem tudtam, mert úgy gondoltam, hogy ebben a tekintetben is szereztem bizonyos védettséget. A másik nem megkísérthet a testi vágyon keresztül, de házasságunk során végig arra kényszerültem, hogy hosszú időszakokra megfékezzem forrongó öletemet, s idestova másfél éve kényszerű önmegtartóztatásban élek, mert lelki együttrezgés nélkül a testi kapcsolat létesítését magam is képzelhetetlennek tartottam. Amióta emlékezetes lebukásom történt, azóta a szerelmet, ha elővigyázatlanság folytán egy pillanatra meg is telepedhetett bennem, csírájában téptem ki szívemből, olyan erős volt bennem a félsz a házasságtörés tényétől, a botrányos következményektől, meg most már hitem is azt diktálta, bármi áron tartsak ki feleségem mellett.

Papírforma szerint tehát nem fenyegethetett semmi veszély, mert begyakorolt elhárító mechanizmusokkal rendelkeztem, mindenki, legyen az férfi, vagy nő, fiatal, vagy idős, szemrevaló, vagy kevésbé csinos csak a felebarátot akartam meglátni és azt is láttam. Ha kísértés következtében vérem megpezsdült, azonnal elnyomtam magamban a renitenskedő kisördögöt. Mégis fel-felsóhajtottam alkalmanként, amikor az árnyat közeledni láttam a horizonton: - Uram! Ne! Csak azt ne engedd! - Mert zsigereimben volt, hogy mindennél nagyobb, mindennél erősebb próbát kell még kiállnom.

Egyébként életem a megszokott mederben zajlott. Egy alkalommal Edit lepottyantott valamit a szobában, előzékenyen le akartam hajolni érte, hogy felvegyem, de ő is lehajolt és fejünket összeduccantottuk. Épp bocsánatot akartam kérni, amikor kifakadt: - Na igen! Ahová te mész, ott bajt hozol. Romlást, betegséget, halált!

Ezen a kiszólásokon már nem tudtam igazán felidegesíteni magam, de nyugalmam, békéltetésem szemmel láthatóan még jobban felidegesítette. Mégsem tettem mást, nem bosszankodhattam a kedvéért! - Mondjad, szívem, csak mondjad, egyszer majd más fényben látod az egészet - gondoltam, és elképzeltem, milyen csodálatos boldogság lesz majd együtt, krisztusi szeretetben élni, és a feledés fátylát borítani a múltra. Hiszen, hogy Edit megtér, abban olyan biztos vagyok, mint ahogy most itt ülök. Biztos nem elég erős a hitem, mert amikor Böbe álmában ajkait összeharapdálta, és Edit azt sziszegte felém, „Ölni fogok, ha a Bőbével történik valami”, akkor megint elkeseredtem, és megint félni kezdtem Editől.

Tudom, hogy a szeretet ellentéte a félelem, elmondta Biegelbauer Pali a fényadó tanfolyamon, meg emlékszem is Zulu bácsira, tündér, úszó tanítónkra, aki a mély víztől való félelmünket úgy üzte el, hogy leállt a medence mélyebbik végében, és kitárt karokkal mondogatta: - Ússz ide hozzám! Szeretlek! - Nekem is a szeretetet kell növelni magamban, az a félelem leküzdésének útja.

Jézus megmondta, a feladat rám vár, valahogy az én viselkedésemnek kell ezt eredményezni, mert úgy fogalmazott: „A szeretet útján fogod őt elvezetni hozzám”. Nincs más dolgom, csak egyre erősebben, egyre jobban, egyre türelmesebben szeretni Editet. Az imakörből is

állandóan biztatnak: - Szeresd még jobban, neked van erőd, Viktor! - Ő nem gondolja ezt komolyan. Nagy a keserősége, csak azért beszél így! - Jó ő belül, csak a felszínen kemény. Jót akar ő neked! - mondogatják, pedig egy kicsit már elegendő van a biztatásból. Azt csinálom, nyelem a szitkokat, és már kezd elegendő lenni belőle, ráadásul engem aztán nem sajnál senki, engem senki sem akar megérteni.

Szegény Gergőkémre is nehéz idők járnak. Év végével lezárul tanítási szakasza, és meg kell szakítani a szellemvilággal a kapcsolatot. Szomorúan panaszkolta: - Apa, még a kísértőmmel, az őrangyalommal sem beszélhetek majd! - Csórikám! Majdnem azt mondtam, itt leszek én neked, de hát itt annyira másról van szó. Ő 94 szeptembere óta egy más világban élt, felélesztették benne azt a tudást, amit leszületése előtt birtokolt, s az átlagnál százszor erősebben dolgozott benne a hontalanság, az elvágyódás érzése. Mielőtt még jobban elterebélyesedne benne ez az érzés, és elviselhetetlenné tenné számára az életet, meg kell tanulnia megállni a saját lábán. Megkapta az a tudásanyagot, amelyet ebben a földi életében használni fog, és 2.000 végéig talonban marad.

Sorsa, e szempontból hasonlít az orosz hírszerzőéhez, akit megtanítanak mindenféle tudományra, folyékonyan beszél angolul, ismeri a szakma fortélyait, majd kiküldik Amerikába, és évekig nincs más dolga, csak csendben élni, beilleszkedni, kiismerni a helyiek szokásait, gondolkodásukat, és egyszer, egyszer majd jön a telefon. Gergő jele egy tv adótoronyhoz hasonlít, két cirkalmas jel van rajta, gondolom két nagy vállalása, amit majd végre kell hajtania, és a torony alján két kereszt, ami jelzi, hogy még keveset töltött le életéből a földön.

Gergőnek átmenetileg egyedül kell maradnia, de rájöttem, én nem mondtam valót, amikor úgy fogalmaztam, engem nem vigasztal senki, hiszen vigasztal, sőt nem is akárki. Az egyik ilyen vigasz az volt, hogy valamilyen módon a tudatom átkerült egy rövid időre feleségem fejébe, vagy az övé az enyémbé, nem tudom, de az ő fejéből láttam magamat, és éreztem azt a haragot, ellenszenvet, tehetetlenséget, amit ő érzett. Nagyon tanulságos volt, főképp azért, mert éreztem, hogy én ekkora haraggal, ilyen feszültséggel, még ennyire sem tudnám tartóztatni magam, mint ő.

Időnként aztán oldódik a feszültség egy-egy vidám esemény következtében. Még a kilencvenes évek előtt kezdtem a táplálkozással foglalkozni, akkor még azt hittem, egészséges táplálkozással jól kondícióban tudom tartani magam. Csináltam jó darabig a testkontrollt, mert zavartak fölös kilóim is, aztán elolvastam A böjt csodálatos hatalma című könyvet, és böjtölni kezdtem. Edit persze ezt is ellenezte, mert a bokám berobbanása előtt, az ő határozott fellépésére, magyarul mondván erőszakos parancsára hagytam abba a huszonegyedik napon egy böjtkúrát, amittől sokkal jobban éreztem magam.

Most is böjtöt kezdtem, hiszen Jézus is negyven napig böjtölt nyilvános színre lépése előtt és tökéletesíteni akartam a módszert cikóriakávés beöntéssel. Edit nagyon pufogott, mikor meglátta az irrigátor készüléket, ahogy régies nevén a beöntő alkalmatosságot nevezik. - Gusztustalan, menj le vele a garázsba, ott csinálj beöntést magadnak! - rivallt rám, de eszembe jutott egy mentő ötlet, és elmondtam, az ő használt intim betétei is a lakásban vannak, a mosogató alatt a szemetesben, míg le nem vesszük, tehát nekem is jogom van beöntéshez a lakásban.

Mindenesetre igyekeztem olyankor elvégezni, amikor nem volt otthon. Megpróbáltam állva, guggolva, de nem jártam sikerrel. Nem olyan egyszerű művelet ez, főként egyedül, így aztán gyermekeimet hívtam segítségül. Lefeküdtem a hátamra a fürdőszoba előtt, megkértem Gergőt és Bóbét, hogy tartsák a magasban a tartályt, hogy legyen gravitáció, amittől majd beömlik a gyógyító folyadék. Ahogy ott háton feküdtem, és a csővel bajlódtam, hogy kipufogómba illesszem, Böbe, máig sem tudom mért, elkezdte énekelni a Mennyből az angyal-t, és ebben pillanatban nyílt az ajtó, és belépett Edit. Hát olyan jót rég nevettünk.

Engem nevettek ki, de nem zavart, átéreztem, milyen humoros látvány lehetünk, így mindnyájan, és én is szívből kacagtam, sőt gurgulázva nevettem. Minden nevetés egy nappal meghosszabbítja az életet, tartja a régi mondás, és ha ez igaz, akkor sokáig fogok élni, mert nagyon szeretek, és tudok nevetni. Még a saját süketségeimen is. Többet ér a jó nevetés, mint az, hogy esetleg megszegyenül az ember.

No evezünk csak vissza komolyabb vizekre! Ott tartottam, hogy van nekem vigasztalóm, méghozzá nem is akárki, hanem nagybetűs Vigasztalóm. Olyan csodálatos dolgokat „mondott” a misék végén a Jóisten, hogy majdnem mindig sírva fakadtam, ha valakinek felolvastam belőle. Időközben ugyanis oldódtak gátlásaim, egyre szélesebb körrel mertem megosztani legféltebb titkomat. Szüleim meglátogattak munkahelyi irodámban, és mikor ez alkalomból felolvastam immár 7 oldalnyi anyagomat, édesanyám, aki ezoterikáról, auráról, soha nem hallott, a felolvasás alatt színes fényburkot, aurámat látta körülöttem.

Mise végén áldozás után, egy keresztet láttam kettétörni, majd a rajta levő megfeszített elrepült. „A szenvedés segít a léleknek különválni (eloldozódni, elkülönülni) a testtől.”

Fejjel lefelé láttam embereket egy teremben. „Feje tetejére állított világban élsz. Segíteni fogsz Nekem helyreállítani.” Hű, hogy fog ez nekem menni, méltó, alkalmas vagyok én ilyen szerepkörre? Hiszen minél inkább közeledem Teremtőmhöz, annál kisebbnek, porszemnek érzem magam.

Egy másik alkalommal, áldozás után, mintha felülről leköptek volna. „Gyűlöletet és megvetést kell Érted elviselned, de nagy lesz érte dicsőséged a mennyben.” Hát ez tényleg igaz, legalább is, hogy kapok rendesen gyűlöletet, meg megvetést, de hogy ez részemről érdem lenne? Tulajdonképp nem vagyok valami hős, mert azért magamban úgy vagyok, hogy azért jobb lenne enélkül. Azt, hogy Jézushoz tartozom, hogy Ő a mindenem, az már olyan természetesnek tűnik, hiszen csak azért tudom, elviselni, és csakis azért viselem el az egészet, mert jószerivel már csak ő maradt nekem.

Órá mindig számíthatok, Ő mindig megvigasztal. Rám jön egy szeretethullám, és csak úgy ömlenek szememből a könnyek, és egy-egy ilyen bensőséges együttlét után mintha kicseréltek volna. Remélem nem botránkoztatok meg vele senkit, de olyan szerelemfélék érzek iránta. Olyan, mint a szerelem, csak sokkal erősebb. Érzem, hogy annyira szeret, hogy azt ész elképzelni sem tudja! Olyan végtelen gyöngédség van a szavaiban, és sohasem utasít, csak kér, és mindig azt mondja, csak szabad akaratomból tegyek meg neki mindent.

Hát lehet ilyen szeretetnek ellenállni? Kérhet olyat, amit ne tennék meg? Mikor tudom, érzem, hogy Ő is mindent megtenne érttem, ahogy értem is szenvedett szegény ott a kereszten. Ha az Evangélium olvasása közben ehhez a részhez érek, mindig elborít a könny. Egyszerűen nem tudom visszatartani, annyira átérezem, átélem, micsoda gyalázat volt, hogy a Legjobbát, a Legszentebbet, aki *csak jót* tett, gyógyított, tanított, vizet borrá változtatott, több ezer embernek enni adott, Őt a rablóknak, gyilkosoknak kijáró módon meggyilkolták, és még gúnyolták, csúfolták, köpködték is.

Hát lehet akkor az én kis szenvedésemnek, annak a pár apróság elviselésének is értelme? Valóban hozzájárulhatok ahhoz, hogy ez a feje tetejére állított világ helyrebillenjen? Milyen hatalmas bölcsesség, hogy a szenvedés segít a léleknek eloldozódni a testtől, hisz minél kényelmetlenebbül érzi magát a lélek az anyagba zárva, annál könnyebb lesz neki megválni tőle, és minél földiesebben, evilágian él valaki, annál nagyobb trauma lehet neki, amikor eljön az órája.

Kísértést is egyre többet szenvedtem, még a templomban is előfordult. A mise végén Jézust és a Szűzanyát csúnyán eltorzítva láttam. „Engem is megkísértettek! Ez mind javadra válik. Felkészítésed része. Itt vagyok veled. Ne félj! Tanítalak. Oktatlak. Hajad szálát is számon tartom. Te sem kerülheted el sorsodat, de dicsőségemnek is részese leszel, ha kitartasz mellettem. Szeretlek, szeretlek, mérhetetlenül szeretlek!” - Uram, nem vagyok méltó, hogy

hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem - mondtam önkéntelenül. „Földi életed kórházában vagy. Életed gyógykezelés. Adj hálát érte!”

Áldozás előtt mondtuk a miseszöveget, hogy Uram nem vagyok méltó... „Gyermekelem vagy, kiben kedvem telik. Szereteted húrjait pengetem, ez az én zeném. Benned vagyok, lakást vettem Atyámmal tebenned. Kérhetsz ennél többet?” Ürítsd ki magad teljesen, hogy beléd folyhassak! Kis gyertyalángom! Lobogó fáklyám leszel. Az én erőmmel fogsz világítani. Erőm hatalmas lesz benned.” Orkánszerűt, elsöprő erőt éreztem.

Ez az! Minél kevesebb víz van egy pohárban annál többet lehet beleönteni. Minél inkább megszűnik földi énem, annál inkább tud Isten lelke betölteni.

Áldozás után az járt a fejemben, hogy Uram nem vagyok méltó, hogy..... „de méltó vagy, különben is, amint Rám gondolsz, ott vagyok veled. Te leszel a világ világossága! Gyermekelem! Szócsövem leszel! Mint a robbanás, úgy fogok kitörni belőled! Felkészítésed befejeződött. Visszatérésemet fogod előkészíteni, mert az idő már közel van. Legyen olaj a lámpásodban!” Belegondoltam, hogy hogyan, miként lesz ez, utcán, hordóról fogok szónokolni, mi lesz a családommal, hogyan élnek meg, ha én afféle vándorprédikátor leszek? „Ne félj, veled leszek az idők végezetéig! Szeretlek gyermekelem! A szeretet Istene vagyok! Már nagyon várlak vissza!”

Várlak vissza! Mondta-e már ezt nekem valaki? Mennyi szeretet van csak ebben a kis mondatocskában. Várlak vissza! Ezt csak úgy lehet értelmes, hogy egykor én is ott voltam a bűnbeesés, a szellembukás előtt, és mint tékozló fiút, vár vissza Atyám, hogy hízott ökröt vágasson, és új ruhát adjon elveszett gyermekére. Lehet ezt érzékenyülés nélkül végiggondolni?

Áldozás után egy üres, tehát a hitet szimbolizáló keresztet láttam, ami hossz tengelye mentén forogni kezdett, majd megállt és a keresztre feszített Jézus volt rajta „A hit ereje = bátorság a szenvedéshez” Ezt nem Ő, valaki más, talán egy angyal mondta, de aztán Ő következett.

„Gyermekelem! Örülj, vigadjon, daloljon a lelked! Én vigyázok rád, Én adom erődöt, Én tisztítalak meg, Én óvlak, Én cirógatlak, mert szeretlek. Én csak szeretni tudok! Ti mind félreismertek Engem! Vállald Értem a szeretet áldozatát, áldozd fel magad, érzéki éned, ahogy Én is tettem! Neved fel lesz írva a mennyben.” Aggódtam, hogy el ne felejtsem, amit mond, mert a templomban még a záró szöveg hallatszott. „Nem az a fontos, hogy te ezt papírra felírd, hanem az, hogy Én ezt kitörölhetetlenül beírom a lelkedbe, és boldoggá teszek. Mindent neked adok, teljes szeretetemet, te is szenteld magad teljesen Nekem. Egy kicsit se tarts meg belőle magadnak! Visszavárlak, hazavárlak! Csak földi léptékkal hosszú, ami még rád vár. Gyere virágos kertembe, virágom! Gondozlak, táplállak, locsollak, rád sütök, mint a nap. Virágom, csillagom, szemem fénye. Olyan gyöngéden szeretlek, ahogy a harmat a virágot, amin megpihen. Engedd, hadd pihenjen meg a szívem tebenned kicsikém. Drága gyermek! Elengedlek családotodhoz, pedig még sok mondanivalóm lenne. Évmilliók óta szeretlek, időtlen idők óta várom, hogy visszatérj Hozzám, de már közeleg a pillanat. Hallod? Angyalok énekelnek. Alleluja! Alleluja! Dicsőség a magasságban az Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek!”

„Virágom, csillagom, szemem fénye”, „olyan gyöngéden, mint harmat a virágot, amin megpihen”, még édesanyák gyermeküknek, szerelmesek, szerelmesüknek is ritkán fogalmaznak ilyen lágyan, finoman, költőien. Hogy lehet, hogy az emberek nem tudják, nem érzik ezt a hatalmas, lángoló, szerelmes szeretet, amivel Isten szeret minket? Szigorú bírónak, hadvezérnek, hatalmas Úrnak tartják, mikor utolérhetetlen a SZERETET-ben, mely szeretetet szinte alig lehet testben elviselni.

Azon gondolkodtam, vajon helyes-e, hogy saját és feleségem kísértőieért, majd egy hirtelen ötlet alapján Luciferért is imádkoztam. „Hogyne lenne helyes? Nekik is, Nekem is segítesz

ezzel! Nem sok testvérednek jutott eszébe ez a gondolat. Tudhatnád, hogy őket is visszavárom az Atyai Házba, ahogy téged is. Te is elhagytál egyszer, mégis vágyakoztam, vágyakozom utánad. Őutánuk is vágyakozom, mert őket is szeretem. Az asszony addig gyűjt világot, addig keresi, míg a tizedik drachmáját is meg nem találja. Szeretetem átfogja az egész világ-mindenséget. Ezt nem is tudnád földi testben elviselni. Annak, amit időnként érzel, annak milliószorosa vár, ha itt leszel Velem, ebben a szeretetközösségben. Oly hamar el fog múlni, ami előtted van még a földön, mint egy pillanat. És egy örökkévalóságon át tekinthetsz majd vissza rá. Ha szavamra hallgatsz, idefönn jó érzés lesz visszatekintened múltadra, és Én is büszke leszek rád. Drága gyermekem! Megölellek, megcsókollak. Átitatlak szeretetemmel, mely erőt ad neked. Indulj a harcba! De fegyvered a szeretet legyen. Oly égőn, oly forrón szeress, hogy ne legyen senki, akit meg nem puhítasz vele. Feleségedet is a szeretet útján fogod elvezetni Hozzám, mert a Szeretet Istene vagyok. Ebben a nemes feladatban nem csak magadra számíthatsz, nem vagy egyedül, mert Én mindig veled vagyok. Csak gondoldj Rám és hidd el, hogy Én ott vagyok veled. A hited is fontos ebben. Hited még mindig nem sziklaszilárd. Mustármagból kell akkora fának kinőnie, hogy az ég madarai fészket rakhassanak benne. Tőled különösen nagy fát várok. Minél erősebb hited, reményed és szereteted, annál jobban tudlak segíteni. Szeretlek gyermekem. Ki sem tudom mondani, mennyire. Virágom, búzakalászosom, szőlőfürtöm vagy. Gyönyörködöm benned, kicsiny teremtményem. Pedig még mennyit kell fejlődnöd! Örömöm, közös örömünk egyre nagyobb lesz, ahogy nősz hitben, reményben, szeretetben. Indulhatsz haza. Megáldalak.”

Másnap már kora hajnalban felébredtem, és már hét órakor munkahelyemen voltam. Beethoven mellett írtam számítógépbe az előző napi „anyagot”, amikor fejemben megszólalt a Leggyönyörűsebb hangja: „Gyönyörűségem, kincsem!” Arra gondoltam, kikapcsoljam-e a zenét? „Nem zavar és a te lelked is szárnyal tőle. Néztünk innen föntről, ahogy reggel az autóban sírtál. Ott voltam akkor Én is veled. Én vigasztaltalak. Gyermekem. Órád közeleg. Tanúságot kell tenned, hogy szereteted, hűséged, irántam milyen erős. Ne aggódj semmiért, végig veled leszek, fogom a kezed, irányítom lépteidet. Olyan leszel, mint egy medréből kiáradt folyó, lelkem kiáradása. De te maradj csak szerény, és egyszerű. Tetteid, ne szavaid alapján tudják az emberek, hogy Hozzám tartozol, kicsiny virágom, koszorúm. Ne félj semmitől! Se a bizonytalanságtól, sem a megpróbáltatásoktól! Olyanba úgysem engedlek bele, amit ne tudnál elviselni. Velem pedig mindenre képes vagy! Mi leszünk a lefőzhetetlen páros. Látod, még ilyen reklámszöveget is tudok. Szeretem benned humorodat. A vidám nevetés sok nehézségen segített át eddig, és át is fog segíteni. Kis vidám, csiripelő madárkám!” Ezek a szavak mindannyiótoknak szólnak. Főleg azoknak, akik nem ismernek, meg félreismernek engem. Bár éreznék szeretetemet mindnyájan! Sokakat szellemi vakságuk, süketségük akadályoz ebben. Pedig csak egy kicsit kellene megállni, odafigyelni, kinyitni a szív szemeit, hisz alig várom, hogy szólhassak hozzátok, hogy megéreztessem veletek szeretetemet. Fáj, hogy annyian érzéketlenek irántam, a SZERETET iránt, és kútba dobják saját boldogságuk, aztán mikor tetteik következményei utolérik őket, még engem okolnak, szidnak, pedig mennyire fáj, hogy nem tudom boldoggá tenni őket. Nem tudom, mert Velem összeférhetetlen az erőszak, a kényszer. Csak állok az ajtóban és várok. Ahogy rád is vártam kis virágom. Hej, de soká tartott, mire észrevettél, gyermek! S most mégis mennyire örülök neked, s örül az egész menny. A te örömed is határtalan lesz majd minden egyes megtérő után. A szeretet végtelen és mindig csak gazdagodik, nem apad el, nem fogy ki soha. Bele tudsz ebbe gondolni, kicsi gyermek? Mindig jobb és jobb, mindig nagyobb boldogság? Most fejezzük be, térj vissza munkádhoz, mert már kezdte a föld felett lebegni, és ennek ideje számodra még nem jött el. Ez majd csak a mi dimenziókban adatik meg neked. A diktálásban búcsúzom, de veled maradok. Jézusod, aki mérhetetlenül szeret”

Értek azért kritikák is. Megmutattam egy asszonynak, aki szerint ez a sok gyöngédség nem Istentől való, hanem saját szeretetigényem kivetítése, és azt viszem bele, pedig tudhatnám, hogy szeretetet nem kapni, hanem adni kell. Mintha leforráztak volna, és ugyanezt mondta egy spiritiszta asszony is. Szinte taszítónak érezte a „beszélgetések” nyelvezetét, igaz, az ő Istenképét én éreztem egy kicsit merevnek. Ő minden második szavával azt mondta, hogy semmik vagyunk, csak eszközök az Úr kezében, és azt az Úr-t olyan sokatmondóan, nyomatékkal mondta, hogy nekem meg azt tűnt idegennek.

Milyen lehet igazából Isten? Tudhatja ezt valaki? Ismerheti Őt valaki? Csak a saját homályos tükrén keresztül lát mindenki, s ahányféle homály, annyiféle látás, és annyiféle Istenkép? De hát akkor bennem volna ekkora szeretet, gyöngédség? Mert a bennünk lévő foncsoron verődik vissza a fény. Alaptalan volt az a vád, hogy szeretetigényem, szeretetvágyam generálja ezeket a mondatokat.

Hisz oly jó szeretni, az utcán mindenkire szeretettel nézni, gondolatban kis piros szíveket küldeni feléjük, segíteni egy-egy hajléktalanon, kolduson, testi-lelki rászorulón. Ráadásul azt a szót, hogy szőlőfűrt, búzakalász, tán háromszor, ha kimondtam életemben, lévén, hogy nem vidéken, hanem a Józsefváros flaszterén, csapágyas rollerrel nevelkedtem. „Koszorúm”, „ahogy a harmat megpihen”, jó, az igaz, hogy ötösöm volt fogalmazásból, de mindez csak elmém „produkciója” lenne? Azt meg én nem hiszem el.

De azt is kevesen hinnék el, milyen nyomorban élnek még a mai nap is emberek. Egyik üzleti utam alkalmával, még a nyáron, felvettem egy stopos apukát kislányával, Tónit és Ágikát. Szegényesen voltak öltözve, Tatabánya felé tartottak, és útközben a kislány elpötyögte, hogy éhes. Nem volt más nálam, csak tiktak drazsé, így megálltam egy benzinkútnál, és bevittem újdonsült ismerőseimet. Vettünk szendvicset, üdítőt, csokoládét, és Ágika boldogan majszolt a hátsó ülésen.

Tatabányán azzal búcsúzott az apuka, hogy a családnak nincs mit enni a hétvégére, ezért kétezer forintot dugtam a zsebébe, és egy kis melegséggel a szívem körül tettem ki őket a bevásárló központhoz. A folytatást sorsszerűnek éreztem, mert Tóni karácsony előtt munkahelyemen meglátogatott, és felkért, hogy legyek családjuk pártfogója. Egy kis büszkeségfélét is éreztem, olyan jól hangzott ez a titulus, meg valahogy belülről jött, hogy igent mondtam, sőt örültem is a felkérésnek.

Én is annyiszor kaptam már jót idegenektől, akinek nem adhattam vissza. De talán nem is nekik kéne visszaadnom, hanem pont Tóniékhoz? Tettem rosszat is eleget az életben, amit le kéne csoszognom, egyszóval kapóra jött az új tisztség. Tóni meg is hívott lakásukba, ami a sokatmondó Sár utcában volt. Begyűjtöttem használt ruhát, Jézus képet, evangéliumot, csokoládét, és félórai keresgélés után bibliai sötétségben érkeztem meg Tóniékhoz. Közvilágítás egy szál se, valami barakktelep-féle, durcás tekintetű, nyomortól nyúzott arckifejezésű emberek, kutyaugatás, hideg, de belülről meleget éreztem, és úgy mentem, mint vadászkutya a kolbász után, éreztem, hogy nekem ma ott kell lennem, ha törik, ha szakad.

Egy háromszor két-és-feles szobából, meg egy keskeny konyha-előszobából állt Tóniék lakása. Vaskályhában tüzeltek, a gyerekek a földön hemperegtek, mikor kopogtatás után beléptem. Tóni szertartásosan üdvözölt: - Csókolom, Viktor bácsi! - Majd két oldalról puszit adott.

Sovány, de égő tekintetű cigány felesége, Marika, kezét nyújtott, de ő is viszonzta a puszit, amikor hozzáhajoltam. Gondoltam, ha már Tónitól „kellett” kapnom, akkor legalább már Marikától is kapjak. Nincs kifogásom az ilyesmi ellen, közvetlen ember vagyok, nálunk Magyarországon sokkal természetesebb a puszti, mint mondjuk Németországban, ahol a szülő este kezét ráz a gyerekéve lefekvés előtt. Hát, azonos neműek között, bátyámmal, édesapámmal, mi is így köszöntjük egymást, ez a pártfogói kapcsolat, ez is egyfajta rokonság, bár Tóni kicsit ápolatlan, szőrös, de a lényeg a szeretet, így belenyugszom ebbe a gyakorlatba.

Pillanatok alatt kiderül, hogy megint üres a padlás, ezért Marikát elviszem a közeli Penny Market-be, ahol a legolcsóbb árukat, élelmiszereket lehet kapni, persze ennek megfelelő minőségben. Útközben Marikából dől a panasz, hogy mennyi igazságtalanság, bántás éri őket, lenézik, cigány k...zzák, és csak azzal tudom megnyugtatni, hogy az élet nem habostorta. Ha mellé állítanék két géppisztolyos őr, akkor odakiabálhatnak neki valamit, és jobb, ha lepörgeti magáról, mert magunkat kell megváltoztatni, nem a világot, hisz a világ túlerőben van.

Persze az én dumám is lepörög Marikáról, és változatlanul ugyanazt sorolja, ezért a közértben a közönség és a pénztárosok feltűnő bámulása ellenére átkarolom a vállát, és húgomnak szólítom, ami szemmel láthatólag jól esik neki, de ugyanakkor zavarba is hozza. Ő is bácsizik, akárhogy kérem, könyörgök neki, ezt szokták meg az állami gondozásban, ahol férje is, ő is gyermekkorukat töltötték.

Több mint hétezer forint a számla végösszege, amikor Marika üdvözült arccal tolja a bevásárló kocsit a pénztártól. Még arra is van gondja, hogy a húszast visszaadja, amit a bevásárló kocsiba kellett tenni. Kiraktuk a Jézus képet, megtanultunk imádkozni, megkezeltem Marikát és Tónit a jelgyógyászattal, aztán ágyesz-bugyesz, irány hazafelé.

Egy második családra tettem szert, és azt hiszem a Jóisten szándéka volt, hogy így alakuljon.

14. A PRÓFÉTAISKOLA

Tóniékkaal még egyszer találkoztam karácsony előtt. Ottjártamkor célzást tettek rá, hogy nagyon fáznak, a konyhai vaskályha a nedves falú kishabát nem fűti be, s mivel Tóni a póznáról ügyesen lekötötte az áramot, így egy elektromos fűtőtesttel megoldódna minden gondjuk. Kétéves kishabuk, Elek asztmarohamai is csökkennének, hisz amióta ismerem őket, kétszer kellett mentővel kórházba szállítani. Elég sok pénzt költöttem rájuk mostanában, de ha a Jóisten egy ilyen jól fizetett álláshoz segített, ahol közel nettó háromszázezret vihetek havonta haza, miért ne költeném csak egy tizedét, havonta harmincezer azokra, akik nélkülöznek.

Ezt irányelvként meg is fogalmaztam magamban, és ha nem is tartottam pontosan számon, melyik hónapban mennyit osztottam szét, adtam soha vissza nem térülő kölcsönbe, vagy fordítottam könyvem, és egyre bővülő esszékötetem munkahelyi nyomtatón, szamizdatként való kinyomtatására, éreztem, hogy anyagiak terén rendben van a lelkiismeretem.

Személyes szükségleteimre, ruházkozásomra, táplálkozásomra a legszükségesebbet költöttem. Feleségem havi százötvenezer forint konyhapénzből gazdálkodott, és ezt még ügyesen ki is egészítette. Hol a Metró áruházba küldött húsz-harmincezer forintos tételekkel bevásárolni, hol fiaimat biztatta, menjetek apátokkal farmert venni, vele jobban el tudjátok intézni, hol programként felrándultunk a Pólus centerbe shoppingolni, hol Böbe kedvéért, egy-egy fájdalmasabb beavatkozás, gyomortükrözés után mentünk „kárpoztásként” a klinikához közeli Europarkba bevásárolni.

Böbének sajnos egyre több gondot okozott napi életében, hogy mája is felmondta a szolgálatot. Részben szervezete a legvégső esetre való, legdurvább méregtelenítést alkalmazta, tehát hánys formájában vetette ki magából a táplálékot, mely védtelen kis testének mérget jelentett, részben pedig hajszálerei megpattantak, és ez állandó vérzékenységet okozott nála. Az még a kisebbik baj volt, bár látványosabb, hogy szegénykém ahányszor kifújta orrát, vér is jött belőle, és a véres zsebkendők tömkelegével volt tele a lakás.

Amikor ez elkezdődött, Edit néhányszor úgy nézett rám, hogy ha tekintetével döfni tudott volna, akár nullás lisztet is lehetett volna szűrni, szitálni rajtam. A nagyobbik problémát

az jelentette, hogy nyelőcsővében is meg-megpattantak a kis hajszálerek, és emiatt állandóan vér szivárgott gyomrába, és lévén a vér az egyik legnehezebben emészthető része minden emlős testének, az emészthetetlen vér gyomrában erjedni, bomlani kezdett, s a keletkező mérgező nitrogén vérkeringésébe került, és rosszulléteket okozott. Ennek egyetlenegy „gyógymódja” van, egy elég durva anyagi beavatkozás keretében, hogy egy szondával behatolnak nyelőcsővébe, a szondában elhelyezett optikával megnézik, hol pattantak el erek, és a szondán lévő fejjel elégetik azokat a helyeket, hogy megszűnjön a szivárgás.

A helyzetet bonyolította, hogy az első ilyen kezelés után a második alkalommal sajnálkozva közölték a klinikán, hogy a készülék meghibásodott, javítása 357.000 forintba kerül, és nincs keret a javításra. Erre már felhördültem én is, hiszen több százezret fizetnek havonta munkaadóim társadalombiztosítási járulékaként utánam, 25 év alatt egyetlen alkalommal voltam kórházban, sose voltam táppénzen, és a gyermekem számára nem jut pénz?

Edit, mint anyaoroslán harcolt. Szaladt fűhöz, fához, varjú vagy Pálhoz, és aktivitása következtében - de önálló, Böbe iskolájából induló kezdeményezésre - gyűjtés indult a gyógyító készülék javítására. Böbe osztályfőnöke, és az iskola igazgatója volt a - bár nem Istenhívő, de Istentől megáldott - két csupa szív ember, akik előbb Göncz Árpád feleségének telefonáltak, majd a segíteni akarók egészséges türelmetlenségével gyűjteni kezdtek.

Az embernek a könnye csordul ki a meghatottságtól, hogy Böbe osztálytársai kivétel nélkül önként jelentkeztek, de még más osztálybeliek is, és a csöpp kis gyermekek végigjárták a lakótelepet, becsöngettek a lakásokba, és kitől száz, kitől ötezer forinttal a zsebükben, szorgos hangyaként gyűjtöttek beteg iskolatársuknak.

Böbe ugyanis rosszullétei miatt már nem is járhatott az iskolába, és magántanulóként folytatta tanulmányait. Számítógéppel készítettem egy kis plakátszerű felhívást, ezt az iskolában sokszorosították, és igyekeztek minél szélesebb körbe eljuttatni. A helyi Skoda márkakereskedés tulajdonosa harmincezer forinttal toldotta meg a számlát, de engem legjobban régi szomszédaink, Takácsék gesztusa hatott meg. Már több mint tíz éve, hogy szomszédok voltunk, velük jártunk csonka családként együtt nyaralni fiaimmal, és sokat emlegettük, milyen *spúr*⁶ Lajos bácsi, mert mindig egygombócos fagyit vett gyermekeinek, mondván nehogy megfázzon a torkuk.

Valahogy ők is tudomást szereztek a gyűjtésről, és amikor a köszönőleveleket fogalmaztuk a kórház pénzügyi osztályától kapott adományozói lista alapján, a 60.0000 Ft láttán majdnem kicsúszott a számon, szentek vagytok. Igaz, hogy Lajánál nagyobb kétkedőt alig hordott hátán a Föld, hallani sem akar Istentől, de mit számít az, ha benne él, hisz kevés ember képes így átlépni árnyékát, ahogy ő tette. Feleségét, a mosolygós Annamáriát csak azért említtem másodsorban, mert tőle inkább magától értetődő volt a gesztus.

Nem telt el több, mint másfél hónap, és összejött 570.000 forint, több, mint ami a javításhoz kellett. Anyósoméék közismerten szűkmarkú nyugdíjas német ismerősei ötszáz márkát küldtek, amiből egy Philips színes tévét vettünk a klinika veseosztályára, melyet különösebb formaságok nélkül egy reggel, még munka előtt bevittem, és üzembe helyeztem. Az eseményeket megint eltérően értékeltük, mert számomra az egész azt jelentette, hogy Isten mindnyájunkban él, Edit pedig az ellenkezőjét vélte kihámozni, hogy lám, a Te Istened nem segített, sem az imádkozós banyáid, hanem olyanok, akik Istent még hírből sem ismerik.

Persze ezt utólag nem lehetett leellenőrizni, mert sok pénz jött név nélkül, vagy gyári kollektíva „fedőneve” alatt, és hiába is mondtam volna, hogy ebben a gyárban négyen is dolgoznak imakörös ismerőseim közül, Edit szemében ez csak olaj lett volna a tűzre. Az imakörben is zajlott az élet. Pali bácsi csodásan, átéléssel beszélt minden alkalommal, és megérte a

⁶ takarékos

megpróbáltatást, a megjegyzéseket, a durcás arcokat elviselnem, és minden alkalommal elmenem. Pedig Editen már több pszichoszomatikus jelenség is jelentkezett.

Epéje görcsölt, epét hányt egy-egy dührohama után, csillapíthatatlan fogfájás kínozza, egyszer pedig váratlanul feltépte blúzáát és megmutatta, hogy három nappal az imakör előtt már kiütések jelentkeztek rajta. Érdekes volt érvelése, mert Böbénél nem fogadta el, hogy a lélek tökéletlensége jelenik meg a testben, előbb anyagi okokat keresett, majd Istent tette meg bűnbaknak, az én betegségemnél is „eszement baromságnak” minősítette Sajthy asztrológus koncepcióját, de amikor rajta jelentkeztek a kiütések, az az én gonoszságomnak volt betudható, hogy annak ellenére elmegyek az imakörbe, hogy ezzel fájdalmat okozok neki.

A fájdalom azonban csak felerészben tudható be nekem, aki valóban elmentem, felerészben az ő sara, mert miért kell ezen izgatnia magát? Két ember között mindig kettőn áll a vásár! Ki lehet valakit hajtani a világból azzal, hogy ezt ne tegye, azt ne tegye, mert azzal a másiknak fájdalmat okoz.

Így aztán elmentem, mert sok okosságot hallottam, és minden alkalommal testileg-lelkileg feltöltődtem. Az egyik legérdekesebb fejtegetése az volt Pali bácsinak, hogy a Biblia, a legszentebb könyv nem teljes egészében Istentől való. Egy művészt megismerhetünk festményein, alkotásain keresztül, ez a teremtés. Megismerhetünk úgy is, hogy olyan emberekkel beszélgetünk, akik a művész falujából valók, ez a prófétálás. Itt már többet tudhatunk meg, de a prófétálásba mindenki beleviszi saját egyéniségét, hiszen ha tízünknek egy üres lapra le kéne írnia a szobát, ahol összejövnék, tízen tízféléképp írnánk le, hisz a külvilágot tükör által homályban, saját lelkükön visszatükröztetve látjuk. Ezért van a Földön csak igazság, és nem valóság, mert az igazság a valóság tudati visszatükröződése.

A valóság a színről színre látás, amikor maga a művész beszél önmagáról, ez a négy evangélium, a Földön járt Istenfiú, Jézus szavainak papírra vetett gyűjteménye. A Bibliában minden benne van, meg az ellenkezője is, tehát Istenről alkotott elképzelésünkben csak az Evangéliumokból kell kiindulni. Pali bácsi SZÓ kötetei állandóan szaporodtak, bár a hozzá özönlő kérdések megválaszolásával egyre több nehézség támadt.

Nem mintha nem szólt volna Isten lelke benne, hanem az Bobarcsi plébánia feladata mellett, egyre növekvő népszerűsége következtében előadásokat, könyvbemutatókat, afféle író-olvasó találkozókat kellett tartania, és fizikailag nem maradt ideje, ereje a válaszokra. Megilletődötten hallgattam, amikor elmesélte, hogy prófétaiskolát szervez, és rajta kívül mások is be fognak dolgozni a SZÓ kötetekbe. Kapcsolatom Pali bácsival felhőtlen, őszinte, baráti volt. Esszéimet, misék végén „hallott” anyagaimat kivétel nélkül elküldtem neki, és a boldogság hullámai futottak át rajtam, amikor az imakör végén, négy szemközt feltett kérdéseimre azt válaszolta: - Viktorkám, Isten lelke szól belőled.

Egy alkalommal Pali bácsi felhívott, volna-e lehetőségem Bobarcson meglátogatni. Majd megpattant a szívem az örömtől hisz mindennél jobban vágytam, hogy beszélgethessek vele, csak Pali bácsi nagyon elfoglalt volt, és nem mertem ilyen kéréssel zavarni őt. Írásaimat postán küldözgettem el neki, és amikor - nem bírván kivárni a legközelebbi imakört - válaszát sürgettem, azt írta: - Viktorkám, nekem olyan sok a dolgom, te meg már annyira sínen vagy... - Szóval bók volt ez, dicséretnek számított volna, de nekem rosszul esett, pedig utólag érzem, mennyire igaza volt a jó öregnek.

Szó, ami szó, szerveztem Kecskemétre egy szolgálati utat, és útközben meglátogattam Pali bácsit. Egy asszonyka volt épp nála, aki Bükkösi élményeit mesélte, én pedig felolvastam legújabb anyagomat.

Áldozás után a keresztre feszített Jézust láttam. „A kereszten lebegjen előtted mindig gyermekem! Ha nem veszed fel keresztedet, és nem jössz Én utánam, nem kerülsz országomban arra a helyre, melyet már elkészítettem neked. Bízzál Bennem! Mérföldetelenül szeretlek! Szenvedéseid, melyet hordasz és még reád várnak, arra szolgálnak, hogy lelked csiszolják és

megváltó tervem aktív részese lehess, hogy bekerülj Hozzá, az örök üdvösségbe, Isten házába, igazi hazádba, örök otthonodba. Angyaltestvéreid már várnak, daluk most hozzád szól.”

„Jöjj testvériünk, hív a lelkünk, légy jó Istenért, mi segítünk.

Bárha gondok tépik szívedet, te mindig csak lelkesedj!

Az ég majd megnyílik, s te közöttünk leszel.

Világíts odalenn, légy a szeretet tüzes fáklyája és Isten áldása!

Szenvedésed nem hiábavaló, értelme van annak is, amit most még nem látsz át.

Hit, remény, szeretet buzogjon tebenned.

Zengjen együtt dalunk, dicsőítsük a Megváltót, Isten felkentjét!

Légy te is az alvó hit életre keltője.

Szereteted lángja gyújtsa meg az embereket, hangod puhítsa meg a legkeményebb szívet is! Áldozatod és önfeláldozásod legyen sokak számára példa és indíték. A kicsiségről és a szerénységről sohase feledkezz meg! Mindent, amid van, Istentől kaptál! Semmit se tekints sajátodnak! Ez örök boldogságod kulcsa, mely a te kezeden van!

Búcsúzzunk testvériünk!

Áldjon meg téged a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek!”

„Köszönöm testvéreim, hogy velem vagytok, hogy tanítotok. Köszönöm Istenem, hogy kegyelmedbe fogadtál, hogy nem feledkeztél meg rólam, bűnösömről. Köszönöm, hogy megtisztítottál, hogy megpróbáltál, hogy a próbákhoz erőt adtál, hogy mindig velem voltál. Dicsőség neked Uram! Szolgád vagyok.”

„Nem szolgám vagy, hanem gyermekem, szeretetem gyümölcse! Most elengedlek, pedig még mennyi mondanivalóm volna neked!

Megáldalak! Menj, kicsi gyermek!”

Pali bácsi nem tartozik a könnyen elérzékenyülő emberek közé, de most velünk együtt törölgette könnyeit, majd átadott egy olvasói levelet, és a SZÓ arra írt válaszát, hogy mondjak róla véleményt.

Nagyon szépen válaszolt a SZÓ mondtam, mire Pali bácsi felfedte előttem, hogy a SZÓ az egyik prófétaiskoláson keresztül válaszolt. Egyik ámulatból a másikba estem, akkor Pali bácsi egy neki, illetve a SZÓnak címzett pocskondiázó stílusú levelet adott elolvasásra és azt mondta: - Viktorkám, ezt most rajtad keresztül válaszolja meg a SZÓ!

- Most, Pali bácsi? - kérdeztem meggondolatlan lelkesedéssel, mire Pali bácsi lehűtött, hogy vigyem csak el, érleljem magamban a választ és küldjem el neki, mivel már a választ is magam akartam a küldőnek postázni.

Így is nagy bizalom Pali bácsitól, hogy lehetőséget ad hogy az ő kontrollja mellett - ahogyan az autót vezetni tanuló is csak fizikailag vezeti az autót, jogilag oktatója felel a balesetért - ilyen komoly feladatra vállalkozhattam. A prófétaiség lelke a prófétának alá van vetve, jutott eszembe, amikor megszületett bennem a válasz. A „szülést” megelőzően két napig erős hasmenésem volt, míg rá nem jöttem, a druk, a félelem okozza, s meg nem nyugtattam magam, hogy baj nem történhet, hisz Pali bácsi úgyis átnézi, amit leírok, és meg nem szabadultam görcsös erőlködésemtől.

Ugyanis más volt, hogy a misék végén, spontán, nem az én kezdeményezésemre szólt hozzám - hitem szerint - Isten lelke, és más, hogy célfeladat keretében, egy más személy által feltett kérdésre, rajtam keresztül, mint szócsövön, továbbítón keresztül jön egy kinyilatkoztatás. Más az, hogy saját magamnak, a magam épülésére leírok dolgokat, melyeket szűk körben továbbadok, és más a SZÓ nevében, arra hivatkozva, hogy Isten kinyilatkoztatása, másnak szóló információt továbbítani. Öröletesen nagy felelősség az utóbbi.

Nem is egyszerre született meg az anyag, hanem egy része a fürdőkádban, a meleg vízben ellazulva, egy része reggel félálomban, egy része az autópályán, imádkozás közben, és munkahelyemre érve, már csak számítógépbe kellett írnom a választ.

Kérdező: Miért nem nevezi magát a SZÓ?

Attól, hogy elhiszem, Jézus a szívemben van, nem nő a hitem.

Miért engedi a SZÓ a halott idézést?

Jézus szerint kötelező templomba járni

A SZÓ nem Istentől való!

A hamis tanítók elkárhoznak!

A SZÓ: Kedves Barátom!

„Tartalomhoz a forma”, mondta pár éve reklámozók és ez bizony nagyon is igaz. Ha jó vendéglátó vagy, nem a szekrényben lévő egy fajta pohárhoz választasz italt, hanem a kiválasztott italhoz keresel hozzáillő poharat. Te a borospohár oldalába köszörült cirádákkal vagy elfoglalva, nem azzal, hogy mit iszol. Tehát hiányzik belőled az a nyitottság, más néven alázat, ami lelkem szabad szárnyalásának feltétele. 2.Kor.3.17

Ha csak az első tíz kötetet elolvastad volna, rájöhetnél volna, hogy sok válaszban bemutatok, de igen sokban rátok bízom annak felismerését, hogy ki szól hozzátok a SZÓ szavaival. Azt is megtalálhattad volna, hogy sohasem *javasoltam* a halott idézést, csak ott *adtam engedélyt* médiumomon keresztül megszólalásra, ahol az illető számára építő, buzdító és vigasztaló volt. De a kivétel erősíti a szabályt.

Képzeld el magadnak, hogy egy darálóba beleöntenek tyúkhúslevest, krumplit, sertéshúst, salátát, somlói galuskát, ledarálják, majd egy tányérban asztalodra teszik. Amikor te „Bibliai igékkel” akarod felvilágosítani médiumomat, hogy mit kell tanítania, akkor hasonlóképpen jársz el. Van főétel, köret, előétel, utóétel, miegyéb, de mindig a főételhez igazítják a köretet, a salátát is, de még a levest, meg a desszertet is. A Főétel pedig Én vagyok. Ha nem rangsorolsz a Bibliában, Szentírásban, akkor juthatsz olyan sántító következtetésekre, hogy nem az a fontos, hogy Én legyek a szívedben és ezt elhidd, hogy én az utolsó vacsora megismétlésére való felhívással az áldozatot helyeztem az irgalom elé.

Olvasd evangéliumaimat, azokból ismerhetsz meg a legjobban! Hozzám igazíts mindent, amit bárki más, ír és mond, legyen az akár médiumom is. Ha engem akarsz megismerni, fordulj hozzám reggeli imában, megadom neked azt a szívbéket, ami kézírásodon nem tükröződik.

Megáldalak IRGALMAS SZERETETEM és a TISZTÁNLÁTÁS LELKÉVEL!

Pali bácsi elfogadta, visszaigazolta a rajtam keresztül érkezett választ, és én megkönnyebbülten nevettem magamban, mennyire tükröződik haspók mivoltom, mert a mondanivaló csupa ételekből, étkezéssel kapcsolatos hasonlaton keresztül fogalmazódott meg.

Tenyerén hord a Jóisten, gondoltam, éreztem egyaránt magamban. Teljesen átadtam magam Istennek, és hála ennek, egyre jobban tud működni bennem. Vasárnap, áldozás után egy lefekvő férfitestet láttam. Amikor fejét is leeresztette, az összeroppant, összetörött, olyan vékony volt már, és megsemmisült az egész test. Úgy éreztem, a régi énem, egóm halálát láttam.

Megint megszólalt bennem a kétség, nincs már semmi régi énemből bennem? Hisz alig három napja vétkeztem, szeretetlen voltam. Edit megjegyzésére, hogy biztos szeretőt tartok, hogy nem akarom, hogy meggyógyuljon a gyermekem, a Jóisten „csak röhög rajtam” amikor keresztet vetek a feszület előtt, kipattant belőlem: - Editkém, nem igaz, hogy én gonosz vagyok, te minden tetteimet a visszájára fordítod, az ellentétét hozod ki belőle! Ezt nem lehet már tovább bírni! - Közben a szívcsakrámból egy erős kilövellést éreztem, amit úgy értékeltem, hogy figyelmeztetés volt, hogy szeretetlen voltam.

Közben a krampusz azt súgta a fejembe: - Ugorj ki az ablakon, majd elgondolkozhat, hogy miért kínzott ennyit, ugorj ki, akkor megkönnyebbülsz! - Szerencsére annyi eszem volt, hogy ehelyett leszaladtam a házunk mögé, és a két tavat háromszor körbегyalogoltam, és zúgó fejjel, de megpróbáltam imádkozni, hogy lecsillapodjak.

Ennyire nem tudok uralkodni magamon? Hol vagyok én még a földi én megsemmisítésétől? Igaz, méltatlan volt Edit vádja, messze nem volt igaz, de nem túrnöm kell a végteleenségig? Hisz a szeretet mindent eltűr, mindent elvisel! Erre biztatnak imaköri társaim is, és lám, mennyire elvettem a sulykot. Helyre lehet persze mindent hozni, ezért másnap Edit elé álltam, és hangsúlyozva, hogy nem a mondanivalóért, hanem a felemelt hangért bocsánatot kérek, exkuzáltam magam.

Megnyugodtam, és hétfőn boldogan voltam egy felemelő jelenség résztvevője. Már teljes erővel tombolt a tavasz, de az április megrézfálta az autósokat. A hetek óta tartó jó idő, időnként 18-20 fokos hőmérséklet láttán kivétel nélkül minden autós lecserélte téli gumijait, könnyű nyári abroncsokra. Amikor megérkeztem a Kapy út meredek kaptatójához, siralmas látvány tárult a szemem elé. Az autók egymás hegyén, hátán, egymásba csúsztatva farolgattak, kapartak ki-kipörgő kerekekkel, és a frissen leesett havon egyikük sem tudott feljutni az emelkedőn. Hogy fogok ma dolgozni menni, van-e kitérő út, morfondíroztam, de már túljutottam a holtpontra, mögöttem is araszolhatott valaki, és se előre, se hátra nem tudtam menni, amikor a csoda megtörtént.

„*Ne félj, felviszlek egy karcolás nélkül*” Hallottam lelkemben, és autóm egyszerre megindult, és mintha drótsodronyon húzták volna, mintha egy láthatatlan kéz vezetné, a sok bukácsoló jármű, félrecsúszott autóbusz között, egyedülként felért a kereszteződéshez, és ahogy befordultam a Törökvész útra, még az útviszonyok ellenére is keresztet vettem szeretett Krisztusom feszülete előtt. „*Látod, ahogy te is mellettem, Én is tanúságot teszek melletted.*” Hát meg lehet ezt állni érzékenyülés nélkül?

15. TOVÁBB FORMÁLÓDOM

Pali bácsi segédjeként, próféta-tanoncaként 16 választ írtam, melyek a SZÓ 25-ik kötetébe kerültek. Pali bácsi ügyei úgy alakultak, hogy több ideje lett, mert egyházi felekezeti megunták engedetlenségét, nem volt ugyanis hajlandó lektorálásra, jóváhagyásra, durvább kifejezéssel cenzúrázásra beküldeni a SZÓ kötetek kéziratát, és elmozdították helyéről. Nyugdíjas lelkész volt, havi négyezer forint ütötte a markát, nem volt ez anyagi veszteség, sőt amint meglátta ebben, hogy miért jó ez neki, már nem veszteséggént, hanem nyereséggént, időnyereséggént kezelte.

Több százan ismerik, és szeretik őt, így hetek alatt összejött a hárommillió a SZÓ alapítvány részére, melyből ugyanott Bobarcson egy szerény családi házat vehetett, és folytathatta tevékenységét az Bobarcsiakért, az Istent szeretőkéért. Istentiszteleteit nem a plébánián tartotta, hanem az iskola nagytermében, ahol még több volt a férőhely, és a hitoktatás, temetés, esketés feladatainak megszűntével ismét egyedül folytathatta a levelek megválaszolását.

Szüleim büszkék voltak újdonsült szerepemre, és büszkén várták a 25-ös kötet megjelentét, melynek hátoldalán Pali bácsi a segédpróféták neveit feltüntetni tervezte. Édesapám szokott közvetlenségével reagálta le válaszaimat: - Jók, Vikikém, csak egy kicsit rövidebben kéne! - Nem szóltam rá semmit, hiszen hogyan tudnám Isten lelkét korlátozni magamban, ami jön, az jön, nem lehet ezt sem rövidíteni, sem hosszabbítani.

A világot átölelésemmel, imaszándékaimmal sem volt megbékélve, arra biztatott, hogy inkább csak családomért imádkozzak. Imádkozom én értük is, bőven eleget, gondoltam, meg aztán Editről minden leperreg, és egy hasonlattal igyekeztem megvilágítani a helyzetet. - Ha éheznek a házban, de nincs nyitva az ablak, nem lehet az ennivalót beadni!

- Akkor be kell törni! - hangzott a verdikt édesapám - egyéniségét soha meg nem tagadó - szájából, én pedig ismét rájöttem az a legalapvetőbb eltérés hitem, és a környezetem hite

között, hogy míg én semmilyen körülmény között nem tartom a szeretettel összeegyeztethetőnek a másik szabad akaratának átlépését, testi-lelki megerőszakolását, ő is, Edit is összeegyeztethetőnek, szeretetkonformnak tartja. Persze ez *mindig* csak *egy irányba* érvényes, szülő gyermek kapcsolatban a szülő iránti tisztelet, Editem oldaláról, a „lám, megint nekem volt igazam” az érv. Editnél az fordul visszájára, hogy vagyok olyan karakán, és mindig elismerem, nem bánva a tekintélyvesztést sem, ha utólag belátom, hogy valamiben neki volt igaza.

Tehát *velem szemben szabad* átlépni szabad akaratom határait, de *nekem mással szemben nem*. Hát ez bombajó Arany Viktor, megvan mire vágytál, a világító ágytál! Bár édesapám becsületére legyen mondván, ő annyiból következetes, hogy gondolatban engem is felhatalmaz az ablak, az ajtó betörésére, de én csak a Legszenetebbre hallgatom, aki azt mondta: Jel.3.20. „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Zörgetni, halkán kopogni igen, de ajtót betörni, azt már nem, az nem az én stílusom. Édesapámmal meg vagyok, ő sokat enyhült az évek alatt, „úgysem hallgatsz rám” legyintéssel fejezi be minden jószándékú befolyásolási kísérletét, de Edittel huszonnégy órásan élem meg azt a poklot, amit szabad akaratom állandó megsértése jelent.

Szinte szégyelltem leírni naplómba azt az álmomat, melyben egy lovat vettem feleségül azzal a jelszóval, hogy a ló legalább nem bánt. Az álomban tudatalattink, szellemünk, jelképekben fogalmazza meg vágyainkat, s mielőtt valaki sértőnek találná az összehasonlítást, leszögezem, szerintem, csak arról van szó, hogy egyetlen bajom, egyetlen igényem van, a szabadságra vágyom mérhetetlenül, mert sohasem tudtam elviselni szabad akaratom megsértését. Elmennék a világ végére is, ha jó szóval fordulnak hozzám, de megmakacsolom magamat, mint egy öszvér, ha istrángot raknak, vagy igyekeznek a nyakamba tenni.

Edit szerint makacs vagyok, ez rossz tulajdonság, és ez nyakam merevedésének oka is. Itt tehát elismeri a pszichoszomatikus hatást, amikor az ő kezére játszik. Nem tudom, milyen álláspontra helyezkedjek, mert eszem elismeri észérveit, de szívem, lelkem, tiltakozik gyakorlati megtapasztalása ellen. Én lennék makacs? Amikor mindenben szabad kezet kap, csak a Jóistenből nem engedek? Leveszem a papucsom, ha kell, átalakítom táplálkozási szokásaimat, eltüntetem otthonról a SZÓ köteteket, majd az összes Jóistennel kapcsolatos könyvemet, az autóban a szerszámkészlet közé dugdosom az Életünk Krisztus kazettákat, és én vagyok a makacs?

Esszéim másról sem szólnak, hogy egy-egy megvilágosodás alkalmával hogyan látom be, hogy másnak volt igaza, és én vagyok a hajlíthatatlan, az önfejű, a csökönyös? Okos enged, számár szenved? De mindig én engedek, és én szenvedek! Mert nem élvezet engedni! Aki nem hiszi, próbálja meg, csinálja utánam ennyi éven keresztül! Másra sem törekszem, minthogy ne hibázzak, ne sértsek meg senkit, csak szeressek, mégsem vagyok jó?

Tóniéknál rendszeres vendég lettem, családtaggá fogadtak. Mivel úgy érezték helyi orvosuk nem kellő gondossággal vizsgálja ki Eleket, nem volt hajlandó állandó asztmás rohamai ellenére tartós beteggé nyilvánítani, és közgyógyellátási igazolványt adni, megkértek, hogy Edit vizsgálja meg Eleket. Nehéz fába vágtam a fejszemet, gondoltam, de Edit hamar ráállt. Igaz, hogy nem járult hozzá, hogy eljöjjenek, a lakásba, de még a rendelőbe sem akarta engedni őket, így aztán együtt indultunk Tatabányára.

- Megnézem, hova hordod a pénzt a családotd elől! - mondta ráérzéssel, és én erre sem szóltam semmit, csak hallgattam.

Tóniéknál elvultunk, Editet nénizték, csókolomozták, a Mária napi torta maradékával is megkínáltak, amit csak Edit fogadott el, mert én inkább reggelire szeretem az édességet, és valahogy nem kívántam a kissé szikkadt tortát. Mikor aztán hazafelé indultunk, Edit az autópályán rázendített, milyen kosz, milyen trehányság volt Tóniéknál, lusta az asszony, miért

nem tart rendet, nagyobb tisztaságot, a hokedli alatt, amin ültem, ott volt a kakis bili, neki meg ennie kellett a tortából, nehogy megsértse őket, s most majd kifordul a gyomra.

Való igaz, hogy más tisztaságból a mércénk, meg én nem is csinállok olyan nagy ügyet dolgokból, és a többi nyomortelepihez viszonyítom Tóniékát, akik szememben takarosnak látszanak. Az igaz, hogy én köszönettel elutasítottam a tortát, de nem olyan szándékkal, hogy Editnek *kelljen* enni, és eszembe sem jutott, hogy neki majd felfordul a gyomra hazafelé. Mondta volna ő is, hogy köszöni, nem kér. Felajánlottam, hogy megállok egy benzinkútnál és veszek valami konyakot, gyomorkeserűt, vagy egyéb szeszes italt, ami egy kicsit könnyít gyomrán, de ezt is elhárította, mintha jobb lenne neki, ha van miért szemrehányást tenni nekem, bűntudatot ébreszteni bennem.

A Jóisten bocsássa meg nekem, megint rosszat gondolok másról, de mással nem tudom magyarázni, hogy ilyenkor aztán csak azért sem fogad el semmi könnyítést, ha felkínálom. Meg miért sértődtek volna meg Tóniék, és miért kell valamiből enni, ha valamit nem kívánok? Ha nem akarom Tóniékát megsérteni, nem az én dolgom, ha megsértődnek.

Pont Marika sértődne meg rám, akit oly büszkén vállalok mindig a közértben, hogy önérzetét, önbecsülését helyreállítsam? Neki az esze ágában sem fordulna meg, hogy azt higgye, lenézem őket, s azért nem eszem tortájából. A rosszul kezdődött hétvége vasárnap még rosszabbul folytatódott.

Icával a kunos fizimiskájú, barnás bőrű, barna hajú, háromgyermekes asszonykával a rendelő előtt találkoztunk, és együtt léptünk a rendelőbe. Meglepetésemre Editet találtuk ott, aki épp akkor, sildes sapkával, pólóban, farmerben, harci öltözetben küzdött a piszok ellen. Felmosó vödör, síkálkefe, rongy, tisztítószerek, minden megvolt, ami kell, csak épp kellemetlen, zavaró volt jelenléte. Tüntetően csapkodta az ajtókat, és egyik lábamról a másikra állva nem is tudtam, mitévő legek, mert így nem lehet kézrátétellel, pláne nem jelgyógyászattal gyógyítani, bármely nő megfordul, ha észreveszi, hogy figyelik, énnekem meg nem is kéne különleges tehetség sem ahhoz, hogy tudjam, Editet az érdekli, mit csinállok itt, főleg amióta a szomszéd házmester panaszt tett, hogy ima hallatszik ki a rendelőből.

Talán az lesz a legjobb, ha becsukom az ajtót, gondoltam, miközben a visszahőkölő Icát szelíden tuszkoltam magam előtt. Még le sem vettem a kezem a kilincsről, amikor Edit feltépte az ajtót, és bekiabált: - Otthon tegyen csodát a csodatevő! Érzéketlenül nézed, hogy a kislányod szenved, vérzik az orra!

- De Editkém, te mondtad, hogy rosszabbul lett a kezelésemről - védekeztem.

- Igen és én is, mert a Sátán vagy, mert az a társaság, amibe jársz, azzal a vénal, meg a k... Éva, meg az iszákos Zsóka, meg aki a feleségét csalja, meg az a hazug disznó, aki szintén tönkreteszi a családját, akit a férje szintén hülyének tart.

- De Editkém, aki sarat dobál, az maga is sáros lesz!

- Menj csak, a te boldogságod az, hogy a lányod beteg, és ezt a boldogságot nem cserélnéd el semmivel sem - forgatta ki korábbi szavaimat.

- Én attól vagyok boldog, hogy én akkor is szeretlek, ha te így beszélsz velem, a mindenkit feltétel nélkül szeretés tesz engem boldoggá.

Ica közben elhúzta a csíkot, és Edit zavartalanul folytatta: - Ide nem teszi be a lábát többé cigány k..., akiket itt tapogatsz.

- De Editkém, nem is cigány, háromgyermekes családanya, küldött a Tóniéknek használt ruhát, pedig őket sem veti fel a pénz, és hogy mondhatsz ilyet, hogy „tapogatom”?

- Nem érdekel, itt befejezted a mételey szórását, itt többé nem tartasz magánrendelést!

- Nem tilthatsz ki szívem, mert a szüleid vették a lakást, de a közös pénzükből rendeztük be.

- Azt próbáld meg, hogy ide még egyszer beteszed lábad! - Erre már én is jobbnak láttam elmenni a környékbeli erdőbe, kiszellőztetni a fejem, de utánam telefonált a rádiótelefonomra: - A pokol legmélyebb bugyrába kerülsz, mert előre megfontolt szándékkal teszel tönkre!

- Editkém, aki rosszat tesz, azt sajnálni kell, mert őrá a rossz száll vissza, én még Lucifert is sajnálom, hisz ő magának árt.

- Téged nem lehet sajnálni, mert te annál is gonoszabb vagy.

Egy ilyen hétvége után kifejezetten jól jött Tóniék telefonja, mert problémájuk lekötött, és új kihívást adott. Kiderült, hogy „lakásukat”, amelyet csak nagyon nagy jóindulattal lehet annak nevezni, jogcím nélkül bitorolják, mert nyolc évvel ezelőtt valamilyen Jóska bácsi engedte át nekik, mert ő jobb lakáshoz jutott. Tóniék állítólag megpróbálták a lakbért fizetni, de nem fogadták el tőlük, mint jogcím nélküli otthakóktól, és a nyolc év alatt kamatos kamattal együtt hatvanezer forint tartozás keletkezett és most ki akarják őket lakoltatni, gyermekeiket rendőrségi kocsival elvinni, stb.

Nem, ezt nem lehet, hiszen akkor megállna az idő kereke, ha gyermekeik is állami gondozásba jutnának, ahol ők is kezdték. Arról nem beszélve, hogy ami időt, energiát fektettem eddig Tóniékba, akkor az mind elvesz. Valamilyen megoldást kell erre találnom, és elkezdtem örült tempóban a házkezelőségre, polgármesteri hivatalba, lakásügyi bizottsághoz, szociális osztályra telefonálni. A sok telefonnak az lett a vége, hogy írtam egy nyilatkozatot, miszerint Tóniék adósságát átvállalom, és három hónap alatt letörlesztem.

Megkönnyebbülten utaztam a jó hírrel Tatabányára, ahol Tóni felháborodottan fogadott: - Viktor bácsi, szájon kellett vágni a nővéremet, mert tisztességtelen mondt a Viktor bácsiról, azt mondta, hogy azért jár ide hozzánk, mert tetszik tudni, hogy férfiakat szereti, meg hogy én vagyok a köcsög.

Kicsit émelyegtem ettől a nyilvánvalóan irigység szülte feltételezéstől, de elütöttem egy viccel és egy tanulsággal a dolgot. - Legalább a Markával hoztak volna hírbe Tónikám, de figyelmeztetek, neked most bocsánatot kell kérned nővéredtől, mert nem szabad senkinek kezét emelni a másikára. Az nagyon a szeretet ellen van!

- És ő, hát ő is rosszat mondott Viktor bácsira!

- Tónikám, ezerszer mondtam már, hogy csak Viktornak szólíts, meg azt is, hogy nem a legény, aki üti, hanem aki állja. Ha megdobnak kövel, dobj vissza kenyérrel.

- De nehéz, Viktor bácsi!

- Na látod, ez igaz, Tónikám, magam is tudom.

Lelki egyensúlyom Rosta Csillával való ismételt találkozás után állt csak helyre. Csilla szerint egész aurám átvette a világoszöld színt, olyan lett a fotó, mint amelyet elbeszélésem, és elküldött esszéim alapján várt. Vannak benne behorpadások, csatornák, amelyeken keresztül megkísérthető vagyok, de ilyen aurát eddig csak egyetlen egyet látott egy buddhista srácnál, aki előtte két hétig elvonult a világ elől, és mást sem csinált, mint mantrázott.

Edit otthon azzal fogadott, hogy azért nem merem soha magammal vinni, mert félek, hogy az ő aurája szebb, mint az enyém. - Igazad van szívem - vágtam rá, és olyan mély álomba merültem, mintha soha többé nem akarnék felébredni.

16. A LELKIGYAKORLAT

Rekkenő meleg volt, a nyár kellős közepe, amikor Pali bácsi bejelentette, hogy a lányok kérésére egész napos lelkigyakorlatot tart. Nehéz volt rászánni magam, de bejelentettem Editnek részvételi szándékom. A vártnál könnyebben úsztam meg, beérte egy-két fokhegyről odavetett szitokkal, és máris mehettem a várva várt eseményre. Izgultam, nem

tudtam mi lesz, miből áll egy ilyen lelkigyakorlat, valamilyen spirituális fejlődést, meditációt vártam, és ha nem is pontosan ez történt, elképzelésem nem állt messze a valóságtól.

Pali bácsi rövid bevezetőt tartott, kicsit elcsendesedtünk, majd felolvasott két evangéliumi részletet, és ezt követően egyenként el kellett, lehetett mondani az idézetekkel kapcsolatos gondolatainkat. Az első, a nyelv bűnei volt, a Jakab levélből: Jak.3.1. Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk. Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét. Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, egész testüket irányíthatjuk. Íme, a hajókat, bármilyen nagyok, és bármilyen erős szelek hajtják is őket, egy egész kis kormányrúddal oda lehet irányítani, ahova a kormányos akarja.

Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrészt, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat: a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tüzétől.

A másik idézet rövidebb volt, szinte egyetlen mondatból állt: Lk.14.25. Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt: „Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.”

Én lettem az első hozzászóló, mert Pali bácsi jobbjára kerültem. Elmondtam, milyen szerencsés a két idézet összepárosítása, hogy mennyi bajt okozhatunk a legkisebb szervünkkel, a nyelvünkkel, és - szójáték - az írott és beszélt nyelv mennyire nem alkalmas, vagy töredékesen, homályosan alkalmas gondolataink közlésére. Lám itt a második idézet, ahol Jézus gyűlöletre szólít fel minket, ami nyilvánvaló fordítási hiba, hiszen Isten a SZERETET, hogy is kívánhatna tőlünk gyűlöletet. Két dudás pedig nem fér meg egy csárdában, vagy szeretek, vagy gyűlölök, és nyilvánvaló, hogy szeretni kell.

Sorban következtek a többiek, összesen tizenhatan vettünk részt a lelkigyakorlaton, és elmondták gondolataikat, véleményüket, és túlnyomórészt kiemelték, hogy egyetértenek velem, hogy Isten nem követelhet tőlünk gyűlöletet. Pali bácsi a végére maradt, ő mondta ki az összefoglalót, ami egyben kvázi hivatalos állásfoglalást, a vélemények összegzését, kvintesszenciáját jelentette.

Elmagyarázta, hogy a felszólítást nem szó szerint kell értenünk, hisz valóban „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”, nem szerethetjük, meg gyűlölhetjük rokonainkat, kik egy-szersmind felebarátaink is, egyszerre. Mint személyeket szeretnünk kell, de ami bűnös bennük azt gyűlölünk kell.

- Így már jó lesz, Viktorkám? - biccentett kedvesen felém, de bennem elemi erejű tiltakozás ébredt e gondolat ellen.

- Nem, Pali bácsi, mert én ezt nem értem, hogy lehet ezt megkülönböztetni, hogy mint személyt szeretem, és ami bűn, azt gyűlölöm benne, meg aztán miért kéne egyáltalán a bűnt gyűlölni?

- Viktorkám - mondta még türelemmel Pali bácsi -, a bűn, az rossz, tehát nekünk a rossznak rosszat kell akarni, hogy ne legyen, tehát a rosszat gyűlölünk kell!

Ekkor eszembe jutott huszonöt Istentelen évem, hogy hányszor éreztem gyűlöletet, mennyire a krampuszék hatása alatt voltam, milyen rossz érzés volt gyűlölni, míg rá nem jöttem, helyesebben a Jóisten szeretete meg nem mutatta, hogy mennyivel jobb érzés a szeretet. Hisz idén Ő maga mondta: „*Harag, gyűlölet sohase telepedjen meg szívedben!* Egyébként is, gyűlölet és szeretet együtt, tűz és víz, az gőzt alkot, homályos egy „igazság” ez. A sötétséget sötétséggel nem lehet megszüntetni, rossznak rosszat akarni értelmetlen. Ha este van, felkapcsolom a lámpát, kimegy a sötétség, nem tud a szobámba bejönni, de hajnalban, amikor

szobámban sötét van, be tud jönni a világosság, tehát olyan egyértelmű, hogy sötétség ellen a világosság, nem a másik sötétség a gyógyszer.

- Pali bátyám, én gyűlöltem 25 évig, míg nem hittem a Jóistenben, én nem fogom gyűlölni a bűnt sem, csak *nem teszem*, és biztos vagyok benne, hogy ez fordítási hiba.

- Testvérek, ne hallgassatok Viktorra! - vágott közbe izgatottan Pali bácsi.

- Abba nem szabad belemennünk, hogy Jézus szavában kételkedjünk! Ha az Evangéliumokban is kételkedni kezdünk, mi marad nekünk?

- Pali bátyám! Az lehet ennek a jelentése, hogy *kevésbé szeressük* szüleinket, gyermekeinket, mint Istent, ez világos is, hisz Isten az első az életünkben, tehát aki nem szereti kevésbé szüleit, stb., az nem méltó hozzám, így gondolhatta, így mondhatta Jézus.

- Testvérek, ne kövessétek Viktor passzivitását! Üdvösségünk forog itt kockán!

Keztem igen kellemetlenül érezni magam. Pali bácsi karizmatikus személyiség, igazi tekintély, 52 éve pap, Isten hangja szól rajta keresztül, annyit tanultam tőle, én meg itt vagyok, két éve elkezdtem megtérni, még megtértek sem igazán mondhatom magam, aztán vitába keveredek vele? De ha egyszer szívem-lelkem tiltakozik a gyűlölet ellen. Én nem akarok gyűlölni senkit és semmit! Miért passzivitás ez? És miért baj a passzivitás? Gyűlölni aktivitást, valaminek, vagy valakinek rosszat akarást, esetleg tevést is jelent, *nem szeretni* pedig annyit, hogy nem vállalom közösséget valamivel, tehát *nem teszem*.

Kapóra jött a szünet, az ebédszünet, és úgy gondoltam, szerencsésebb, ha délután már nem megyek vissza, mert feleségem úgyis „zörög” a lelkigyakorlatért, nem érdemes újabb macerát a nyakamba vennem, mikor ráadásul itt is csak konfliktus vár.

Majd megoldjuk levélben, akkor nem lesz Pali bácsinak tekintélyvesztés elismerni az igazamat, mert hogy igazam van, arról szentül meg voltam győződve. Így is tettem, megírtam másnap, hogy nem áll meg érve, hogy ragaszkodjunk az Evangéliumokhoz, hiszen Ő is csak a szószerinti jelentéstől eltérően tudta megmagyarázni az idézetet, tehát vagy ragaszkodunk hozzá, vagy nem. Ha pedig az értelemszerű jelentését nézzük, szószerinti jelentése, de még Pali bácsi magyarázata is kilóg az Evangéliumból, oda nem illő.

Nem tapasztalom sehol, hogy a Jóisten aktívan fellépne a bűn ellen, miért baj, ha én passzív vagyok? Mi van, ha nagy buzgalmamban, nem tudom megkülönböztetni a bűnt az egyéntől, a bűnöstől? Ráadásul mi van, ha tévedésből - tükör által homályban látva - nem is bűn, nem is rossz, amit gyűlölök, de gyűlölöm? Ha belemegyek abba, hogy bármit is gyűlöljek, a krampusznak már csak annyit kell mondania a fülembe, hogy ez a bűnös, ez a bűn, ezt gyűlöld, és máris ott vagyunk az inkvizíciónál. Szinte tapintani lehetett a feszültséget Pali bácsi és én között, ezért a levél végén hozzátettem, hogy tévedhetek, elnézést, hogy ennyire ki-ragoztam a témát, mi egy hajóban ülünk, és remélem barátságunk elbírja ezt a témát.

Aludj rá egyet, tartja a régi mondás, majd lehiggadsz, de nálam nem ez következett be. Eszembe jutott, és megírtam egy újabb levélben, hogy Pali bácsi kecskeméti könyvbemutatóján, amikor a gondolkodás átalakításról beszélt, úgy érvelt, hogy „most, amikor már kezdik pontosabban fordítani az Evangéliumokat”, tehát nem használhatja ugyanazt az érvet egyszer pro, és egyszer kontra. Hol nem szabad eltérni, nem lehet pontosítani a fordítást, hol meg az a jó, ha már másképp értelmeznek egy kifejezést! Ezt hívják úgy, hogy következtetlenség a négyzetben. Az is elgondolkodtató, hogy a jelenlévők kétharmada helyből velem értett egyet. Megtaláltam ugyanennek a kijelentésnek Máté által történt feldolgozását is Mt.10.37. Aki *jobban szereti* apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki *jobban szereti* fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám.

Itt nem gyűlölethez köti Jézus a hozzá tartozást, hanem hogy ne szeressem jobban, ami azért egészen más, minthogy gyűlöljem rokonaimat, akár bűnösök, akár nem. Ráadásul, egyik bécsi utam alkalmával megvettem németül az Újszövetséget, és az ausztriai kiadásban a gyűlöli helyett a „gering achtet”, tehát kevésbé szereti volt, ami pontosan az én magyarázatom volt a

lelkigyakorlaton. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy az Arcanum kiadó Biblia CD-jén a német változatban a „hasst”, tehát a gyűlöli fordítás szerepelt, de már találtam egy írásban kinyomtatott osztrák változatot, ami az én gondolatomat támasztotta alá.

Utolsó érvként azt írtam: Isten = Szeretet. Isten mindenható, tehát Szeretet = mindenható. Ha szeretet mindenható, mi szükség a gyűlöletre a rossz ellen? Mi szükség rossz akarásra a rossz ellen, ha a szeretet, a jó akarása mindenható?

Az i-re az tette fel a pontot, hogy az Elixír könyvesboltban véletlenül megvettem egy baptista lelkész bibliamagyarázatát, ahol épp erre az idézetre vonatkozóan kifejtette, hogy a gyűlölni igének a görögben három fokozata van, és itt a „kevésbé szereti” a helyes fordítás. Ezt is elküldtem fénymásolatban, de éreztem, úgy letámadtam, vagy legalábbis lerohantam Pali bácsit, tekintélytisztelőbb is lehetnék, és egy ötödik levélben elnézést kértem tőle.

Mégis éreztem, valami eltörött közöttünk, mert Pali bácsi nem hozta szóba a kérdést a legközelebbi imaköri találkozón, és én meg azon tépődtem, hogy Isten lelke szólt belőlem, vagy a krampusz akart összeugrasztani Pali bácsival. Amikor négyszemközti találkozónk után megírtam, hogy úgy érzem mindig csak neki van igaza, és miért van ez, elmondta, közösségünkben ő a leadó, mi meg a felvevők vagyunk. Ez sem tetszett nekem, erre is írtam egy csípős esszét, mire odáig fajult a vita közöttünk, hogy azt írta: „Kedves Barátom! Én, Halmi Pál nagyon gyűlölöm mindazt, ami el akar téríteni az általam megismert Jézustól! Komolyan és teljes szívből gyűlölöm. Te azt mondtad, hogy e szó, GYŰLÖLET, idegen Tőled. Tőlem pedig a parttalan szeretet idegen. Baptista lelkész barátunk magyarázatának azért örültem, mert így azoknak is - átmenetileg - tudok valakire hivatkozni, akik a gyűlölet szónak csak sátáni tartalmat tudnak adni. Nekem úgy tűnik, hogy lehet ennek jézusi tartalma is.”

Továbbra is megküldtem neki esszéim bővülő gyűjteményét. Mentem az utcán, szemembe ötlött egy plakát, melyen egy kozmetikai, plasztikai sebészeti szalon hirdette magát, szép testben ép lélek szlogennel. Átvillant rajtam, milyen hazugság, milyen fals okoskodás ez, nem a farok csóválja a kutyt, a testet hiába tatarozzuk attól a lélek nem szépül, és már meg is volt az esszé a fejemben egy szempillantás alatt. Ha munkahelyemre a Köjál jött ellenőrizni, abból is esszé kerekedett ki, ha a szomszédban kutya ugatott, arról is a Jóisten meg az ember kapcsolata, a szeretet megélése jutott eszembe.

Még Molnár Editék Aranyhíd kiadványába is bekerültem. Igaz, hogy dedikálásom ellenére, általuk ismert rendes polgári nevemmel, nem az Arany Viktor írói névvel hozták le, mondván, szerintük vállalni kéne egy írónak a nevét. Én úgy gondoltam, van szerzői szabadság, nem csak azért írhat valaki írói néven, mert nem vállalja a nevét, hanem azért, mert nagyon személyes tartalma van irandójának, és például, ha őt nem is zavarja, szeretteit kímélni akarja a nyilvánosságtól.

Nem több százezres napilap persze az Aranyhíd, így is örültem, büszke voltam, hogy nyomtatásban megjelentem, és Editék talán bele sem gondoltak a nagy igyekezetben, hogy én másképp szeretném magam aláírni. Egy grafikus ismerősöm úgy vélekedett, Amerikában volna vevő az én könyvemre, hisz új vallást alapítottam, megmutattam, hogyan lehet egyedül, vallás, intézmények nélkül eljutni Istenhez. Az amerikai kiadás ötletét megköszöntem, de a vallásalapítói címet visszautasítottam, hiszen mi lehetne számomra nagyobb csapás, minthogy félig-meddig leépített gögöm, beképzeltségem visszatérjen és ezáltal megint a krampuszék oldalára kerüljek.

Erről a beszélgetésről is írtam egy esszét, így megint „nőtt a gyűjtemény”, mint az ötvenes évek Kovács Eszti slágerében, a „Papírszalvétát kérek, mert aztat gyűjtöm én”-ben. Pár nappal később meglátogatott egy reiki mester ismerősöm, és elhozta esszéimről írt szörszálhasogató bírálatát, melyben még a helyesírási hibákat is kijavította. A legjobban a vallás szón akadt ki és mindenáron a vallás meghatározását kérte tőlem, mire az irodám falán függő képre mutattam, hogy Isten a kép, a keret a vallás, a lényeg Isten, a vallás csak keret.

Annyit kérdezett, annyira felcukkolódtam, hogy komoly arccal, de viccből azt mondtam, új vallást alapítottam, a *vallástalanság* vallását. Gondolataimat, melyek érzésem szerint sugallatként törtek föl bennem, a következőképp fogalmaztam meg:

A mi vallásunkban a tartalomhoz igazodik a forma, nem fordítva, tehát minden a Szeretethez igazodik. Senki, soha, senkivel szemben, semmilyen kényszerszabályt nem alkalmaz, így nem hierarchiában, alá-, fölérendeltségben, hanem a Szeretet harmóniájában valósul meg „gyönyörű képességünk a rend”.

Istent szeretetünkkel tiszteljük, így Istentiszteleti szertartásaink nincsenek. Minden épületbe, legyen az gyár, lakás, hivatal, műhely, olyan szeretettel lépünk be, mintha templomba lépnénk, így templomaink sincsenek. Nincsenek papjaink, illetve mindenki pap, mert egymásnak egyenrangú testvérei vagyunk, és más célunk nincs, mint egymást minél boldogabbá tenni. Úgy bánunk egymással, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak.

Nincsenek imaköreink, mert egész életünket, minden szavunkat, gondolatunkat, cselekedetünket imának tartjuk. Nem kell külön alapítónk nevében összejönnünk, mert bárhol vagyunk, érezzük, hisszük, hogy ott van közöttünk, és minden tettünket alapítónk a Szeretet irányítja. Így bárhol összejövünk, az ő nevében jövünk össze. Nincs semmiféle feltétele, hogy valaki közénk tartozzon, elég, ha közénk tartozónak tartja magát.

Akik nem közénk tartoznak, azokat is szeretjük, sőt minél távolabb állnak tőlünk, annál jobban. Mivel mindenkit, az egész világot szeretjük, nem félünk a világon semmitől, a félelem számunkra ismeretlen. Nem gyűlölünk senkit és semmit, még a bűnt sem, csak kerüljük, nem tesszük. Így a gyűlölet is ismeretlen fogalom közöttünk. A mennyek országát nem a jövőben, nem az égen, hanem a szívünkben keressük és találjuk meg. Emiatt mindnyájan egyre növekvő, állandó boldogság boldog birtokosai vagyunk.

Házasulandóink kettesben, búzatábla szélén, tengerparti sziklán, hegycsúcson, vagy erdei tisztáson, az égre nézve kötik össze életüket. Családapáink vagy családanyáink maguk keresztelik meg gyermekeiket saját kérésükre. Ugyanígy ők törik meg a kenyeret, adják körbe a boros kelyhet, amikor eszünkbe jut, hogy alapítónk ezt mondta: „ezt tegyétek az én emlékezetemre”. Mivel gyakran jár alapítónk körül gondolatunk, nem is kell szabályoznunk, mikor, mennyi időnként törünk kenyeret, üritjük a kelyhet az összetartozás, alapítónkban, a Szeretetlenben való egység emlékezetére.

Nincsenek tanítóink, mert bár szeretetével mindenki mindenkit tanít, csak alapítónkat tekintjük tanítónak. Hiszük, hogy a szeretethez nem kell semmiféle tudás, intézményes tanulás. A szeretetet tenni kell. Mindenki mindenkit szeret, így tanítjuk egymást szeretni. Akik még nem elég erősek a szeretetben, igyekszünk még jobban szeretni. Mindenki mindenkitől felveszi, és mindenkinek leadja szeretetét, mely az egyetlen érték szemünkben. Tudás, és ismeretek számunkra olyanok, mint a hegyi indiánok számára a gyémántok, nem kincsnek, hanem életünkben korlátozottan használható kavicsnak tekintjük.

Valahogy egyszerre feltört bennem az utóbbi hónapok vitáinak, részben elfojtott, részben kimondott véleménykülönbségeinek érzése, mert az imakörben egyre több dologban nem értettem egyet Pali bácsival, és állandó feszültségben voltam. A véleményem tört volna fel belőlem, de nem akartam az imakör békés lelkiségét viszályal, akadékoskodással zavarni, és nem voltam tisztában vele, hogy belőlem, egómból jön-e a gondolat, a Jóisten sugalmazza, vagy az ártó erők akarnak viszálykeltésre felhasználni.

Így aztán gondoltam egyet és azt mondtam, ha minden szavam ima, ha még a vámhivatalban is imakörben vagyok, mert még ott is erre terelem a szót várakozás közben, akkor nem kell külön imakörbe járnom és két évi küzdelmes imakörbe járás után kimaradtam az imakörből. Hogy Isten közösségi jelenlététől fosztottam meg magam, vagy épp állandó jelenlétének szintjére jutottam el, az majd a következőkben kiderül.

17. AZ ESKÜVŐ

Edit nem túl sok bizalommal fogadta, amikor bejelentettem, hogy nem megyek az imakörbe. - Elmarad talán?

- Nem, Editkém, nem megyek el, és figyelem, várom a hatást - mondtam, mert az igazat megvallva szerettem volna egy kicsit a magam javára felhasználni ezt a lépésemet.

- Szóval miattam nem jársz ezentúl? - kérdezett Edit halálbiztos ráérzéssel.

- Nem, hanem mert rájöttem, nem a forma a lényeg, hanem a tartalom, és ezentúl felesleges imakörbe járnom. Egyébként is, akit annyira gyűlöltél, a Pali bácsit, most én kritizálom a legjobban, és nem igaz, amit mondtál, hogy én Halmi-imádó vagyok. Csak azt fogadom el, amit helyesnek tartok, és nem vagyok sem szektás, sem semmi, amivel vádoltál.

- Akkor nekem hiába hadoválsz itt össze-vissza, akkor nincs semmi értéke az egésznek, akár jársz imakörbe, akár nem, ha nem miattam csinálod. Azt meg láthatod, hogy nekem volt igazam, hogy ne hallgass erre a vén idiótára, aki csak hülyíti a népeket maga körül. Én megmondtam már az elején, de te nem hallgattál rám, mindig csak a magad makacs feje után mész, de aztán majd megnézheted magad, hová jutsz!

Si tacuisses, philisophus mansisses, ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna, hányszor mondta ezt édesapám, aki mestere volt a hallgatásnak, és önuralma hány kellemetlenségtől mentette meg, amelybe én a locsi-fecsi számmal belekerültem. Most még Edit alá adtam a lovat, Pali bácsit még jobban lejárattam, és azt meg már hiába magyaráznám, hogy a lényegben egyetértünk Pali bácsival, csak én már teljesen letisztítottam a formát, és csak tartalomban gondolkodom.

Megsajnáltam magamban Pali bácsit, akit annyian bántanak, rúgnak, kritizálnak, és most én magam is azok közé álltam, de már nem volt visszaút, Edit előtt csak még nevetségesebbé váltam volna, ha még ragozom a dolgokat, így aztán jó adagot imádkoztam magamban bűnbánatra, jó adagot Pali bácsiért, és még egy jó adagot, hogy Editem fejében valahogy kitisztuljon a kép, melyet még jobban összezavartam.

Fájt, hogy Pali bácsival ennyire eltávolodtunk egymástól, de bizonyos értelemben, nem tudom jobban megfogalmazni, túlhaladtam rajta. Ő bátran, és sokak által bíraltan, kétségbe merte vonni a Biblia Ószövetségi részeit és Pál-i leveleit, mondván, hogy prófétálás, a jót tartjuk meg belőle, a rosszat pedig vessük el, de az Evangéliumokhoz, mint Jézus szavához ugyanolyan görcsösen ragaszkodott, mint az összes keresztény egyház a Bibliához.

Pedig Jézus szavai is embereken keresztül íródtak le, utólag, emlékezetből, Lukács esetében hallomásból, gyűjtő, kutatómunka eredményeként, tehát ugyanúgy fennáll a tévedés, elírás lehetősége, a fordítási torzításokról, lásd Lk.14.25, nem is beszélve. Én odáig jutottam, hogy az Evangéliumot is kétségbe vonom, ha abból nem Jó Istent olvasok ki, és hitvallásom egyetlen mondatra korlátozódik: Hiszek egy jó Istenben. De Ő aztán nagyon jó! Mérhetetlenül jó! Nála nincs jobb! Csúcsszuper, a legszebb!

Neki egyetlenje vagyok, hisz csak egyet teremtett belőlem, és Te is egyetlenje vagy kedves olvasó, senkit nem szeret úgy, mint Téged, kérlek, vedd ezt nagyon komolyan. Pali bácsi lekötötték a szertartások, ő komolyan vette a - szerintem formai - dolgokat, és igen megbotráncozott például azon, hogy egy esszémben megírtam, miként törtünk kenyeret és ittunk bort nagyfiammal Jézusra emlékezve karácsony éjjelén a konyhában. Én azon ütköztem meg, miért nem adják az éjféli misén - úgy, mint egész évben - kézbe az ostyát, és miért kell tátogva, mint a hálnak szárazon, kinyújtott, remegő nyelvvel áldozni annak, aki így nem szeret.

Oltáriszentség, meggyalázás, Pali bácsi csupa idegen fogalmat hozott szóba. Isten, aki szellem, szerintem szellemben, lélekben jön el hozzánk, hogy lehetne pont Őt anyagba, egy kis ostyába beleszorítani? Áldozáskor a koronacsakrámon, meg a szívem tájékán éreztem forró-

ságot, de a nyelvem sosem égette az ostya. Az ostya, meg a bor csak szimbólum, ami megkönnyíti, hogy átéljük a Jézussal lélekben való találkozást, egyesülést.

Itt is nagyon elágaztak útjaink. Lelkigyakorlat, Szentségimádás, Oltáriszentség, szentgyónás, szentáldozás, Szent Biblia, szentségi jelenlét, ilyesmikkel engem nem lehetett izgalomba hozni. Tóniéknek használt ruhát gyűjteni, kilakoltatást elhárítani, börtönbe menni rabokat vigasztalni, zsidó szeretetotthonba elmenni öregeknek lábujjkörmöt vágni, szenvedő betegek testi-lelki fájdalmán enyhíteni, gyógyítani, ez igen, ilyen feladatért éjjel kettőkor is felkeltem volna szívesen. Hiszen az építi sziklára a házát, aki a tanítást tettekre váltja.

Kecskeméten 35 fő részvételével jelgyógyászati tanfolyamot tartottam, melynek kétharmad részében Istenről, a Szeretetről beszéltem, és csak hevenyészve a gyógyító technikáról, a jelekről. Mosonmagyaróvári nagynéném meghívásának eleget téve a helyi kultúrházban tartottam előadást és gyógyító bemutatót. Amikor pedig a győri „mágus” járt Kecskeméten, aki úgy hirdeti magát az újságban, hogy Isten energiájával gyógyít, felszólaltam az előadáson. Elmondtam nem támadóan, hanem szeretettel, hogy Jézus az ingyen adjátok, ingyen kapjátok elvét hirdette, nem azt, hogy tízezer forintba kerüljön egy gyógyítás, Jézus minden esetben a gyógyuló, és/vagy környezete hitére hivatkozott, a mágus szerint az ő módszere hit nélkül is gyógyít, tehát valahol nem stimmel a Jézusra való hivatkozás.

Kezdtém felfigyelni rá, hogy egy-egy ilyen esemény előtti, meg utáni éjszakán iszonyúan megszenvedtem. Előtte elrettentésnek, utána meg talán bosszúnak kínoznak krampuszék? Nem tudom. Nem olyan volt ez persze, mint Pió testvérnél, akit fizikailag is összeverték-zúztak, bútorokat törtek nála, hanem izomgörcsök, fájdalmak, álmatlanság, zsibbadások, szóval igen kellemetlen közérzet formájában, ami „véletlenül” mindig ilyen alkalmak előtti, és utáni éjszakán fordult elő.

Nem volt leányálom ezeket az éjszakákat átélni, de nem is volt azért olyan 100 százalékosan egyértelmű, hogy itt valóban „hőstettem”-mel érdemeltem ki az éjszakai nyavalyákat, lehet, hogy véletlenül jöttek, lehet, hogy régebbi bűneim szálltak vissza rám, de mindenesetre úgy gondoltam, hogy áldassék az Úr neve, mert boldogság az Ő sorsában, a szenvedésben részesedni.

Viktor fiammal is sokat beszélgettünk éjszakánként, amikor álmatlanul összefutottunk a nagyszobában. Egy alkalommal nagy bátran, még a kétrészes, Jézus életét bemutató filmet is végignéztük, végigkönnyeztük együtt. Vikinek gyönyörű Istenélménye volt, mert ima közben - számára is teljesen váratlanul - kilépett testéből, fölülről látta magát, bolyongott egy darabig a lakótelep fölött, majd negyedórás „kirándulás” után visszatért. Mivel nem maga, vagy földi segítő erőszakolta ki, hanem ajándékba kapta a különleges tapasztalatot, tudtam, semmi baj nem történhet vele, mert Isten angyalai vigyáznak rá. Vigyázni csak annak kell, aki saját kútfeje alapján, mentális eszközökkel, saját erejéből, kíváncsiságból teszi meg ugyanezt, mert előfordult már tragédia, tartós testi-lelki sérülés is ilyesmi következtében.

Egy másik alkalommal Böbéért imádkozott, amikor a Megtévesztő zavarni, kísérteni kezdte, mire rákapcsolt az imában, a zavaró adó elhallgatott, eltávolodott, és helyette Isten lelke mondta neki gyöngéden: „Ne félj! Kishúgod meg fog gyógyulni, de édesanyád előtte megtér hozzám!”.

Milyen csodálatos öröm! Már Viki is, és ez még számomra is visszajelzés, megerősítés, hogy Böbe meg fog gyógyulni, ráadásul jól okoskodtam, hogy nem a gyógyulás fogja hitre *kényszeríteni* Editet, hanem megtérése, forró imái, imáink fogják Isten kegyelmét működésbe hozni. Ennek kapcsán annyira kitisztult előttem, hogy bármennyire nem ért velem Pali bácsi egyet, Isten bizonyos értelemben valóban passzív, mert létrehozta a Teremtést, ez alatt az elsődleges, tehát a szellemvilág teremtését, nem a Föld és az anyagvilágét értem, és az idők kezdetén meghozta természettörvényét, miszerint mindenre, mindenkire szálljon vissza, amit tesz, amit kibocsát magából.

Ő úgy képzelte, szeretni fogja teremtményeit, szeretete visszasugárzik, visszahull Rá, teremtményei az Ő szeretetétől boldogak lesznek, és ők is szeretni fogják Őt, Ő is boldogabb lesz, teremtményeire is visszaszáll az Öránta tanúsított szeretetek, és öngerjesztő folyamatként egyre növekvő, soha véget nem érő boldogság birtokosai lesznek.

Ő nem „tehet” arról, hogy teremtményei részben fellázadtak, kivonták magukat a szeretetből, kettéosztották, kétségbe ejtették a *mindenséget*, az *egységet*, hisz létrejött a jó és a rossz, majd a Föld és az ég, menny és a pokol, víz és a szárazföldek, a férfi és nő, a yin és a yang, a hideg és meleg és sorolhatnám időtlen időig. Hogy szeretett teremtményeit a megsemmisüléstől megmentse, megteremtette „javítóintézetként” az anyagi világot, olyan akadálypályával, melyen csak javulni, fejlődni lehet, ahol a teljes visszavezetés csak idő kérdése, és bevezette a kegyelem törvényét, miszerint a tettek visszahatása általa, az általa jónak látott mértékben, akár korlátlanul is, lásd jobb lator, korlátozható.

Hiba csúszott a számításba? - kérdezik sokan ilyenkor gúnyosan. - Nem tökéletes a teremtés? - vetik oda fokhegyről, pedig pont azzal mutatja meg tökéletességét Isten és a Teremtés, hogy ami elromlik, megjavul, a Mindenség önmagát helyrehozza, hisz akinek van szeme a látásra, és van füle a hallásra az kiolvassa az Evangéliumból, hogy csak idő kérdése, és megszűnik a pokol, és Lucifer régi fényében, Fényhordozóként, megtért tékozló fiúként ott fog tündökölni szellemtársai között.

Hát nem azt mondja az Írás, hogy lámpást gyűjt, és addig keres, míg meg nem találja a *tizedik* drachmát, hogy addig megy, míg meg nem találja a *századik* bárányt? Tehát Isten addig nem nyugszik, míg az utolsó bukott teremtmény is a mennybe nem kerül! Számít az Örökkévalóságban az idő? Van idő egyáltalán? Igaz, hogy csak a tudatunkban létezik? Aki nem hiszi, hasonlítsa össze az első szerelmes félóráját, ami egy másodperc töredéke alatt elrepült, az utolsó fogorvosi gyökérkezelés félórájával, ami Örökkévalóság volt számára.

Képtelenség számomra az a feltételezés, hogy a Jóisten személyre szabott büntetésekkel beleavatkozna éltünkbe, és bármi rosszat életünkbe Neki tudhatnánk be. Ő „csak” mérhetetlen szeretetét adja, azzal tart minket létben, és kegyelmi, visszahatás csökkentő, fájdalommérséklő beavatkozásai olyan gyöngédek, finomak, mint amikor a festő, festményére, a legpuhább ecsetjével egy tüll kendőt, vagy kézelőt elhelyez.

Így képelem én a szeretetet: Szeretlek, elfogadlak olyannak amilyen vagy, jót akarok neked, de nem akarlak befolyásolni, ha kéred, vagy felajánlásomra elfogadod, segítek. De mindennél szentebb számomra szabad akaratom! Ha akárhogy is szenvedsz, ott állok ajtód előtt, kopogok, és várok, de ha nem engedsz be, ha elküldesz, nem segíthetek, mert az már nem én vagyok, a SZERETET. Szentimentális passzivitás? Szerintem ez a Szeretet, ilyen, ez az Isten.

Nemsokára elvonták gondolataim az újabb események, hisz unokaöcsémtől, Ivánkától esküvői meghívót kaptunk. Ivánka, kiskorától ragadt rá ez a név, bátyám első házasságából született, olyan igazi „fenegyerek” volt. Édesapja nyomdokain haladva állandóan bütykölgetett, fúrt, faragott, forrasztott, buherált, mígnem egyszer alig 17 évesen a TV híradóban láttam viszont, mert az általa készített házi gyártmányú rakéta lakásukban felrobbant, és bizony két és fél ujjá bánta a mai napig ezt a kísérletet. Kiskorában sokszor cipeltem karomon, s mikor felnőttek ikertestvérével, igyekeztem külföldön élő bátyám szerepét is helyel-közzel betölteni.

Sokszor fordultak hozzám tanácsért az élet ügyes-bajos dolgaiban, és amennyire tőlem tellett, meg ha kérdeztek, eligazítottam őket. Ivánka nem volt hétköznapi fiú, és arája, Zsannet, akkor még menyasszonya, menyasszonyjelöltje sem, akit családunk némely tagja, nem akart, vagy csak nehezen akart befogadni. Bár nem tudom, Zsannet tehetett-e erről, Ivánka 3 nappal az esküvő előtt szökött meg előző menyasszonyától, akivel 5 évig járt és élt együtt. Ügyes taktikai érzékkel nálam kezdte a bemutatást, mivel tudta, mindenkit elfogadok olyannak, amilyen, ez a filozófiám, ezért nálam biztosra ment, utánam, mint másik hasonló gondolkodású,

húgom következett, és a család tagjait már úgy járta végig, hogy Viktornál, meg Beánál már jártunk, mintegy megkönnyítve a család több tagjánál az elfogadtatást.

Igazán aranyos fiú Ivánka, olyan igazi örök gyerek, aki sohasem komolyodik meg. Most, az esküvő előtt is bohóckodik, ugyanakkor szakállat is növesztett, gallér nélküli, speciális szabású, fehér zakójában olyan, mint egy indiai maharadzsa, de szeme hamiskásan csillog. Közeledik a násznép, és kellemetlen helyzetben vagyunk, mert a ripsz-ropsz megszervezett esküvő miatt nem is ismerjük Iván leendő nejének rokonságát, nézegetjük, vizsgálgatjuk az arcokat, ki, kire hasonlíthat, mikor kivilágít két tündöklőn fényes ruha a tömegből, s a két fiatal közeledik.

Helyes a kis feketehajú, nyugtázom magamban, a fiatalabbikra nézve, és amikor tekintem a valamivel idősebb, olyan érettségiző forma, szőke tündérre esik, hát majdnem kicsúszik a számon, itt aztán nem spórolt a Jóisten, amikor a szépséget osztogatta. Hamar helyre is teszem magam: - Ugyan, Viktor, mit csorgatod a nyálad itt ilyen fiatal lányok után, ne tedd ki magad kísértésnek! Megvan neked a magad feladata, a magad keresztje!

Böbe is izgatottan mutogatott, nagyon élvezett minden eseményt, felfordulást, és Edit rugalmasságának hála, ő is eljöhett a kis zsámbéki plébániára, egyelőbbre hozott, és egy későbbre tolt dialízis árán. Iván esküvőjén minden extra volt, fotósa arab burnuszban, és egy hálóingben fotózott mezítláb, kórusok énekeltek, citeráztak, szavalás, szóval egy happening volt az egész. Le a kalappal a zsámbéki plébános rugalmassága előtt, aki az esküvő után farmerben, és ingpulóverben falatozta velünk együtt a tormás sonkatekercseket franciasalátával.

Nem tartott sokáig Böbe öröme, mert az esküvő utáni hetekben állapota egyre romlott. Orrvérzése szinte állandósult, gyakran hányt, sokszor emésztetlen, alvadt vérrel kevertet, vizelete napi egy-két csepp volt már csak, és Edit a teljes összeomlás küszöbén állt. Most nem vádolt, nem sziszegett, nem szitkozódott, csak nézett rám kérdőn, könnyes szemmel: - Mi lesz velünk?

- Editkém, nyugodj meg, szívem! - mondtam és átöleltem, hátát simogattam. - Böbe meg fog gyógyulni, ez olyan biztos, mint ahogy én most itt állok.

- De mikor? Mikor végre?

Böbe gyógyulásának ideje nem jött el, sőt, a vérében felszaporodó nitrogén miatt tekintete olykor furcsán csillogott, és egyik éjszaka Edit is felkeltett, mert Böbe úgymond zavart volt, felkelt, össze-vissza járkált, ki akart menni az ajtón, és Editet nem ismerte meg. Edit tesztelte, odatartott elé egy plüsskutyát, és megkérdezte, mi ez? - Apa - válaszolta csöppségem.

Képeskönyvet tartott elé. - Mi ez? - Gergő - válaszolta, szóval kétséget kizáróan komoly baj lehetett, s ez számomra komolyabbnak tűnt, mert Edit tudta, hogy a tudatzavar csak következmény, nem maradandó, ugyanakkor ami kiváltja, az tartós baj, a máj teljes működéshiánya, mely nem pótolható úgy, mint a vese működése dialízis útján.

Hajnalig félálomban töltöttük az időt, Böbe feje mellett vödör, készenlétben a hányásra, míg napkelte előtt, úgy öt óra tájban Edit kiadta az ukázt, irány a főváros. A „betyárbútor”, Böbe kis kofferte, a dializáló segédeszközöket tartalmazó doboz össze volt készítve, a pincéből bedobtuk két doboz dializáló folyadékot, és irány Budapest.

Böbe percenként lett egyre rosszabbul, s mivel Edit kiadta jelszót, siess, száznyolcvannal repültem az autópályán. Az úton Böbe elkezdett habos vért hányni. Edit szűkölt, vonyított, mi lesz már, idegesen kezdte piciny rádiótelefonján a mentőket hívni, de először a kecskemétiakat hívta tévedésből, utána a budapestieket, de hol nem vették föl, hol téves kapcsolat volt, mire fölvették. Nem akarták megérteni Edit kérését, hogy jöjjön elénk egy műtős mentő infúzióval, vérrel, hogy az akkor már eszméletlen, alig lélegző Böbe életét megmentse.

- Hát ezektől meghalhat bárki? - Sírt végsőkéig elkeseredve, de mire megértették a kérést, és kerítettek volna megfelelő mentőt, odaértünk a budapesti városhatárhoz, ahová a mentőt kérte volna, mert padlóg nyomtam a gázt, volt százkilencvenöt is, amennyivel mentünk. Vész-

villogóval, fénykürtölve hajtottam végig piroson, záróvonalon, mindenben keresztül, míg beérkeztünk a klinikához. Futottunk az osztályra, ahol az ügyeletes már várta Böbét, bekapcsolták az infúziót, és csillapodott szívverésünk, főleg Edité, mert itt, a kórházban, orvosok között biztonságba tudta, érezte Böbét.

A hajam szála nekem kezdett meredezni, amikor az ügyeletes orvos álmos hangon telefonált a vérközpontba és vérkeresést kért. Böbének A-s, Rh+ a vércsoportja. Olyan ritkaság ez, hogy úgy kell keresni? Mikor lesz meg?

- Akkor kitöltjük a nyomtatványt - folytatta rendíthetetlen nyugalommal az anyagi szintű gyógyítás napszámosa, és két példányban, indigóval kitöltötte a megrendelő nyomtatványt, majd pár perc múlva megkért, hogy vigyem el a Delej utcai vérközpontba, mert a kórházban nincs, aki elvigye. Úgy éreztem, a holdon vagyok, főleg, amikor a vérközpont karikás szemű ügyeletesei közölték, hogy fél tizenkettő körül térjek vissza a hűtőtáskával, amit a kórház portáján kaptam „kölcson”.

Jobbnak láttam arra az időre a kórházba nem visszamenni, és munkahelyemen húztam meg magam. Kinyomtatam a könyv egy példányát, felhívtam szüleimet, egy-két ismerőst, imádkoztam egy sort, s már indultam is vissza a vérközpontba. Még a kórház pecsétjét is magammal kellett vinnem, hisz a rend, a rend. Amint kézhez kaptam az áhított táskát, visszaváltoztam száguldó villámfutárrá, és csikorgó kerekkel vittem a vért, hogy drága Böbénk életben maradási esélyei javuljanak.

Tudtam, éreztem belülről, hogy nem megy el, nem hagy itt minket, borulna minden, pedig velünk a Jóistennek tervei vannak, és azok még nem érek végükhöz, tehát izgulni felesleges, nyugtattam meg magam, és valóban, Böbe már eszméleténél volt, az infúzió időközben lefolyt, és már be is kötötték a vért tartalmazó zacskót a csuklójába.

Szegény Böbe, tele volt lila foltokkal a sok szurkálástól, bőre áttetsző, szederjes volt, ajka halovány, lába állandóan zsiborgott, görcsölt a nitrogén mellékhatásaként, szeme fáradtan, megtört fénnel épp hogy csak csillogott. Talán öt percet ülhettem az ágya mellett, amikor a nővér beszólt: - Az apuka jött zöld autóval? - Tessék - kérdeztem vissza - zöld Daewoval? - Igen - hangzott a válasz. - Feltörték, tessék szaladni a portára.

Szaladtam fürgén, de ahogy kimentem, az autó ott áll szemben, nincs egy karcolás sem rajta, talán megviccelt valaki? Aztán a portás asszony sürgetésére közelebről is szemrevételeztem az autót, és közről láttam, hogy a túlsó oldalon levő jobboldali ablakot törték, zúzták be, és a tartóján levő rádiótelefont, ami a cég tulajdona, tartóstul letörték.

Ez hiányzott még csak a mai napra, és Edittől elbúcsúzva nekiláttam üvegtörmelékét söpörni, készüléket és kártyát letiltatni, a letiltáshoz cégbíróági kivonattól kezdve, oltási bizonyítványig, kódokat, kódok kódját előkeresni, kétszer háromszor leadni, majd a fax másolatával a rendőrségre menni, jegyzőkönyvet felvételni. A rendőrségi várakozást, öreg írógépen egy ujjal lepötyögött indigós jegyzőkönyvfelvételt nem részletezem, megnyugtattak, hogy két-három hét múlva befejezik a reménytelen nyomozást, ami egyébként is csak az A4-es méretű papír két oldalán folyik, ki tud ma egy 82.000 forintba kerülő Nokia 1610-es telefonnal foglalkozni.

Az október végi csípős időben vacogva vezettem végig ablak nélkül hazafelé, de eszembe jutott, hogy a tolvajért is imádkozzak, nehogy haragot, gyűlöletet érezzek iránta. Szinte láttam magam előtt az arcát, fiatal suhanc, egy ácskapoccsal betörte az üveget, riadtan letépte a telefont, mert félt a riasztó hangjától, hiszen vasárnap dél volt, fényes nappal, és már iszkolt is a pár utcával odébb, egy kapualjban dekkoló idősebb haverhoz, aki egy ötszázast adott neki az akcióért, majd dörögve megjegyezte magának, egy ötöst, mármint egy ötezrest megér.

Ennyit fizetett neki a nepper, aki Szlovákiába csempészi a készülékeket, ahol még nem akcióznak a rádiótelefon társaságok, nem adják új belépőknek jutányos áron a készüléket. 82.000 forint volt az új telefon, és mivel magam hagytam elől, lelkiismeretem csak annyit engedett, hogy az amortizációt levonjam az önmagam számára kiszabott kártérítésből.

Böbe hetekig maradt a kórház lakója. Edit velem ingázott, munka után a kórházba igyekeztem, és kezdtem műsoromat, mert naponta változott a bentfekvők köre, így mindig találtam közönséget mondókáimhoz, produkcióimhoz. Ötven forintot tűztem ki, aki utánam mondja sokszor, hibátlanul, hogy kiskút körül kistyúk fut, sárga bögre, görbe bögre, Moszkvics slussz-kulcs, aztán Ádám bátyám, pávát látván, száját tátván, pávává vált.

A gyerekek tátott szájjal figyeltek és csak akkor forrósodott fel a levegő, amikor Edit beléptekor folytattam az ipafai papnak fapipája van, azért az ipafai papi pipa, papi fapipa mondókát, és Edit közbevágta: - Nem tudsz jobbat kitalálni, mindig csak a papok?

Hát erre nem gondoltam, hogy még ebből is baj lesz, így aztán áttértem kétszáz forintos mondókámra, melyet Böbe kórházi tartózkodásai alatt már kívülről megtanult, és a többiek nagy csodálkozására utánam mondott: „Amint a kalucsnira tapadó agyag ölelő karjaiból kibontakozó kocsikerék által megriasztott tanyai kuvaszkutya bundájába kapaszkodó kullancsbogár szemeiből kicsorduló könnyecseppekben visszatükröződő régi rabló lovagvárat összetartják annak alkotó elemei, azonképpen tartson össze benneteket a barátság és a szeretet”.

Végül azért felfedtük az igazságot, de lehetőséget adtunk másnak is, hogy megtanulja, és kétszáz forintot keressen. Aztán füleimet mozgattam, majd ujjaimmal adtam elő néhány trükköt, jött a vacsora, lázmérés, és már indulhattunk este nyolc körül haza. Most már persze a fizető parkolóba álltunk, Edit még azt is megkockáztatta, hogy annak forgalmát igyekeznek fellendíteni a kocsifeltörésekkel.

Már majdnem beköszöntött a nyugalom, mert december derekán Böbét is hazahozhattuk, és igyekeztem Editnek minél több örömet szerezni. Pénteken este tízkor, amikor minden üzlet zárva van, eszébe jutott, hogy nincs otthon kávé, és hogy mennyire rossz lesz másnap felkelnie a megszokott Jacobs Monarch nélkül. Egy szó nélkül megfordultam, visszaindultam Budapestre az irodámba, és kölcsönvettem egy csomag Jacobst, amivel éjfél után értem vissza, de igyekezetemet nem méltatta köszönetre. Szombaton, kissé óvatlanul, beugrottam Magdihoz a kozmetikába, az uszodából hazafelé jövet. Öt percet, ha beszélgettünk, de mire kijöttem, egy levelet találtam az autó szélvédőjén: „Gratulálok, sikerült elrontani mindent, ami egy kicsit is úgy látszott, hogy javul. Jó hatással volt rád, hogy a múltkor nem voltál ott, hogy kiszakadtál ebből az utálatos, ragacsos trutyiból, de téged úgy látszik egy szóval sikerül visszahúzni. Ezt pedig pont a Magditól nem vártam!”

Otthon kijelentette, Böbe az én alsátáni kisugárzásaimtól beteg, hisz míg a kórházban odavoltak, sokkal jobban volt. Mást nem tehettem, mint felajánlottam, hogy ha kell, elköltözők. Mindent megteszek, csak a Jóistentől, és az Őt szerető, hasonlóan gondolkodóktól ne tiltson el, de persze nem válaszolt, felajánlásomat nem fogadta el, mert akkor kit lehetett volna szapulni, okolni, rugdosni mindenért? Én kellettem a pofozógépbe bábunak, csak az volt a baj, hogy már nagyon untam ezt a szerepet.

Gergőre is rájárt a rúd, mert Edit szavaival élve, ő hozta ezt a marhaságot a családba. Szegény Gergő olyan ártatlan szemekkel nézett, vagy fel sem fogta, mivel vádolják, vagy nagyon is, de akkor lelke mélyén nagyon szenvedhetett. Arany kis gyermekem, ő is szuverén egyéniség, nehezen tűri a jármot, neki jobban fájnak a pattogó szavak, az állandó letolások, korlátozások, s talán érzi is, ő többet kap, mert hát ő hozta a családba. Mintha ő tehetne arról, hogy három éve egy éjszakán Isten angyalai meglátogatták, s tanítani kezdték, mégis, Editnek semmi sem tetszik rajta, ha kell, ha nem kritizálja, szidja, bírálja, okolja valamiért, bepanaszolja nekem, noszogat, hogy atyai szigorral lépjek fel a gyermekkel szemben, különben börtönben végzi, szóval hasfájást kap az ember, ha két percnél tovább hallgatja.

Gergőt megdicsértem, hogy nem irigykedett Böbe pizzájára, de Edit közbevágott, hogy már Gergő is kapott, aztán rákezdte, hogy milyen sok pénz költünk Gergő Nutellájára. - Futja, Editkém, nem? Kevés asszony gazdálkodik annyi konyhapénzből, mint te. Hadd egyen a Gergő Nutellát!

- Attól gombás a lába! - vágott vissza, de ezen már csak nevetni tudtam, hogy orvosnő létere ilyen képtelenséget állít, és ilyen átlátszó módon igyekszik Gergő orra alá borsot törni, mivel Gergő él-hal a Nutellás kenyérért.

Este a TV-ben az Aranyág műsora ment, s mikor a család nevében megajánlottam ötezer forintot, Gergő is felajánlotta egyheti zsebpénzét. Még ki sem mondta, még meg sem dicsérhettem jó szívét, Edit közbevágott: - Amit már elköltött?

Untam már mindent, ilyenkor élni sem volt nagyon kedvem, de tudtam, ha odaát lennék, tisztán látva, a Legszenőbb, a Fény iránti szeretetből úgyszólván jelentkeznék, hogy visszajöjsek, tehát el kell viselni mindent, és kész. Hisz ki nem tenné ezt, ha már megérezte az Ő végtelen, mérhetetlen, ellenállhatatlan szeretetét. Elviselni pedig volt mit, mert Edit mellé felzárkóztak a kísértők is, és testi, lelki gyötréssel igyekeztek megnehezíteni életemet.

- Ne strapáljátok magatokat, szívecském! - mondtam a körülöttem lihegő ördögöknek -, én szeretlek titeket, akármit is tesztek velem, és csak erősödök mindentől! Kár a benzinért! Nem unjátok még? - Néha észrevettem, hogy valami nagyon primitív, átlátszó kísértéssel próbálkozott egyikük, akkor Lucifernek címezve megkérdeztem: - Már ipari tanulókat is küldesz hozzám?

Még a nyáron történt, hogy az egyik hivatalos helyen az ügyintéző hölgy, akit egyébként már jól ismertem, műszálas otthonkában ült az ablak előtt, és - gondolom a kánikulára való tekintettel - alatta nem viselt semmit. Nem lett volna ez baj, ha nem hátulról jön a fény, mert szembefényben csak a ruha anyagát lehetett látni, de így egy véletlen szempillantás erejéig keblének körvonalai olyan tisztán kirajzolódtak, mintha akár nem is lett volna ott rajta semmi.

Még ki sem léptem a szobából, rázendítettek: - Megszerezzük neked! Mit akarsz? Nem tetszett? Láttuk, hogy tetszett neked! - És ez így ment vagy másfél napig, és azt a képet állandóan bevillantották belső képernyőmre, és csak nagyon állhatatos imával, koncentrált Istenhez tapadással tudtam lerázni őket magamról. Tudtam, hogy csak pümpösdi királyságuk lehet, meg, hogy a Jóisten biztos próbaként enged bele ebbe a kísértésöszönbe. Akkor pedig az idő nekem dolgozik, a kutya ugat, a karaván halad, nyugtattam magam.

18. ISTEN IGÉJE

Feltételezésem beigazolódott, mert Isten egy gyönyörű szózáttal és képpel világította meg előttem helyzetemet. Belső látással egy hosszú, sötét folyosó előtt álltam, oldalról többen nézték nekiindulásom. Tudtam, hogy ezen a sötét folyosón kell keresztülküzdenem magam, aztán a végén már ott a világosság. „*Sokan várják kíváncsian, hogyan fogod keresztülküzdeni magad. Ne feledd! Én mindig veled vagyok, ha nem látsz, ha nem hallasz, akkor is. Post nubila phoebus. (borúra derű) Állj a sarkadra, gyermekem! Nem úgy, hogy nem hagyod bántani magad. Hanem úgy, hogy túllépsz az önsajnálaton, és abban látod a száanalomra méltó elesettet, aki téged bánt. A száanalomra méltónak, az elesettnek, pedig még több szeretetre van szüksége. Inkább szeresd ellenségeidet! Ezt kérem tőled. Ez a házi feladat. Ez a te leckéd. Szereteted, ha elég erős, képes lesz minden gyűlöletet szeretetté változtatni. Ez már teremtés. Te a SZERETET Istenében hiszel, higgy a SZERETET mindenhatóságában!*”

Tatabányán, Tóniéknál is nagy esemény volt, mert Marikának menstruációs görcsei voltak, így kiküldtem az egész társaságot a konyhába és elkezdtem kézzel a kezével kezelni Marikát. Már egy jó félórát kezeltem, amikor feltűnt, hogy Marika szeme fennakadt, meredten a szoba egy sarkában egy pontra néz, mosolyog, és nem szólal meg.

Valahogy ráéreztem, hogy nem akármilyen történet, mert arckifejezése Vicka látnokára emlékeztetett, ahogy Medjugorjében az oltár előtt térdeltek a videófilmen, amit egy éjszaka sikerült otthon megnézni. Marika nagyon szófukar volt, csak nyökögött, aztán annyit elmondott ott szokott Jézus megjelenni neki. Mikor utólag elmondtam neki vasárnapi „anyagomat”, elmondta, neki is hasonló értelműt mondott.

„Tegnap Tatabányán, Marikának Én jelentem meg, de amit mondtam neki, az csak órá tartozik. Ne kérdezzesd őt, ne légy kíváncsi! Amit ő látott, az neki javára vált, segítette lelki fejlődésében. Az, hogy neki megjelentem, egyben bizonyágtétel volt melletted is, hogy az Én oldalamon állsz. Amíg így teszel, bizonyágtételek fogják kísérni életed. Ezeket a bizonyágtételeket ne várd, de ha felismered, megtapasztalod, adj hálát érte! Mint ahogy mindenért hálát kell adnod Nekem, mert ha szeretsz Engem, minden, ami veled történik, a javadra válik.

Feleségedet is csak szeretettel, kitartással, állhatatossággal tudod elvezetni Hozzám. Ha türelmetlen vagy, nem használod neki és magadnak sem. Ne azt kérd Tőlem, hogy feleséged megtérjen, hanem, hogy legyen meg az Én akaratom! Tanulj meg várni, ahogy Én is vártam rád. Tartsd tiszteletben az Én szabad akaratomat, ahogyan Én is a tiedet tiszteletben tartottam, és tartom. Még most is meg van a lehetőséged, hogy Tőlem elfordulj, mert Én semmire sem kényszerítelek, mert Én magam vagyok a SZERETET. Ez a szabad akarat lényege.”

Lehet ennek a végtelenül bölcs, gyöngéd szeretetnek ellenállni? Annak, aki nem kényszerít semmire, mert Ő maga a Szeretet? Pár hét múlva már előrébb jártam az alagútban, amikor a mise végén kereszt jelent meg előttem: *„Ne félj, gyermekem, e jelben győzni fogsz! In hoc signo vinces. Szedd össze magad, állj a sarkadra, gyermekem! Boldogságod kulcsa te magad vagy! A pokol erői csak arra várnak, hogy elhagyd magad, de te ne lanyhulj! Égjen benned Szeretetem tüze. Élj másokért, élj mindenkiért, élj Érted! Ezt csak szeretetből lehet. Hagyd, hogy szeretetem kiáradjon benned, és belőled, ne vess gátat ennek! Megtisztultan sokkal többre vagy képes. E szempontból legyen példaképed az a macska, amelyik nyelvvel állandóan tisztogatja magát. Borulj virágba, kis virágom, gyönyörűségem! Szentelődj meg Általam és Velem! Alig várom már, hogy bőséges termést hozz! Hisz ezért ültettelek, gondoztalak, ápoltalak ilyen gyöngéd szeretettel. Virágjaid kipattantak rügyeidből, nyiladoznak, nemsokára kiteljesednek. Gyümölcsei a szeretet, tisztesség, szelídség, alázat, kedvesség, béketűrés, józan-ság, türelem, csendesség, bölcsesség lesznek. Erődet Tőlem kapod, virágom, mindig annyit, amennyi feladatodhoz szükséges, de befogadásának feltételeit neked kell megteremtened önmagadban. Neked nagyon szélesre kell tárnod az ablakot, sőt ki kell ülnöd a ház elé, a kertbe, hogy betöltekezhess velem. Ne akarj mindent magad megoldani! Angyalaim hívó szavakra várnak, hogy segíthessenek. Lehetőségeik majdnem korlátlanok, de csak akkor, ha hívják őket. Olyan szépen beszélsz erről másnak, magadnak nem tudod ugyanezt elmondani?”*

Köszönöm, Uram.

„Menj, megáldalak. Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz Bennem, nem lát halált sohasem. Ezt jól véd a fejedbe!”

Nem csak Mesterem vigyázott rám. Édesapámék kilencen voltak testvérek, a széles rokonságból rengetegen imádkoztak imaköri társaimmal együtt Böbéért, Editért, és biztos értem is. Akik elolvasták könyvem első kötetét, azokból is sokan azonosultak sorsunkkal és olvasóim száma egyre gyarapodott. Ivánék esküvője után pár hónappal édesanyám telefonált, hogy meglátogatta zsámbéki családi házukban Ivánékát, és az Iván rokonságából valaki nagyon érdeklődött a könyvem iránt. Legalább a tartalomjegyzéket vigyem el hozzá, ő majd továbbítja az érdeklődőnek.

- Ugyan anyukám, csak nem adunk fecniket az érdeklődőknek! - mondtam öntudatosan, meg belül egy kis hiúsággal. - Majd én elintézem az egészet. - Fel is hívtam Ivánt, és megtudakoltam a rokon nevét. Bálint Eszter volt, és egy pár soros levél kíséretében elküldtem Eszternek a már színes fedőlappal készült Hitbenhat... kötetemet. Munkahelyemen ugyanis beszereztünk egy színes nyomtatót, és a színes fedőlap kifejezetten emelte a könyv színvonalát.

Pécsen lakó kedves nagynéném is - akin kis kora óta rajta ragadt a Böbe név - falta írásaimat, és sorsunk alakulását állandóan aggódó, együtt érző figyelemmel kísérte. Könyvemet leánya, és veje is olvashatták, vagy legalább is Böbe sorsáról értesülhettek, mert amikor Bóbét azután az életveszélyes állapot után kihoztuk a kórházból, egy alkalommal vaskos csomag érkezett munkahelyemre, melyben egy kedves levél, és három könyv volt, a Keresztény hit alaptételei, egy amerikai baptista prédikátor tollából. A Szent Szellem sugallta nekik, hogy a gyülekezetükben alapkönyvként használatos bibliamagyarázatot elküldjék, és kérték, olvassam bizalommal, mert szerintük sokakban elég vegyes érzelmeket kelt önmagában a Hit gyülekezet neve.

Böbe néném leánya és veje 6-8 éve tértek meg, és végigjártak egy pár vallást, felekezetet, gyülekezetet, míg a jelenlegi, a Hit gyülekezetből kivált gyülekezetükbe kerültek. Kedves levelükben kívánták, hogy Isten cselekedjen csodát kislányunk életében. Az általuk küldött könyvből pedig megtudhatom, „mi Isten akarata a betegséggel szemben, hogyan, milyen módon akarja megtörni az átkokat életünk felett, melyeknek sok esetben következménye a betegség, szegénység, stb.”.

Hát szegény Pista, meg Klári! Jó szándékkal, jókívánságokkal megírták levelüket, elküldték küldeményüket, de bizony engem a szó szoros értelmében „kiakasztottak”. Udvarias, és szeretet teli választ írtam persze én is, de elkezdtem boncolgatni egyetlen egy mondatukat, és erre az egy mondatra több oldalas választ írtam. Elsőre azt a kérdést tettem fel, vajon miképp lehetséges betegség Isten akarata ellenében, ha Isten mindenható? Vagy egy Nála nagyobb hatalom okozza a betegséget - ezt kizártnak tartom - vagy pedig nincs akarata ellenében, mert nem avatkozik be, pedig tehetné. Ha Isten mindenható, akkor nincs akarata ellenére a betegség.

De hát akkor is, mi, vagy ki okozza betegséget? Amikor Jézus a Bethesda tónál egy 38! éve beteg bénát meggyógyított, így szólt hozzá: Jn.5.14. „Íme, meggyógyultál, többé ne véckezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.” Az Mk.2.5-ben, amikor a nagy tömeg miatt, már a megbontott háztetőn keresztül bocsátották le a bénát, Jézus így szólt: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek.” Így, hogy saját magunk okozzuk, bűnünk okozza betegséget, így már érthető az is hogy nem a betegség, de okozója, előidézője, a bűn, Isten akarata ellen van.

A Jn.9.1-ben is erre utalnak a kérdéssel a tanítványok, mikor kérdezik: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Persze a zsidók olyan Istenben hittek, amelyik még a szülők bűnéért is a gyermeket bünteti, de ott áll, hogy „ez, vagy a szülei”, tehát a vakon született fiú bűnösségét is el tudták képzelni, tehát hittek a reinkarnációban, hisz születés előtt, édesanyja méhében nem vétkezhet a gyermek, pláne nem akkorát, hogy ilyen súlyos következménnyel járjon.

Azt, hogy valamiféle átok következménye lenne a betegségünk, szegénységünk, elég nehezen tudom elképzelni, mert még egy felnőttet megátkozhat valaki, ez gyakran meg is történik sajnos, de egy betegen született újszülöttet, ki még meg sincs, amikor már édesanyja méhében betegen fejlődik, ki átkozna meg és miért. Ha Isten még a hajunk szálát is számon tartja, veréb nem eshet le a fáról a Mennyei Atya tudta nélkül, akkor miért engedi meg, hogy átok sújtson minket ártatlanul? Egyáltalán kinek az átka lehet ez?

Még fel sem adta a postán a levelet, amikor elkezdett járni az agyam és egy kifejezés „Isten Igéje”, újból és újból eszembe jutott Pistáék leveléből. Derek Prince könyvével kapcsolatban azt írták: „Isten Igéjének nincs szüksége emberi magyarázkodásra”. Mi lehet most akkor

Isten Igéje? Mit érthetnek ez alatt? A szent könyveket, mint a Biblia, a Korán, a Védák, Upanisádok, Tao Te King, Moróni könyve?

Mert például a Moróni könyvéhez volna némi hozzáfűzni valóm. A mormon Bibliában, Nefi első könyvében 1NEFI 4:10-13 ez áll: 10. És történt, hogy a Lélek arra ösztönzött, hogy öljem meg Lábánt, de magamban erre azt mondtam: Még sohasem ontottam embernek a véré! Visszariadtam és azt kívántam, hogy bár ne kellene megölnöm. De a Lélek ismét szólt hozzám: Nézd, az Úr kezédbe adta. Igen, így volt és még az is eszembe jutott, hogy ő meg akart ölni engem, és az Úr parancsolatára sem akart hallgatni, és kincseinket is elvette. És történt, hogy a Lélek ismét szólt hozzám és ezt mondta: Öld meg, mert az Úr kezédbe adta! Íme, az Úr elpusztítja a gonoszt, hogy igaz célját keresztülvigye. Jobb ha egy ember vész el, minthogy egy egész nemzet süllyedjen el a hitetlenségben.

Ezt a józan ész messzire elveti, lelkiismeretem hangosan kalimpált, mert a gyilkosság nem azonos a SZERETET-tel. A tíz parancsolat kategorikusan is tartalmazza, „Ne ölj!”. De a 13-as vers nagyon ismerős, hiszen ugyanígy érvelt Kaifás a szanhedrinben, mikor Jézust Pilátus kezére, halálra adták. Jézus elítélésének érve, nem lehet Istentől való. Fájdalmas és szinte képtelenség, hogy vannak, akik elhiszik ezeket a sorokat, illetve elfogadják Isten szavának.

Átnéztem a számítógép keresőprogramjával az Evangéliumokat, hogy hol szerepel Isten, illetve az Ige szó, és a következőkre jutottam: Jn.1.1. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige”. Ha tehát Isten = Ige, hogyan lehet Istennek Igéje. A fának nincsen fája, a gyümölcsnek nincs gyümölcse, a gyökérnek nincs gyökere. Valami nem lehet saját magának a valamije. Önmagával senki sem kerülhet birtokos viszonyba! Akkor lenne Isten Istene és Ige Igéje is. De akkor ki az Ige? Jn.1.14. „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét”. Tehát Jézus = Ige, mert Jézus = Isten, hiszen Jn.10.30. „Én és az Atya egy vagyunk.”

Tehát Jézust tekinthetjük Igének, és némi szabadsággal az Ő életét bemutató Evangéliumokat, de semmiképp nem tekinthetjük annak a Bibliát. Már két levelet írtam, és még csak most kezdtem bele az általuk elküldött könyv olvasásába. Már a bevezetésnél megakadtam, mert 39 könyvről beszélnek az Ószövetségben, és az általam ismert katolikus Bibliában 46-ot fedeztem fel, így megkérdeztem tőlük, hogy létezik többfajta Biblia is? Honnan lehet ez a különbség? Az ő 39 könyvük mind meg van az én Bibliámban? Az a hét könyv, amennyivel több az én Bibliám, Biblia, vagy nem Biblia? Ki határozza meg, és milyen ismérvek alapján, hogy valami Biblia, vagy nem Biblia? Aki ezt meghatározza, vagy eldönti, mivel indokolja, mivel bizonyítja döntését, és hogy ő jogosult ezt eldönteni? Lehet, hogy van többféle Biblia? Ha van, akkor miért, és hogyan lehet ez? Melyik a több Biblia közül az igazi?

Alighogy postára adtam a levelet, már az úton hazafelé elkezdett keveregni a fejemben, hogy Jézus egy Egyházat alapított, egy nyájról és egy pásztorról, mármint magáról beszélt, mégis négy nagy egyházra, és több száz kisegyházra, gyülekezetre szakadt a keresztények hatalmas közössége. Miben különbözhet egyik egyház a másiktól, miért válik ki egyik egyház a másiktól?

Rájöttem, hogy azért váltak szét, azért alakultak meg az új egyházak, mert *mindegyikük másképp magyarázta a Bibliát*. Ha ugyanúgy magyarázzák, akkor semmi ok nincs arra, hogy különváljanak attól az egyháztól, amelyben éppen vannak. Mennyire igaza van Pali bácsinak, hogy a Bibliában minden benne van, meg az ellenkezője is, tehát szinte bármit ki lehet hozni belőle. Gondoljunk csak bele, Jézust az ördög a pusztában Ószövetségi idézettel kísértette meg, és Jézus is Ószövetségi idézettel válaszolt meg neki! Tehát a keresztények által legszen-tebbnek tartott könyv tette lehetővé, sőt okozta közvetve a keresztény egység, Jézus álmának megghiúsulását.

Hogy is fogalmazott a Mester? Mt.9.16-17. „Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából, és még csúnyább szakadás támad. Új bort sem töltenek

régi tömlőbe, mert a tömlő szétreped: a bor is kiömlik, a tömlő is elpusztul; hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.” Milyen pontos, szinte látnoki előrejelzés, és figyelmeztetés! Ne keverjétek az Ószövetséget (Törvény és a próféták), a régit, tanításommal, az újjal, az Evangéliumokkal, ne töltsétek az új bort a régi tömlőbe, mert a bor is kiömlik, a tömlő is szétszakad, tehát az Egyház is, a nyáj is szétszakad.

Amikor utánanéztem, kiderült, hogy 397-ben a karthágói zsinaton, tehát Krisztus halála után majd 400 évvel alakult ki a Biblia, amely régi ruha, melyhez az újból hasítottak foltot. Az akkori jámbor Egyházi vezetők összetapasztottak régit és újat, prófétálást, és a köztünk megjelent Igét, leöntötték egy generálszósszal, hogy a Biblia minden sora Isten szava, és azóta sajnos ez a nóta, ezt fújja mindenki. Az Újszövetség sem homogén. Megdöbbenő, hogy mindössze 37%-a Jézus élete és tanítása, 62%-a a Páli levelek, valamint a Jelenések könyve, és 1% a többi tanítvány levelei. Aki nyitott szemmel végigolvassa az újszövetséget, olyasmit érez az evangéliumokról a Pál-i levelekre való áttérésnél, amihez hasonlót a hatvanas évek Magyarországra látogató nyugati turistája érezhetett. Hű, de egy más világba kerültem!

Isten ments, hogy pálcát törjek, derék Pál apostol felett, aki vértanúhalált halt hitéért, de ő farizeus teológus volt, aki Jézust sosem látta, csak a damaszkuszi úton jelent meg neki, és később sugalmazások formájában kapott tanításokat, melyekről tudjuk, pont Pál leveléből, hogy a próféta lelke a prófétánk alá van vetve. Mégis levelei, tanításai elnyomják az Újszövetségben azokat az Apostolokat, akik három évig a Mesterrel tartottak, minden megnyilatkozásának tanúi voltak, s romlatlan halász, iparos emberekként, előítéletek nélkül, tehát a legtisztábban tudták befogadni a Szeretet tanítását. Pál tisztában volt korlátaival, a prófétálás tökéletlenségével, ezért is mondta, hogy a prófétákat, Istennek az adott kor prófétáiban megszólaló lelkét elfojtani nem szabad, de mindent meg kell vizsgálni.

Ma mégis szentségtörésnek veszik, ha valaki akár az ószövetségi, akár a Pál-i prófétáلسokat, akit Legfőbb Egyháztanítónak, Apostolfejedelemnek kiáltottak ki, vizsgálni merésze. Erre olyan ingerült dühvel válaszol majd minden keresztény, annyira vakon hisznek a Bibliában, mint *minden sorában* Isten szavában, hogy gyakran emlegettek a Fényhordozóval, mármint Luciferrel együtt, annak csatlósaként, amikor kétegyemet, érveimet szóba hoztam.

No ennyi levélre már jött válasz is. Ismerőseim egy protestáns gyökerű felekezethez tartoznak, és szerintük a katolikus Bibliába azért vették bele azt a hét könyvet, hogy ideológiája igei fedezete legyen az Egyházi vezetők által bevezetett, Luther által is támadott, Isten előtt utálatos, (Így írták, hosszú ú-val), pogány szokásoknak, mint a halottakért való ima, helyettes áldozat, mise, (2 Makk.12.39-46), alamizsna, mely bűnöket elfedez, és megment a haláltól, (Tóbiás 12.9. 4.10) a szentekhez való ima, azok közbenjárása (2 Makk.15.11. Bar 3.4.) angyalok kultusza (Tóbiás 12.12), tisztítóútz, purgatórium, és a lelkek megváltása a halál után (2 Makk 12.42-46).

Arra nem válaszoltak, hogy ha elfogadják Derek Prince, baptista lelkész bibliamagyarázatát, miért nem a baptista egyház keretében működik gyülekezetük, de azért igyekeztek sok mindent megválaszolni. Szeretet és gyűlölet megfér együtt az ő szívükben, és utálni kell a bűnt, gyűlölni és megátkozni a Sátánt stb.

Hogy bárkiért, de főleg elhunyt szeretteinkért való ima Isten előtt utálatos lenne, (csak azért is rövid u-val), azt kétkem, hisz maga Jézus szólított fel, hogy imádkozzunk még ellenségeinkért is. Mivel a Sátán egyik legnagyobb ellenségünk, érte kéne a Vatikánban minden nap misét bemutatni, és tömegeknek imádkozni, hogy végre megtérjen. Ha átkozzuk, attól a Megtévesztő csak hízik, és nagyon valószínű, hogy az ilyen tanítások mögött ártó szellemiség áll.

Az alamizsna, ha szívből adjuk egy rászorulóknak, ha nem feleslegünkből, hanem kevesünkből, vagy netán szájunk elöl, biztos javunkat szolgálja. Mt.25.37 „Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”

Az már megint más, hogy pénzért árusítani ún. búcsúcédulákat, és azt állítani, meg elhinni, hogy ezért nyernek bocsánatot bűneink, csacsiság. Isten azonnal, és feltétel nélkül minden bűnünket megbocsátja, de akik ilyen cédulákat vettek, voltaképp a haláluk után hitük szerint rájuk váró pokoltól, mint Isten meg nem bocsátásának következményétől, saját tetteik visszahatásától akartak megmenekülni.

Tette mindenkire visszahat, a rossz is, a jó is, Isten kegyelme a rossz visszahatást saját mérlegelése alapján enyhítheti, csökkentheti, ezért helyes az „Uram irgalmazz” könyörgés, de ez szívünk megtérési, őszinte bűnbánati szándékától, és nem pénzbeli adományainktól, és semmiképp sem földi emberek „feloldozásától” függ. A szentekhez való fohász sem elvetendő szerintem, biztos, hogy nem útalatos Isten előtt. Melyik katolikus téveszti össze Istent egy szenttel?

Felkérhetjük őket védőszentünknek, segítőknek, pártfogónknak, őrangyalunknak, kérhetünk segítséget, tanácsot, sugalmazást tőlük. Főleg olyan jámbor hívők körében gyakorlat ez, akik nem merik kérésükkel „zaklatni” az Urat, „biztos olyan elfoglalt”, hiszik jámboran, és Istennek mindössze emberi képességeket tulajdonítanak, pedig még emberek is meg tudják osztani figyelmüket, idejüket több ember, több gyermekük között, hát még a Teremtő!

Na mindegy, ez tehát nem baj, de az már igen, amikor protektorként, közbenjáróként igyekszünk igénybe venni szenteket, gondolván, ezek a szentek nem Isten akaratához, a világ-mindenség örök törvényeihez tartják magukat, hanem könyörgésünkre befutkosnak a trónterembe, és ott kilincselnek érdekünkben. Isten pedig, mivel a szentek Nála bennfentesek, és kedvesebbek, mint mi, az ő kedvükért megváltoztatja döntését. Ez olyan képtelenség, hogy nem is pazarolom a papírt megcáfolására.

Hányan fordulnak ilyen kérésekkel Szűzanyához, gondolván, egy nő, egy anya lágyabb szívű, könnyebben befolyásolható, mint Isten. Mintha Istenek nem a legeslegszeretőbb szíve volna! Mi könyörgünk, hogy Szűzanyánk légy a szószólónk, mutass be minket Szent Fiadnak, a Szűzanya meg (Medjugorjében) naponta válaszol, hogy gyermekeim, hallgassatok Jézusra, kit a Földön méhemben hordozhattam!

A tisztító tűz, a lelkek megváltása a halál után, meg a halottakért való ima is azt a bennünk mélyen rejlő igazságérzetet tükrözi, hogy elképzelhetetlenül kegyetlennek tűnik számunkra, hogy egy elrontott - az Örökkévalósághoz képest mákszemnyi - élet következményeként valaki örökre a kárhozatba kerüljön. Ez ellen tiltakozik szívünk, lelkünk, és sajnos az örök kárhozat keresztény tanításokban való meggyökerezése az oka, hogy Nyugat-Európában gombamód hódítanak a keleti vallások, virágzik a guru kultusz, yogik járnak-kelnek a zsúfolt nyugati nagyvárosokban, a megüresedő keresztény templomokat keleti tanítók és tanítványaik vásárolják meg.

Pedig van nekünk kereszténységünk, csak nem szabadna igazságtalan, szigorú Isten képét belemagyaráznunk. Sámuel I. könyvéből az 1Sám16.1-ből egy jó kis esszét kerekítettem. A „gonosz” szó előfordulásait kerestem a Bibliában és ráakadtam egy olyan kifejezésre, hogy Saul királyt „Isten egy gonosz lelke” zaklatta, aztán hárfást hivatott, és a hárfa zenéjére a gonosz lélek távozott. Hajmeresztő történet! Elképzelhető, hogy Isten gonosz lelkeket küld hozzánk? Hihető, hogy Isten együttműködik gonosz lelkekkel? Isten zaklatni akar minket? Mi lehet a zaklatás célja? Létezik, hogy a gonosz lelkeket hárfázással űzhetjük el? A gonosz lelkek, nem Isten ellen fellázadt, bukott angyalok? Ha fellázadtak, hogyan engedelmeskednek mégis Istennek?

Hogy lehet, hogy ezen a bibliai részleten még senki sem akadt fenn? Én vagyok kecec, vagy senki más nem olvassa úgy a Bibliát, mint egy gyermek? Kérdezve, mindennek a végére

járva? Ahogy Jézus is példaképpül állította? Mk.10.15. „Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.” Nem is olyan nagy baj, hogy felnőtt koromra is gyerek maradtam?

Az Ószövetségben, a Királyok könyvében, 1Kir.22.20 az áll, hogy az Úr elé áll a lélek, akinek az Úr a hazugság lelkét adja, hogy vezesse félre Acháb prófétáit, s Acháb vonuljon hadba Ramotnál, Gileádban, és essen el, mert az Úr, Acháb király vesztét határozta el. Gondolkodó ember hogy hiheti ezt el? Hogy Isten aki a tízparancsolatban külön parancsot szánt a hazugság bűnének, parancsot ad hazugságra, mert valakinek vesztét határozza el? Csak csóváltam a fejem, és ebből is született egy esszé, meg persze levelek sorozata Pistáéknak.

A Krónikák könyvében - csak emlékeztetőül írom, hogy az összes keresztény vallás szerint Isten szava - 1Krón.21.5, újabb horrort találtam. Ebben Dávid király népszámlálást tartott, de Isten nemtetszéssel nézte ezt az eseményt, és megbüntette Izraelt. Micsoda súlyos bűn, népszámlálást tartani! Mennyit vétkezünk még manapság is a népszámlálás vétkével! A lényeg az, hogy Dávid király bűnéért az Úr pestist küldött Izraelre, és hetvenezer ember halt meg Izraelből.

Jézus, aki egy az Atyával, életét adja barátaiért, olyan Istenről mesél, aki egyformán szeret mindenkit, ahogy a nap is mindenkire lesüt. Neki higgyünk, vagy ennek a képtelen prófétálásnak, ami nem Istenről, hanem a zsidók büntető, haragvó Istenképéről szól? Egy percig sem lennék hívő, ha ilyen Istenben kéne hinnem. Ilyen kegyetlenben, igazságtalanban.

Megnéztem, hol, hogyan fordul elő a félelem, és a szeretet a Bibliában, és itt is érdekes következtetésekre jutottam. Először is János első levele tökéletesen alátámasztja Biegelbauer Pál természetgyógyász állítását, hogy vagy szeretet, vagy félelem, a kettő egymásnak antagónisztikus ellentéte. 1Jn.4.18 A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.

Jézus minden esetben csak olyan összefüggésben használta a félelem szót, hogy *ne* félj! Mk.5. 36. „*Ne* félj, csak higgy!” Mt.10.31. „*Ne* féljetek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok”. Lk.11.32.32. „*Ne* félj, te kicsiny nyáj!” és még folytathatnám a sort, de egyértelmű, hogy félelem nem jó, nem bölcs dolog, Pál apostol mégis mást sem tesz, minthogy arra szólít fel, félelemben és rettegéssel munkáljuk üdvösségünket, félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni, szolgáljuk Istennek tetsző módon, tisztelettel és félelemmel, mert a mi Istenünk emésztő tűz!

Brr, még a hideg is kiráz! Hát nem a pokolban van az emésztő tűz? Én mindenesetre nem adnám gyermekem kezébe ezeket a tanításokat. A négy evangéliumon kívül semmit! Sokak szerint a legszentebb könyv a Biblia, mégis mennyi galibát okoz. Rájöttem arra is, hogy Jehova tanúi testvéreink miért nem engedik a vérátömlesztést.

Az egyiptomi szolgaságból Isten a választott népet elvezette - ha némi kerülő úttal is - a Kánaánba, az Ígéret Földjére. A zsidók azért lettek választott nép, mert abban korban ők jutottak el egyedül az egyistenhitig, környezetükben csupa többistenhívő, bálványimádó nép élt. Isten volt azoknál a kavics, a krokodil, a faág, a tehénürülék, az aranyborjú, és amit akartok. A zsidók házasságok révén keveredtek a környékbeli népekkel, és emiatt újra meg újra beszivárgott a zsidók közé a bálványimádás, a többistenhit.

Isten emiatt prófétáin keresztül üzent népének, hogy ne házasodjanak más népek leányai-val, fiaival, akkori szóhasználat szerint *ne keveredjen vérük mások vérével*. Jámor testvéreink ezt a több ezer évvel ezelőtti, a korabeli zsidóknak szóló prófétálást tévesen magukra vonatkoztatják, és inkább hagyják meghalni gyermekeiket, ha csak vérátömlesztéssel lehetne életét megmenteni. Egy amerikai filmben láttam, hogy egy vérátömlesztéses műtéten átesett hölgy számára nagyobb trauma volt a műtét, mintha megerőszakolták volna.

A Jóisten persze mindent megbocsát, főleg a jóhiszemű csacsiságot, de hogy ma, gondolkozó, értelmes emberek ilyesmiben higgyenek? Nem jó, ha valaki mindent ésszel akar magyarázni, mint Editem, és nem hallgat a szív szavára, de ilyen vakon hinni, az értelmet ennyire kikapcsolni?

Gyülekezetes ismerősömék levele, meg Derek Prince könyve alapján tizenkilenc esszét írtam karácsonyig. A karácsony nem volt „nyerő” számomra idén sem. Tavaly egy hatvan-kilencezer forintos Philips csoda mikro sütővel leptem meg páromat, grillezővel, beépített automatikus mérleggel, idén pedig meg nagyobb különlegességre szántam rá magam. Takácsék, volt szomszédaink elmesélték, milyen klasszul, egészséges lehet az általuk vett Zepter edényekben főzni, sütni, kevés energiafelhasználás, új ízek, fogyókúra, szóval csábító volt az ajánlat, s mivel Annamária belépett a multilevel marketing rendszerbe forgalmazónak, így szívesebben rendeltem meg egy egész készletet, pedig sok más eladót korábban elutasítottam.

Majd százötvenezerbe került a készlet, úgy éreztem magam, hogy én vagyok a leggalánssabb férj Kecskeméten, Edit mégis mogorván nézett rám, amikor felhurcolkodtam a dobozokkal, és amikor megtudta, hogy Zepter, rám támadott, hogy kidobott pénz, minek vettem ilyen marhaságot, ő ebben nem szeret főzni, nehezek a lábosok, nehéz elmosogatni, szóval ezerféle módon tudatta „örömét” a karácsonyi ajándék felett.

Hát, ki gondolta ezt, meg hát az ajándéknak meglepetésnek kell lenni, de úgy látszik 18 év alatt még nem ismertem ki, mik az ő vágyai. Vagy magamból indultam ki, hogy ennek én örülnék az ő helyében? Nem tudom. A lényeg az, hogy megint felsültem, de eggyel több, vagy kevesebb nem oszt, nem szoroz, így aztán nem vettem föl.

19. A GYÖKÉRKIÁLLÍTÁS

Teltek-múltak a napok, és eszembe jutott, hogy már vagy két hónapja elküldtem a zsámbéki leánynak könyvem első kötetét, és még azt sem mondta, hogy bakfitty. Valamit azért illene mondani, írni, telefonálni, hogy megkapta, hogy tetszett, vagy nem tetszett, zavart ez a hallgatás. Szívem mélyén biztos egy kis sikerélményre áhítoztam, mert otthoni, családi életem Edittel egy merő kudarc volt.

Még imaköri társaim is csak Edit pártját fogták, engem nem akart megérteni senki, vagy csak igen kevesen, ezért voltam úgy kiéhezve egy-két együtt érző szóra. Egy hirtelen ötlet alapján kikerestem a Kerszöv kft ügyes telefonkönyv CD-jéről Bálint Eszterék telefonját, és már tárcsáztam is. Esztert kértem, és a mosolygós hang kissé zavartan válaszolta, hogy „én vagyok”. Nagyon tetszett neki a könyv, már épp szeretett volna jelentkezni, csak hát tetszik tudni, az iskola, szabadkozott, így aztán „megenyhültem” és elküldtem az esszékötetemet is. A kísérő levélben megírtam, hogy Istenhívők között jobbnak tartom a tegeződést, ha lehet, ne tetszikezzen, és jó olvasást kívántam.

Február környékén Edit enyhe fintorral kevert mosollyal nyújtott át egy tarka-barka levelet, melyben Iván felesége, a művészi hajlamokkal megáldott Zsanett gyökerkiállításra hívott meg a zsámbéki kultúrházba. Édesanyámtól hallottam, hogy Zsanett Dunából kisodort, vagy favágáskor kitépett gyökereket, ágakat szed össze, és művészi érzékkel meglátja, hogyan lehet abból egy drótdarabbal, szövetdarabbal, egy kis festékkel szemet gyönyörködtető alkotást létrehozni.

Aranyos ez a kis kézzel rajzolt meghívó, de péntek este hatra Zsámbékra elmenni? Így is mesze vagyok Kecskeméttől, így is sokáig tart, míg hazaérek, és akkor még egy hatkor kezdődő program, ami, ki tudja meddig tart? És hol fogom megtalálni Zsámbékon a kultúrházat?

Nem fűlött a fogam a kiállításhoz, de egyszerre csak befészkelte magát egy gondolat, helyesebben gondolatkombináció a fejembe.

Hátha az esküvőn látott szép koszorúslány volt az, aki a könyvemre kíváncsi volt, és hátha ott lesz ő is a kiállítási megnyitón, és akkor beszélgethetnék személyesen is a könyvről, melyről a telefonban úgy áradozott. Edit csodálkozására, és fejcsóválása mellett úgy döntöttem, elmegyek a megnyitóra, és ürügyként hozzátettem, hogy szüleimet is elviszem, mert ők is szeretnék megnézni. Úgy is lett, megtaláltuk a kultúrházat, szüleimet hátrahagyva elvegyültem a tömegben, és ahogy hátramentem, hogy egy kicsit levegősebb helyen legyek, egyszerre csak egy leeresztett, hosszú szőke hajú, elegánsan, kosztümbe öltözött lányt pillantottam meg magam mellett. Ő lenne az? Mintha más lenne így profilból az orra. Ebben a kosztümben olyan, mint egy fiatal üzletasszony, az esküvőn fiatalabbnak néztem.

Ahogy óvatosan mustrálgattam, ő is felém pillogott hosszú szempillái alól, aztán próba szerencse, odaléptem, és bemutatkoztam: - Arany Viktor vagyok. - Bálint Eszter, hangzott a válasz, miközben elpirult. Ez is ritkaság manapság, hogy elpiruljon valaki, gondoltam, hisz sokszor én pirulok, legalább is gondolatban, ha az ilyen korú lányokat egymás közt beszélgetni hallom.

Eltávolodtunk a tömegtől, mintha a terem sarkában levő alkotásokat nézegetnénk, és rögtön mély beszélgetésbe merültünk a könyvemben leírt különös eseményekről, reinkarnációról. Eszter hagyományos református nevelést kapott, neki teljesen új volt minden, amiről írtam, de nyitott volt, és nem kétkedett, nem kritizált, hanem mohón érdeklődött. Már vagy negyed órája beszélgettünk, amikor véget ért a megnyitó programja, és egy középkorú, mosolygós, magát jól tartó, kosztümös hölgy lépett hozzánk:

- Keresem a lányomat! - mondta Zsófi. Bemutatkoztam, letegeződtünk, és felajánlottam, elviszem őket Ivánék házáig, ahol tűzijáték, lakoma és egyebek vártak minket, hisz szüleim húgom élettársának kocsijával mentek. Amint beültünk, még el sem indítottam a motort, betettem az Életünk krisztus I. kazettát, és hamarosan hárman énekeltük teli torokból, hogy „Áldjad én lelkem az Urat!”. Olyan erős szeretetet éreztem felém áramlani a fiatal leányka, és csinos, fiatalos édesanyja felől, hogy szinte zavarba jöttem, olyan szokatlan volt.

Amikor Ivánék házából az esti műsor végén hazaindultam, Eszter is, Zsófi is pusztit adtak, Eszter megint elvörösödött, aztán elsápadt, és egy kis csomagot nyomott a kezembe. Gondoltam, hogy valami kegytárgy lehet benne, ezért a késői óra ellenére megálltam munkahelyemnél és megnéztem a tartalmát. Egy Lourdes-i szenteltvízzel töltött műanyag szobor volt benne, ami igazán szép ajándék, főleg egy református leánytól, hisz köztudomású, protestáns testvéreink nem fogadják el a Mária tiszteletet.

A levélben megírta, mennyire örült, hogy engem megismerhetett, és hogy Istenhez közelebb vezettem könyvemmel, és személyes közléseimmel, és minden jót kíván az életben. Ahogy megbeszéltük, elkezdtünk levelezni, mert rengeteg kérdése, problémája volt, amit nem volt kivel megbeszélhnie.

Közben még egy új ismeretséget szereztem. Spiritiszta ismerősömnél, Valikánál jártam látogatóban, aki mesélt egy asszonyról, aki a Lehel téri templom lépcsőjén verseivel koldul. Készítést éreztem, hogy küldjek egy kis anyagi támogatást az asszonykának, ezért elővettem ezer, majd belső hangom hatására ötezer forintot és elküldtem neki. Valikát kértem, ne mondjon rólam semmit, csak azt, hogy egy Istenszerető küldte s pénzt.

Úgy látszik Valika nem tudott ellenállni a csábításnak, és elmesélte Böbe betegségét, mert a koldusasszony egy csodálatos verset írt Böbének:

... És Tiéd mind a Holnapok!

A betegség kezébe fogta a kezéd,
és felhőkkel takarja el tündöklő eged.
~ De Te ne félj soha! Hisz itt vagyunk Veled,
és Istenhez esdünk, hogy őrizze életed!

Őrizze életed, és óvja meg szellemed,
hisz hosszú még az Út, min lépsz,
s még sok mindent meg kell értened,
~ mit érthetned; Ő engedett Neked!

Megengedte megismerni a Szenvedők Dalát,
és megengedte „belaknod” a rejtélyek otthonát.
De ha felnézel az égre a millió felhőn át,
ott látja mégis könnyes szemed ~ a Napot, magát!!

És idelelni is láthatsz még ezernyi csillagot!
~ Szeretetünk fénye az, mi szívünkben Rád ragyog!
Ne hidd hát, hogy Isten, ~ végképp elhagyott!
Hisz Tiéd a Hit, a Remény, a Szeretet,
~ és Tiéd mind a Holnapok!!

Úgy éreztem kincset leltem, olyan tehetséges az amatőr költő, és kérleltem Valikát, adja meg a címét, hogy megismerkedhessek vele. A verset boldogan hazavittem, és odaadtam Böbének elolvasni. Böbének tetszett a vers, de amikor Edit hazaérkezett, elvette a verset, széttepte, és így kommentálta: - Nem hagyom hülyíteni szegény gyereket.

A koldusasszonynak elküldtem könyvem és esszékötetemet, és kértem, ha írásaim alapján el tud fogadni, nagyon szívesen találkozna vele. Létre is jött a találkozó nyolcadik kerületi, körfolyosós, mosókonyhát, vagy cselédlakást idéző otthonában. Ahogy lihegtem föl-felé a harmadikon, és tekintgettem körbe, vajon merre lehet lakása, egyszerre egy rekedt hang szólt meg: erre, erre.

Éva filigrán nő, de még kisebbnek látszott, mert háta már meghajlott az élet terhe alatt, kezében bot volt, arca ráncos volt, mert négy nem tartotta olyan feszesen arcbőrét, bal keze be volt fáslizva egy régebbi égés miatt, jobb lába egy utcán töltött éjszakán félig elfagyott, szóval szálamra méltó látványt nyújtott, de szemében különös tűz égett. Ha a szemébe pillantott az ember, mintha egy egészen más világba került volna.

- Arany Viktor vagyok, szia - mutatkoztam be, megöleltem, és két pusztát adtam neki. Rögtön elkezdtünk társalogni, és hallatlanul érdekes történeteket mesélt hajléktalan életéről, verseiről, novelláiról, melyekből ajándékba egy párat ki is nyomtatott. Kapott ugyanis pár Istenszerető által összedobott pénzből egy „fatengelyes”, 286-os számítógépet, és egy tús nyomtatót, és azon sokszorosította irományait.

Megkérdeztem, jöhetnek-e még, így aztán heti vendég lettem Évánál. Én is meséltem, ő is mesélt, lassan kezdte engedni gyógyítani magát, de csak azt a kezét, amelyikkel a számítógépen dolgozott. - Viktorkám, ha te elveszed a betegséget, mit ajánlok föl én Jézusnak? - érvelt, és akaratát tiszteletben tartottam. Argóval beszélt, de nagyon jól állt neki. Érdeklődött, hogy Böbe jobban van-e, és a sajnálkozó válasza azt mondta: - Nem értem, már szétimádkoztam az agyamat, miért nem gyógyul a kislány? Kértem Jézust, vigyen el engem helyette, én már úgymé éltem eleget - mondta 42 évével.

Kívánsága nem teljesült, mert úgy látszik odafenn másképp látják a dolgot. Böbének még kell egy kicsit hordani keresztjét, Évának meg hidat kell képezni írásaival, verseivel, regényével a hajléktalanok, és a polgári világ között. Kirándulás a pokolban címmel írta meg életregényét, hogy 13 éves korában megerőszkolták, hogy nyolc évig volt hajléktalan, ebből másfél évet erdőben valami odufélében lakott, hogyan rugdosták össze a rend őrei csizmástul, hogyan halt meg pár hetesen egyik, és született vakon másik gyermeke.

Megható volt, és mély szeretetet éreztem Éva iránt. Havonta egyszer egy piros hasút csúsztattam markába, amit egy idő után valami furcsa önérzettől vezérelve nem akart elfogadni. Tiszteletben tartottam ezt is, ha nem, akkor nem. Egy idő után annyira rám szokott, hogy hét közben is felhívott, mivel telefonkártyát azért elfogadott, elújságolta újabb termését, és hívott, menjek hozzá még gyakrabban. Amennyire tudtam, szakítottam időt, mert dőltek belőle az írások, versek. Három év alatt 1800 verset írt, ami még mennyiségre is szép teljesítmény, de nagyon sok azok közül, akár a világirodalom gyöngyszemei kötetbe is belekerülhetne, olyan meghatóan és átérzéssel adta ki magából érzéseit, gondolatait.

Mivel régi szálláshelyével, a József Nádor téri hajléktalanszállóval szinte napi kapcsolatot tartott, elmentünk együtt a szálló vezetőjéhez, Ágihoz, akihez Éva beprotezsált, hogy vállalom az ott élők kézzel-féjjel való gyógyítását. A szálló csudajó helyen van, szemben a Pénzügyminisztériummal, ahol az ország pénzügyeit igazgatják, 146 kiveret asszony, leány, akiknek egyébként csak az utca, kapualjak, tetőtterek, liftaknák lenne az otthona. Szűk helyen együtt élnek, ami automatikusan kitermeli a torzsalkodást, viszályokat, és pótlólagos stresszel növeli hajléktalan mivoltuk egyébként sem csekély terheit.

Éva, Ági ügyeskedése, hallatlan rámenőssége révén jutott a fejedelmi kincsnek nevezhető komfort nélküli lakáshoz (WC a folyosó végén), amelyben legalább a falikút be volt vezetve, és gázzradiátor is rendelkezésre állt, amit Éva, havi 14.000 Ft rokkantnyugdíja mellett, csak ritkán kapcsolt be.

Tudtam, akkor lesz biztos bejárásom, ha a főnőkasszony kegyeit elnyerem, ezért neki ajánlottam fel elsőként, hogy megkezelem. Talán óvatosságból, talán irgalmasságból, Ági egy asszonykát maga elé engedett, s mikor az szinte libegve távozott, ő is bátran a kezem alá ült, belelegezte a Jóisten csodálatos szeretetét, kifújta a kilégzéssel a rosszat, a bajt, a stresszt, a betegséget, majd velem együtt átváltott arra, hogy belégzés - Jézusom, kilégzés - szeretlek.

Csuda jól elvoltunk, és elkezdtem hetente a szállóra járni, nem gyógyítóként, hanem a szeretet postásaként. Spontán így neveztem el magam, amikor az első alkalommal az ott dolgozó szociális munkások érdeklődtek, vajon természetgyógyász vagyok-e. Dehogy! - szabadkoztam - csak annyit tudok, hogy az embernek belek vannak a hasában, meg tüdő és szív a mellkasában, én a szeretet postása vagyok, és aki csak kicsit nyitja ki a levélszekrényét, annak csak vékony levelet tudok bedobni, aki meg kitár ajtót, ablakot, oda egy egész láda csomagot be tudok tolni.

Ezzel céloztam rá, mennyire fontos az ilyen gyógyításoknál a hit, a befogadó készség, a kinyílás, kitárulkozás. Postási öröömöm sajnos nem tartott soká. Nagyratörő terveket szövögettem, álmokat dédelgettem, hogy lassan mind a 146 nő a páciensem lesz, s mivel egyenként nem lehet bírni, csoportos meditációval, imával húszanként, harmincanként gyógyítanám őket, egyre nyugodtabbak lennének, nem lenne veszekedés, viszály közöttük, kitörne a szeretet, teli lennének energiával, szóval beköltözne a szállóra a mennyország.

Pár hét után komoly, és együtt érző arccal fogadott Ági, és közölte, hogy feljebbvalója, az Intézet igazgatója betiltotta akciómat, mondván, hogy megzavarhatom vele a hajléktalan hölgyeket. Azt hittem, szétnyílik alattam a Föld és elnyel. Mit akarnak? Mi a bajuk? Miért nem tehetem, ha az asszonyok, meg Ági is örülnek neki?

Arra gyanakodtam, valahogy elterjedt, hogy Istenről is beszéltem a gyógyítás, a postás-munka közben, és mivel már van intézményes Bibliaóra a szállón, valahogy konkurensnek

tartják szabados Istenhitemet, és ezért tesznek lapátra. Arra csak nem gondolhatnak, hogy én férfi létemre női örömeiket megyek keresni a szállóra, hisz szegénykéim, aranyosak, sajnálatra méltók, megöleltem, megpusziltam mindegyiket a gyógyítás végén, de áporodottak, foghíjasak, vérekes a szemük, tehát igazán nem nyújtanak olyan női vonzerőt, ami a bennem amúgy szunnyadásra kényszerült nemi vágyat felébreszthetné.

Aztán Gyöngyinél, Éva lakójánál derült ki, mi is a bibi. Éva, azzal az arany szívével megsajnálta egyik volt hajléktalan társát, aki még az utcán él, és tbc-s. A szállón nem jutott már neki hely, ráadásul fertőző betegséggel közösségbe nem mehet, így befogadta magához, és istápolni kezdte, amit én a magam módszerével, kézzel-ábrával gyógyítással tetéztem. Gyöngyi a kezeléseken során egyre jobban csüngött rajtam, egyre gyakrabban „kellett” hozzá mennem, hogy megkezeljem, végül könnyes szemmel bevallotta, hogy szerelmes lett belém, és úgy nem szeret engem senki, mint ő, és negyven altatót vesz be, ha én nem.....

Hát nem is folytatom, leizzadtam az esettől rendesen. Ettől akart engem bölcsen megóvni az Intézet igazgatója, Iványi, akit egyébként nagy termete, meg szakállá miatt a hajléktalanok prófétájának is hívnak. Illik is rá a kifejezés, nagyszerű ember! Most jöttem rá, hogy ő milyen jót tett velem, nem a „lányokat” védte tőlem, hanem őket önmaguktól, illetve engem, mert szegények annyi rúgást, pofont, keserűséget kaptak az életben, hogy amint valaki szeretettel, jó szóval közeledik hozzájuk, és férfi, azonnal beleszeretnek.

Évától nem várhattam el, hogy miattam az utcára tegye barátnőjét, nem is vettem volna a lelkemre, ha magától megteszi, így egy-két alkalommal még elmentem, és kértem Gyöngyit, hogy a magánéleti, személyes dolgokat mellőzzük, és csak a kezelésre koncentráljunk. Nem ment azonban a dolog, így meghatározatlan időre megszakítottam Évával a kapcsolatot, mert Gyöngyi körbefolyt, fojtogatott, birtokolni, kisajátítani akart „szeretetével”, azt meg én képtelen voltam elviselni.

Eszterrel kezdtünk úgy hetente levelet váltani. Küldtem neki egy pár magnókazettát az Életünk Krisztus sorozatból, amire szép levéllel válaszolt. Kamaszlányos, halvány világoskék színű, sötétebb világoskék háttérnyomású papírra írt kézzel, és igyekezett rendezetten, szépen írni. Áldás, békesség! Szia, te drága jólélek: Viktor! - kezdte a megszólítást és előadta a benne kavargó kérdéseket. Külön zöld háttérmintázatú levélpapíron elküldte azt a két imát, amire nagymamája tanította, meg két bibliai idézetet, amit úgy érzett, erőt önthetnek belém.

Én Csillagomnak neveztem, és úgy búcsúztam, Áldjon meg a Jóisten! Megírtam finoman, hogy az édesanyjából, és belőle áradó szeretet egészen zavarba hozott, mint a csend egy görög kikötőben, ahová hónapok viharai, hajócsavar rudududu zenéje, altatódala után érkeztünk. Ott a csend zavart, nem tudtam tőle elaludni, holott a normális alvás alapfeltétele. Mostanában annyira kevés szeretetet kaptam, hogy hirtelen mit sem tudtam kezdeni vele, sőt, ezt nem is írtam meg neki, de egy kicsit óvatos lettem.

Olyan fura volt ez a lány a megnyitón, hol elsápadt, hol elpirult, mint egy szerelmes bakfislány. De hát belém? Csak nem? A pocakommal, kopaszodó fejemmel, egyre növekvő tokámmal? Mit eszik rajtam, miért akar ennyire kapcsolatot tartani velem? Jó lesz óvatosnak lenni, hisz évek óta volt sejtésem, hogy lesz egy nagyon nehéz, próbás időszakom, nővel kapcsolatos, nehogy itt közöttünk rossz vágányra menjen a dolog, és túllépjük a felebaráti szeretet határait.

Még egy hónapja sem leveleztünk, de már a puszi szó leíródott köztünk, amit én ártatlan dolognak tekintettem. Mindenkiel használok úgy szóban, mint tettben ezt a gesztust, a gyógyítás végén gyógypuszit adok a beteg testrészeire, vagy az arcra, 5 és 85 év között mindenkinek, meg egyébként is kezdtem megnyugodni Eszterrel kapcsolatban, hiszen olyan gyermeki ártatlansággal, és őszinteséggel írt, hogy képtelenség lett volna bármiféle hátsó szándékot feltételezni róla.

Levele is erről tanúskodott, mert állandóan szabadkozott, büntudatot érzett, hogy feltart leveleivel, és mondta, hogy csak adni szeretne, nem kapni. A gyémántos lelkű Viktorom-nak

címzett levélben ez állt. „Kérlek, csak szólj rám, ha sokat feltartalak, hisz családot van és munkád. Én csak Istenszeretetemből, gondolataimból, lelkemből szeretnék átadni neked. Nem tudok többet adni, nincs pénzem, és földi dolgaim, csak szeretetem van, hogy könnyebben viseld el az előtted álló akadályokat, mert még nagyon nagy út áll előtted, és hogy még jobban tudd eltaszítani a gonoszt feleséged lelkéből, amely annyira tiszta, csak most még foglya az ellenségnek, de nem sok idő, mint Jézus is mondta, már tisztulása. Ti egymásnak lettetek teremtve, és még nagyon boldogok lesztek, és vagytok, hisz ki lehet melletted boldogtalan?”

Imába, és heti egy nap böjtbe kezdett kislányomért és feleségemért, és nagyon megfogta Éva története is. A tavaszi szünet előtt egy levélben megírta, hogy szeretne egy alkalommal meglátogatni, aminek megörültem, mert minden látogatónak örülök, szeretek beszélgetni, kincseimet, Gergő saját kezűleg rajzolt jeleit mutogatni, stb. Amikor a Nyugatiból felhívott, nem mentem elé, hanem mondtam, hogy jöjjön csak el a Batthányi térig, majd oda leugrok és felveszem.

Ebédidő volt, így útba ejtettük a Rózsadomb üzletközpontot, de sugárzott belőle, hogy a 99 Ft-os pizzaszeletet még éppen elfogadja, de a felett már túllépném a határt. Viccelődtem, nevetgélünk, és közben feltűnt mennyire nem nőies, helyesebben ruházata, külseje nem az, mert sötétkék kordbársony nadrágban, magas szárú turistabakancsban, és bő pulóverben jött. Jó is, gondoltam magamban, így semmi nem vonja el figyelmemet a lényegtől, és nagyon jól átbeszélgettük a délutánt, megmutattam a jeleket, megkezeltem, és kissé zokon vettem, hogy nevetgél közben. Milyen éretlen viselkedés, úgy látszik, mégsem olyan komoly, amilyennek levelei alapján ítéltam, gondoltam magamban, és szinte kelletlenül vittem le a Batthányi térre a metró állomáshoz. Még az irodában, voltam olyan karakán, hogy szóba hoztam, volt olyan érzésem, mintha ez az érzés szerelemmé akarna fejlődni közöttünk, de aztán én ezt letisztáztam magamban. Nagy öröömre és megnyugvásomra Eszter azt válaszolta, hozzáteszem igen éretten, hogy az ő fejében is megfordult, de ő is letisztázta magában.

Pár nappal később érkezett bocsánatkérő levele, mely szerint a kezelés alatt végig a krampusz incselkedett vele, így megenyhültem, és úgy döntöttem továbbra is tartom vele a kapcsolatot, majd meglátjuk hova fog fejlődni.

20. HÚSVÉT

Húsvét előtt levelet kaptam Iván feleségétől, Zsanettől, de nem gyökerkiállításra szóló meghívó volt benne, hanem házukba, lakásukra szóló invitáció. Iván ugyanis egy műszaki zseni értelmi képességeinek, és egy ötéves hipermozgékony gyerek természetének kombinációja. Már az esküvőn gondolkoztam, vajon mi lesz e párból, párosból, de az Ivánnál idősebb, érett személyiségű feleség úgy tűnt, csillapítóan hat majd Ivánra, és a fiú szép lassan megnyugszik.

Sajnos nem így alakultak a dolgok. Zsanett igen erős egyéniségével, Iván életének minden területén kézbe akarta venni a dolgokat, és beleszólt, hogy Iván, mint vállalkozó, kivel kössön üzletet, kinek adjon el, kinek nem, kitől vásároljon, kitől nem, mert neki rossz érzései voltak bizonyos emberekkel szemben, akiktől „nem szabad” vásárolni, akiknek „nem szabad” odaadni a gépet, akármennyi pénzt is adna érte.

Az üzleti életben hamar a perifériára szorul valaki, ha nagyon finnyáskodik, ráadásul az egészségügyi elektronikus berendezések, vagy földrengés előrejelző készülékek piaca egy szűk és zárt piacnak mondható, ott hamar híre kél, ha valaki nem a piac íratlan törvényei szerint viselkedik. Iván elkövette azt a hibát, hogy nem tudott feleségének nemet mondani, eltúrte, hogy szabad akaratát átlépjék, magyarul mondva, hogy Zsanett bele kotnyeleskedjen az üzlet-

be, és cserébe ő is keresett és talált gyenge pontot Zsanetten, Zsanettben, amit aztán elkezdett kritizálni, és ő is igyekezett Zsanett szabad akaratát átlépni.

Ez volt az alapképlet, amikor Húsvét előtt három héttel Ivánékhoz, Zsámbékra megérkeztem. Zsanett szerintem azzal a vággyal, reménnyel hívott meg, hogy szintén idősebbként az ő oldalára állítom Ivánt, az ő érveit támasztom alá, és így ketjük közt a súrlódásokból álló csata a javára dől el. Én ehelyett azt választottam, hogy külön-külön meghallgattam mindegyikük sérelmeit, és mindkettőjüknek, szinte szóról szóra ugyanazt mondtam el.

Ember, ember felett nem uralkodhat, ezért egymás szabad akaratát nem szabad átlépni. A házasságot ne egy lábosnak tekintsék, amiből mindenki kiszedni akar valamit, mert az hamar kiürül, hanem egy tálnak, amelyre mindenki csak tenni akar. Egymásnak adni akarjanak, szeretetet, jóságot, ne kapni akarjanak. Emellett nagyjából fele-fele arányban meg kell osztani a háztartási munkát, és akkor senki meg nem menti őket a boldogságtól.

Végül fejajánlottam, hogy közösen, egy meditációban menjünk fel a Jóistenhez, és ott majd választ kaphatnak kérdéseikre. Zsanett akart jönni, Iván nem, így Zsanett lánya, és a vele pájtáskodó Eszter vett részt a meditáción. Ekkor derült ki, hogy telekszomszédok, ezért tudott az kiállítás napján nekem Eszter oly hirtelen ajándékot adni. Végig azon totóztam, honnan tudta, hogy jönni fogok, hol dugta el előre Ivánék házában a csomagot, mellyel megajándékozott.

Nagyon örültem a közös meditációnak, mert amikor így, idegenvezetőként felviszek pár embert a Jóistenhez, olyankor azért én is *utazom*, behunyom a szemem, és én is részt veszek az eseményekben. Én is kapok személyes tanácsot, tehát én is gazdagodom minden alkalommal. Arra gondoltam, hogy „odafönt” rákérdezek, mi ez az egyre erősödő vonzalom Eszter és én között, miért árad belőle oly erősen és oly tisztán a szeretet. Szoktam ilyen esetekben mondani, hogy biztos egy faluból jöttünk odafönről, vagy talán már éltünk együtt egy életet, és Eszter is használt egy olyan kifejezést egyik levelében, hogy úgy érzi, mintha már száz éve ismerne.

Kérdésemre odafönt kép formájában kaptam választ, méghozzá úgy, hogy egy őserdőben lévő tisztáson egy bambuszkunyhó előtt egy indián asszonyt láttam és három-, négyévesforma gyereket, aki a porban játszott. Tudtam, éreztem, nem tudom hogyan, és mitől, de teljes bizonyosságom volt, hogy én vagyok az a játszadozó kis indiángyerek, és Eszter volt akkor édesanyám, aki iránt mérhetetlen szeretetet éreztem.

Még az őserdei intermezzo előtt láttam két egyforma szőke kislányt is, talán ikrek lehetek, de halvány volt a kép, ezért azt gondoltam, hogy talán csak rövid ideig éltünk együtt. Élményemet nem mondtam el, hanem megírtam másnap Eszternek, mert Iván és Zsanett előtt nem akartuk feltárni benső ügyeinket. Zsanett, és lánya egyébként is féltékenyek voltak Eszterre, hogy ilyen rövid idő alatt ilyen szorosra szövődött a kapcsolat közöttünk, ezért levélben azt is megbeszéltük, hogy társaságukban igyekszünk távolságtartóak lenni.

Zsanett fiatalabb lánya, aki a másik koszorúslány volt, percekig csüngött a nyakamban, szeretettel megölelgettem, megpuszilgattam, mint édesanyját is, Eszternek csak két puszi jutott ölelés nélkül, nehogy szó érje a ház elejét. Leveletem már így kezdtem: Dicsértessék az Úrjézus Krisztus! Szia Tesó! Szia Mami! Szia Gyöngyvirágom! Puszi, puszi és megint csak puszi! Olyan jó volt érezni ezt az érdekmentes, birtoklásvágymentes, testiségmentes szeretetet. Elküldtem Eszternek P. Yogananda cikkét a barátságról. Pont azt írja le, hogy az igazi barátságot nem szennyezi be érdek, sem testiség.

Mi pont így éreztünk. Mély barátság fejlődött ki közöttünk, amit csak erősített, mélyített az a tudat, hogy valamikor, mint anya és fia, együtt éltünk. Eszter, tudtán kívül jó médium volt, mert elkezdett beszélgetni őrangyalával, és megírta nekem, hogy kísérelőjét Georginának hívják. Abban a pillanatban, amikor szemem ezekhez a sorokhoz, szavakhoz ért, megszólalt az én

kísérőm is, hogy „engem meg Albinának hívnak”. Úgy örvendeztem ezen, hogy majd kibújtam a bőrömből.

Órangyalom már nem láthatatlan, személytelen „fantom” volt, hanem volt neve, azon meg tudtam szólítani, és amit eddig sohasem tettem, elkezdtem beszélgetni, társalogni vele, megkértem szívességekre, szóval egészen szoros, és élő lett kapcsolatunk. Felébresztett, figyelmeztetett, kérésemre barackot nyomott a fejemre egy energia löket formájában, ha valamit helytelenül tettem, vagy készültem tenni.

- Albina, inkább törjön ki a nyelvem, essek el, üssem meg magam, mint hogy szeretetlenséget tegyek! Kérlek vigyázz rám! - És Albina bölcsen intézte dolgaát, volt amit sajnálattal, de visszautalt „hatáskörömbé”, ha olyasmit akartam rátestálni, amit magam is megtehettem volna, vagy az én lelki fejlődésemet szolgálta, ha azt magam döntöm el, vagy teszem meg. Üzentem vele Eszternek, Eszter is üzent vele ebben a másik dimenzióban, szóval elvöltünk, mint hal a vízben.

Néhány nap múlva Esztertől is csodás levél jött, melynek mellékleteként megküldte azt a verset, melyet érzése szerint kettőnknek sugalmazott az Úr:

A másik lelkemhez.....

Én lelkem sugara, csillagom ragyogása,
Viktorom csak te vagy.
Gyermekek helyett gyermekem lettél, lelkedben
Testvérré lettél, és szeretetben átöleltél.
Csakhogy végre megtaláltalak,
Az évezredek keresés alatt.
Lelkünket szétválasztották,
Szeretetünket eltiporták,
Ott a kunyhó előtt a porban enyém voltál,
Szerettél, s én szerettelek szintén.
Majd testvérem voltál én szőke ikerlelkem,
De ez a gonosznak nem tetszett éppen.
Elvett tőlem,
és lám az Isten most
Visszaadott nekem.
Előző életembe most pillantást nyerhettem,
És iszonyú szenvedéseknek tanúja lehettem.
Mindig együtt voltunk,
De egymástól szétszakadtunk.
Már akkor övéi (Istené) voltunk,
játszadózva, hittünk, bíztunk.
Egy kis időre, pár életre elválasztott az Úr,
De mégis veled végül összehozott újból.
Tudta, hogy nem választhat el tőled sosem,
Mert úgy szerettük egymást, mint lelkek sohasem,
S mert gyermekei, kiválasztottjai voltunk,
vagyunk, egymásra találhattunk.
Te vagy a kincsem, építőm, buzdító,
én gyönyörű kisdéd rubintom, Viktorom.

Csodálatos vers, tükrözi azt az egyre mélyülő felebaráti szeretet, amit egymás iránt érzünk. Erre még rátett egy lapáttal, amikor vasárnap este a meleg kád vizében ellazultam, és a kádban, majd az ágyban, félálomban, megint előjött a kép a kunyhóval, a játszadozó kisfiúval, de átéltem azt is, hogy akkori édesanyám a karján tart és szoptat. Majd együtt mentünk az őserdőben, tanított szigonnyal halat fogni, mutatta az állatokat, óvott a veszélyektől.

Az akkori kifejezések, szavak is előjöttek, bár nem tudtam sokat kezdeni velük. Amikor lemaradtam az erdőben, így szólt rám: Onyiga ti! Gyere már, igyekezz! - Ha elkalandozott figyelmem, így figyelmeztetett: Hadime! Figyelj rám! - Én így kérdeztem: Buli tárteme majodá? Mi az ott anyácskám? - Ő így válaszolt: Csrrtak, gnkak, onyigavé, henyáj! Az ott a paradicsommadár az ágon. - Amikor egy nagyobb ragadozó közeledett, így figyelmeztetett a veszélyre: Ti nágyi! Hámáj! Ogova! Hámáj, hámáj, má Kindzsáj!: veszélyben vagy, guggolj le! Párduc! Guggolj, guggolj Kindzsájom! - Ugyanis Kindzsájnak hívtak, az ő neve pedig Morona volt.

Mikor elmúlt a veszély, magához ölelt, olyan 12 éves forma lehettem, és így szólt: Ándoká máj! Gyere ide hozzám Májodá lubovi te, kálimbá. Anya szeret téged kicsikém! Labova ti! Szeretlek! - Aztán a bőrszákjából valami ennivalófélélet dobott felém: Hhálme! Fogd meg! Huti! Egyél, vagy edd meg! - Izgalmat hoztam édesanyámra, így bocsánatot kértem: Honecse máj! Bocsáss meg!

Lehetne persze mondani, hogy mire jó mindez, mit lehet kezdeni vele, de erre én sem tudnék hirtelen választ adni. Talán, ha egy néprajzkutató elvetődik egyszer Dél-Amerika őserdeibe, és hasonló, vagy ilyen kifejezéseket hall, igazolhatja, hogy Kindzsáj, meg a csrrtak, gnkak nem halandzsa, hanem tényleg így beszélnek valahol, több ezer kilométernyire mostani hazámtól.

Nekem, helyesebben nekünk, azért voltak nagyszerűek ezek a közös élmények, mert állandóan mélyítették szeretetünket. Amikor átéltem a korábbi életet, illetve annak egy részét, nem csak a szavak, hanem az akkori érzelmek is előjöttek, és bármennyire fura, 45 évesen lett egy 18 és fél éves anyácskám, mamikám, aki hol tündér magzatomnak, hol gyémántos szemű, harmatos lelkű gyermekemnek nevezett.

Kicsit nagyobbacska, már 14-15 éves lehettem, amikor felmásztam egy magas pálmafára, és valahogy leestem, mégpedig háttal, és eszméletemet vesztettem. Morona fölém hajolt, és minden anyai szeretetével, aggódásával csókolgatott, élesztgetett: Kindzsáj! Kindzsáj! Má Kindzsáj! Lassan eszméletemhez tértem, és halkán rebegtem, még csukott szemmel: Morona, má Morona, majd átöleltük egymást és patakokban hullott a könnyünk, hogy nem kellett elhagynunk egymást.

Amikor akkori feleségem mutattam be neki, Morona már idősebb volt, ráncos volt az arca, de a szeme az izzott, sugárzott belőle a szeretet. Megálltunk előtte jövődöbelimmel, kezeit fejünkre rakta, ez volt az áldás, a szertartás, és máris nő ember voltam. Ha csak futólag is visszagondoltam erre az eseményre, mindig forróság önt el, annyi bölcsességgel vegyített szeretet volt Moronában, és annyira, de annyira szerettem, hogy talán azért nem láttam melletttem álló feleségemet, mert Morona mellett, Morona iránt érzett szeretetem mellett elhalványult.

A lelkemet széthasító fájdalmat, Morona elvesztését is át kellett élnem. Kétségbeesetten, sírva rohantam a dzsungelben, hajtogattam szét az ágakat, és kiabáltam Istenemhez: Miért vetted el őt? Add vissza nekem! - Akkori feleségemmel meg is romlott a viszonyom, mert mellőzöttsége okán szinte örült Morona halálának, és testével kezdett incselkedni velem akkor, amikor a gyász mélyen lesújtott, és semmi kedvem nem volt ilyen dolgokkal foglalkozni. Durván eltaszítottam magamtól, és egyedül ültem lehorgasztott fejjel, a bánattól letaglózottan egy fatörzsön.

Érzéseimet nehéz szavakba önteni, de az emlékek hatására, valami mindent átfogó, *egyetemleges* szeretetérzés lett úrrá rajtam. Eszter volt már testvérem, volt már édesanyám, és most itt van ő is a Földön, és biztos a Jóisten akarata, hogy segítsük, támogassuk egymást. Ezt az is alátámasztotta, hogy még a kezdeti időszakban, amikor Esztert nagyon óvatosan kezeltem, igyekeztem magam egy bizonyos távolságban tartani tőle a következő biztatást kaptam: „*Drága gyermekem, picinyem, magzatom, illatos virágom!*

Ne félj Eszter testvéredet szeretni! Őt Én küldtem melléd, és téged is Én küldtelek ömellé, hogy segítsétek, támogassátok, szeressétek egymást. Ő tiszta szeretettel, az Én szeretettemmel szeret téged, és te is - ahogy azon a találkozón fogalmaztak neked - vegytiszván szeretted őt.

Tévedés volt mindkettőtökénél, de főleg nálad, hogy félni kezdtél, rossz irányt vesz kapcsolatotok. Már tanítottalak, hogy a bűntől sem szabad félned, mert annál könnyebben ereszted be magadba. Pont azzal gyengítéd magad a bűnnel szemben, hogy a bűnbeeséstől félsz. A SZERETET, SZERETETEM erősítése, végtelenítése az az ÚT, amelyen járnod kell, ez nyújt tökéletes védelmet.

Eszter egy gyönyörű versben foglalta össze érzéseit:

„Van egy fiam, kicsi fiam,
Kiről nem is tudtam, hogy e világon van.
Ő az életnek tiszta forrása
Krisztus lelkének igaz sugárzása.
Éjjelente hallottam keserves sírását,
Lelkének terhét, mély bánatát.
Mindig csak azt kiáltotta: Mama! Mama!
S lám, az Isten őt megszánta.
Visszaadta édesanyját, az ő lelkének szívárványát.
Most már tudom, hogy ki szólított esténként,
S hogy kit szerettem eddig fiamként.
Pici testét átölelve, szíve dobbanását érezve,
Újból magamhoz szoríthatom őt,
Viktoromat, a legszebbet, a tündöklőt.”

Szeretetem már túlnőtte a kezdeti ún. felebaráti szeretetet, ami inkább csak annyi volt, hogy kedveltem Esztert, mint fiatal, romlatlan, lelkes Istenszeretőt, de már abba az - egyébként csodálatos - anya, gyermek szeretetbe sem lehetett beskatulyázni, ami a meditáció élménye után kialakult közöttünk. Éreztem, hogy ég világon semmit nem akarok tőle, csak adni, de azt is csak akkor, ha elfogadja, és ettől nagyon boldog vagyok. És azt is éreztem, hogy őbenne ugyanez van, csak adni kar nekem, csak szeret, ezért nem vár viszonzást, nem akar terhemre lenni, pláne nem akar egy picit sem kisajátítani magának, és ez még jobban erősítette szeretetemet.

Ahogy Esztert szerettem, ugyanúgy, ugyanolyan mély szeretettel, ha nem is olyan intenzitással szerettem Évát is, de az is előfordult, hogy valakinél, már megismerkedésünk első órájában kialakult ez az érzés. Munkahelyemen a laborkészülékek vásárlói között ajándékokat sorsoltunk ki. A vevőink, főleg gyógyszertárak voltak, s hol a vezetőnő, hol valamelyik gyógyszerész, hol egy asszisztens kapta a kisebb nagyobb nyereményt, amit a gyógyszertáron belül sorsolással döntöttek el.

Az ajándék herendi porcelánkészletet egy miskolci gyógyszertár asszisztense nyerte, aki szinte el sem akarta hinni a telefonban, hogy igaz, amit mondok. Annyi csapás érte az utóbbi időkben, hogy jóra már gondolni sem mer. Amikor beléptem a miskolci panellakás negyedik

emeletén a másfélszobás garzonlakásba, gyászruhába, megtört asszonyt láttam, de szeméből meleg szeretetet, béke sugárzott, csak valahogy mélyről, amennyire az átélt fájdalom opálos fénye áttörni engedte. Udvariasan nekiláttam cipőmet levetni, ő pedig kedvesen biztatott, maradjak csak kényelmesen cipőben, noha patika rend és tisztaság volt az egész lakásban.

Két szóval átadtam a porcelánkészletet, aláírta az átvételi jegyzőkönyvet, meg a közjegyzői sorsolás egy példányát, majd hátradőlt a fotelben, szürcsölgettem a finom presszó-kávét, és figyelmesen hallgattam. Nehéz mutató volt ez nekem, aki egy percből átlag ötven másodpercet beszél, de éreztem, ha török, ha szakad, ki kell bírnom, mert ennek az asszonynak arra van most szüksége, hogy meghallgassák.

Emma nekikezdett, először csak csordogált, mint egy ér, utána folydogált, mint patak, aztán, mint áradáskor a folyó, hömpölygött. Házassága tönkrement, férjétől elváltak, de második nekifutása, élettársi kapcsolata is sikertelen volt. Élettársa beteges féltékenységgel üldözte, s még többet emelgette a poharat, mint férje. Édesapját testvérei közül főleg ő ápolta utolsó napjaiban, s nem sokkal azután, hogy a földdarabok a leeresztett koporsón kopogtak, már élettársa sírja mellett állt.

Annak ellenére, hogy élettársa, egy józan pillanatában minden ingó és ingatlan vagyonát rá hagyományozta, és a garázsszomszédoktól, ahol élettársa napjait töltötte, megtudhatta, hogy szíve mélyén szerette, és értékelte őt, élettársa rokonsága, gyermekei, és volt felesége, a temetésen lerohanták, hogy elperelnek tőle, mint bitorlótól mindent. Végtelenül fájt beszélgető-partneremnek ez az eljárás, hiszen ő sosem ragaszkodott anyagiakhoz, első férjétől is békességben, egyességgel elvált, nem haragszik senkire sem, a munkahelyén is ahol tud, akinek tud, segít, soha senkinek nem ártott, így érthetetlen volt előtte, miért őrá zúdul a haragfolyam.

Ehhez még az is hozzájött, hogy testvérei, talán mozgolódó lelkiismeretük hangjának elnyomása végett, állandóan támadták, s bár az ápolás hónapjai, évei neki jutottak édesapja mellett, az utolsó hetekben, elhunyt előtt kezdtek mindent kritizálni, hogy ezt így kellett volna, azt úgy kellett volna. És most itt van tudatát elvesztett, őt már meg sem ismerő édesanyjával, aki egyetlenegy tud még elborult elmével is, imádkozni.

No, ezen a szalon indultam el, amikor Emma kiadott magából mindent, beszéltem a Jóistenről, az örök életről, a szeretetről, a megbocsátásról, és megkérdeztem - próba, szerencse - hogy elfogadna-e egy kézrátételes gyógyítást. Alig több mint másfél óra telt el, hogy magázódva bemutatkoztam, s most a kezelés végén szeretettel átöleltem, magamhoz szorítottam a gyászruhába Emmát, és kétoldalt cuppanós puszit adtam neki.

- Jaj, Viktor, úgy köszönöm a Jóistennek, hogy hozzám vezetett. Eddig senki nem törődött velem, nem volt, akinek elmondhattam bánatomat - hálálkodott a jó asszony, és azzal búcsúztunk, hogy nem utoljára látjuk egymást, és természetesen elküldtem úgy könyvem, mint esszékötetemet címére.

Eszter nagyon örült, amikor Emmával való megismerkedésemet elmeséltem, érdekes módon nem volt féltékeny, hogy másokkal is barátkozom, inkább örült neki, hogy a Jóisten szeretetét mennyire igyekszem a magam módján terjeszteni, és boldogan olvasta leveleimet. Egy alkalommal megírta, hogy amikor a leveletem felnyitotta, valami kékes-lilás fény jött ki belőle, és annyira érezte az a levélből kiáradó Istenszeretetet, hogy forróság öntötte el, és később estig imádkozott értem, családomért, ismerőseimért, meg mindenkiért, aki eszébe jutott.

Pedig volt dolga is elég, hisz két öccse mellett őrá hárultak a családban a női feladatok, takarítás, mosogatásba, bevásárlásba való besegítés. Szigorú édesapja, aki gyerekkorában mozgórőfavevesszővel „taníttatta” rendre, gyakran kiparancsolta, még 18 évesen is a kertbe gyomot szedni, kapálni, így a tanulás és házi feladatai, meg a kórusba járás, fuvola óra, külön nyelvóra, és bibliaóra mellett egy csoda, hogy egyáltalán valamikor ki tudta pihenni magát.

Persze fiatalon az ember elnyúlhatetlen, és ahogy mondta, leveleimből, szeretetemből sokat merített, sokat töltődött. Én is sokat profitáltam kapcsolatunkból, mert feleségemmel

kapcsolatban kitartásra, türelemre, szeretetem növelésére biztatott, és mindig olyan idézeteket, gondolatokat írt nekem, amire épp az adott pillanatban, időszakban a legnagyobb szükségem volt.

Írtam is neki, hogy talán gondolatolvasó, hogy ennyire telibe tud találni, mire azzal válaszolt, hogy szerintem én vagyok, mert én is mindig azt írom, ami neki épp a legtöbbet segíti. Volt is ima közben egy látomása, miszerint két fehér félgömb közeledett a sötétségben egymáshoz, és aztán egyesültek. Szerinte a mi lelkeink voltak azok. Igen, gondoltam magamban, ez hasonlít a dualitáshoz, és eszembe jutott, hogy leveleiben többször lelke másik felének, lelke jobbik felének nevezett, amit persze hamar visszaadtam, mert én éreztem őt nálam tisztábbnak, romlatlanabbnak.

De hát dualitás nincs, ezt a SZÓ, meg Pali bácsi annyira elmondta, talán jámbor, kislányos álmodozás részéről ez a két fehér félgömb. Bobela Tibivel is ezen a témán nyüglődtünk egyszer. Odafönn már nincs férfi, meg nő, Jézus is mondta, hogy az angyalok nem házasodnak, ott már az a vegytiszta szeretet van, amit Eszter iránt érzek, és ő is érez felém.

Többször előfordult, hogy különleges lelki élményekben volt részem. Biztos vagyok benne, hogy még tavaly karácsonykor megkaptam a Jóistentől a távgyógyítás képességét, mert Szlovákia magyarlakta területéről felhívott egy ismerősöm, és három napja tartó gyötrő fogfájását egy negyedórás, átélt ima elmulasztotta. Most pedig, sokszor elég Eszterre gondolnom, és szinte érzem, hogy mellettem van. Amikor vasárnap, vagy szombat délután szomszédommal, Dezső „bácsival” a közeli főiskola portásával, az erdőben sétálok, érzem Eszter is velem van, sőt, van amikor szól is hozzám.

Péntekenként hamarabb volt a tanításnak vége, így tizenegykor felmentem a ház tetőteraszára, és onnan felhívtam Esztert rádiótelefonomon. Beszélgettünk egy pár percet, majd megbeszéltük ki az első, ki kezd, és felváltva imádkoztunk egymásért negyed-negyed órát, végül visszahívtam, és kitárgyaltuk, ki mit látott, érzett. Húsvét hétfőn egy rövid időre személyesen is találkozhattunk, mert locsolkodás címén ellátogattam Ivánkáékhoz, de Zsanett és leánya is ott ültek az asztalnál, és annyira skubiztak⁷, hogy Eszter csak két levegőbe cuppantott pusztit kapott, és hamar el is búcsúztam, mert társaságban nem tudtunk olyan jól a kettőnket érdeklő témákról beszélni, más meg csak üres fecsegés lett volna.

A locsoló tojás azért nem volt akármilyen. Világoskék volt az alap, és fehérrel egy kereszt, a kettőnket összekötő Istenhit jelképe, meg az IHS⁸ felirat volt rajta. Féltett kincsem lett ez a tojás, de hazavinni nem mertem, mert ha feleségem megtalálja, biztos búcsút vehetek tőle.

Amint a Földön, úgy itt a mennyben is, fogalmaztam egy korábbi esszémben, és húsvét után csodálatos, mennyei élményben volt részem. Sétáltam szomszédommal a Kecskemét környéki erdőben, rugdaltuk az elénk kerülő köveket, pólónkkal hessegettük az agresszíven támadó tavaszi szúnyogokat, és közben, ahogy Eszterre gondoltam, egy különös érzés lett úrrá rajtam.

Éreztem, hogy mennyire egyformán szeretjük a Jóistent, az embereket, és egymást, és azt éreztem, hogy nincs semmi különbség köztünk. Én nem vagyok 45 éves, ő nem alig tizenkilenc, én nem vagyok férfi, és háromgyerekes családapá, ő nem nő, és év-vesztesként harmadikos gimnazista, hanem emberek, de nem is emberek, emberszellemek vagyunk. Kettőnk között immár különbség nem lévén, azt éreztem, hogy én ő vagyok, és ő én „van”, tehát, hogy azonosak, egyek vagyunk, egységben élünk, ahogy az angyalok is élhetnek a Mennyben, ahogy Jézus is mondta, hogy „én és az Atya egy vagyunk”.

⁷ Józsefvárosi argóval: lestek, néztek

⁸ IESUS HONORUM SALVATORE = Jézus a dicső üdvözítő

És egyek vagyunk Teremtőnkkel is, hisz Őt mindketten, még egymásnál is jobban szeretjük, hisz hol van a mi szeretetünk az Ő szeretetéhez képest? De hogy ilyen tisztán tudjuk szeretni egymást, az csak annak tudható be, hogy az Örökkévaló mindkettőnk szívében benne él. Hol van ehhez a csodás, magasztos érzéshez képest a dualitás, ahol két fél van, ahol még van férfi és nő, köztük a vonzódás, a nemiség, ami tulajdonképp valami alacsonyrendű dolog, a test vágya.

Az ilyen csodálatos szárnyalások mellett azonban lelkem még érzékenyebbé vált, és Edittel való villódzásaim egyre jobban fájtak. Sokszor csak pár órát aludtam éjszaka, mert este éjfélig, hajnali egyig nem tudtam elaludni, reggel meg fél ötkor már kidobott az ágy. Főleg hogy Bőbével megállapodtunk, heti három nap „onyával” alszik, s én meg az ő kis keskeny, számomra kissé kemény, és ezért szokatlan nyoszolyáján töltöm az éjszakát.

Amikor mélyponton voltam Eszter széles sugárban öntötte az erőt belém. „Öntsd ki lelked terhét, átveszem minden gondod, mondd el, mi nyomja lelked, mert te kisfiam, csak te vagy a mindenem! Milliárd pusztit adok sima kisdod arcodra és homlokodra piciny keresztet, rajzolk. Isten óvjon, és áldjon meg milliószor!” Ezek a nyugtató, kedves, vigasztaló sorok! Úgy éreztem, nem is bírnám Eszter, Eszter szeretete nélkül, mert mindketten csak közelebb vittük egymást a Jóistenhez, és így kölcsönösen szükségünk volt egymásra. „Köszönöm Istennek, hogy vagy!” Írtuk szinte egyszerre egymásnak, és hála töltött el mindkettőnket a Legmagasztosabb iránt.

21. VIRÁGBA BORULNAK A FÁK

Virágba borultak a fák, a természet zsongott, a madarak fütyörésztek, a kis hangyák futkároztak, gyűjtögettek, az egerek, pockok előbújtak, az őzikék, szarvasok fellélegeztek, mert elmúlt az ordas tél, végleg itt a tavasz, sőt közeledik a nyárelő. A virágzó fák illata olyan mennyi boldogsággal tölti el azt, aki értő szemmel, érző szívvel járja a természetet, a teremtést, Isten egyfajta tükörképét, hogy rájön, minden fűszál, minden rügy, minden ág, minden madár, minden bogár azt dalolja, kiáltja, énekli, zengi, hogy Isten, Isten, Isten!

Hát lehet megmagyarázni Isten létét olyannak, aki erre magától nem jön, nem érez rá? Könnyebb eljutni egy ember értelméhez, mint szívéhez? Nem! Aki a szívével nem érzi, azaz nem hisz, az értelmével még kevésbé képes felfogni Isten csodáját, csodálatos, láthatatlan, de mégis látható, megtapasztalhatatlan, de mégis megtapasztalható, érezhetetlen, de mégis érezhető, állandó jelenlétét. Ő benne van minden kis veréb dobogó szívében, a hangyák szívós kapaszkodásában, az őzikemama fájdalmas ellésében, a falevélben, a hernyócskákban, a virágban, a darazsakban, a napsugarában, a szellőben és legfőképp szívünkben!

Mindnyájunk szívében ott él Ő, ott van a Mennysorság, és mégis mily sokan nem találjuk meg! Van ennél tragikusabb félreértés? Taposunk a kincshalmazon és penészes limlomok közt kutatunk, mikor csak magunka, szívünk mélyére kéne tekintenünk? Már ott tartok, hogy egy szúnyogot sem lennék képes agyoncsapni, még ha megcsíp, akkor sem, legfeljebb elhessegetném, mert neki is élni kell valakiből, valamiből, hát miért ne szívjon egy kicsit. Hogy lehetne bárkit is, bármit is bántani? Mennyire meg tudom érteni Ferencet⁹, példaképemet, hogy itt a csodálatos természetben a madaraknak, meg a halaknak prédikált. De szívesen megtenném én is, de érzem, ez már csak utánzás lenne.

⁹ Assisi Szent Ferenc

S most mégis itt vagyok a természetben, érzem simogatását, ölelését, és felhőtlenül gondtalannak, boldognak érzem magam. Délutáni sétám érzéseit Eszternek másnap vetettem papírra.

„Most hétfő reggel van, és azon gondolkodom írjak-e Neked levelet. Kell-e, érdemes-e még írnom, hiszen tegnap is, ma is többször beszélgettem lélekben Veled, és mindig azt mondtad, tudom, érzem, én is azt érzem, vagy csak némán bólintottál, és ebben minden benne volt. Hát persze, hogy írok, amíg közösen el nem döntjük, hogy már nincs írásra sem szükségünk, addig ez a jól bevált intézmény szolgál kapcsolattartásra.

Tegnap délután kimentem egy kicsit az erdőbe, a természetbe. Lágyan fújt a szél, Te benne voltál a szélben, körülöleltél és én is átöleltelek. Benne voltál a lemenő nap langyosan simogató sugarában és én csókot hintettem a napsugárra. Benne voltál a földben, és én óvatosan lépkedtem, nehogy megsértselek. Benne voltál a madarak boldog fütytyében, és én fürödtem Benned. Benne voltál a kis hangyákban és vigyáztam, nehogy Rád lépjek. Benne voltál a fák törzsében és megsimogattalak. Benne voltál az ibolyákban s nem szakítottalak le. Benne voltál az egész délutánban, benne voltál sétámban, bennem voltál. Csodálatos volt. S amikor gondolatban Rád kérdeztem, azt mondtad: - én is ugyanezt érzem, ugyanúgy, ahogy Te is érzed.”

Ahogy írtam-e sorokat, hirtelen egy érzés, egy felismerés gyulladt ki bennem, rájöttem, hogy amit írok, az nem más, mint egy szerelmeslevél, és én *halálosan* szerelmes vagyok. Eddig csak becsaptam magamat, megpróbáltam hívő-felebaráti kapcsolatba beleterelni, majd reinkarnációs anya-gyermek kapcsolatban önteni, ami bennem, bennünk volt, de nem hazudhatok tovább magamnak, ez nem más, mint szerelem, szerelem, szerelem, csodálatos, mennyei, fűrdető érzés!

Közben eleredtek a könnyeim, és éreztem, nem bűn, nem Istentelenség ez az érzés, és Isten nem a bűnöst, hanem a szenvedőt látja bennem. Éreztem, ahogy drága Jézusom fehér ruhájában mögöttem áll, és vállamra, majd fejemre teszi a kezét és nyugtat, ne sírj, kicsi gyermek! Mindig kicsi gyermeknek, vagy gyermekemnek hív, és annyira, de annyira megértő, szerető, hogy nem véletlenül Ő az Isten Fia. Ember nem tud ennyire szeretni, ennyire megérteni, ennyire vigasztalni, ilyen jó lenni!

Hamar feladtam leveletem és izgatottan vártam, milyen reakciót fog kiváltani. Eszter nagyon zaklatott levelet írt. Tele volt önváddal, hogy feldúlta életemet, családomat, azt kívánta, bár feszítenék inkább keresztre, vagy halna meg. Álmában fázott, majd kétségbeesetten érezte, hogy elveszít, de végül sikerült meglelnem és magamhoz szorítva melengetnem őt. Aztán levele második felében már megnyugodott, álmát - melyben fehér ruhában, piros szőnyegen vezettem az oltár elé - a Sátán kísértésének tudta be, és azt javasolta, szerelmünket ajánljuk fel, áldozzuk fel Isten oltárán. Mondjunk le annak földi beteljesüléséről, és szerezzünk örömet a Mindenhatónak.

Elöttem is elgördült egy szőnyeg. Láttam magam előtt, hogy akár a legnagyobb szegénységben, agyagviskóban, répán, és krumplin élve is boldogok lennénk, soha, egy rossz szavunk nem lenne egymáshoz, imádságban, békében, és tiszta szeretetben élnénk mindhalálig, de, és ez a de volt az, ami mindent felborított. Én házasságban élek, Eszter még iskolás, három gyermekem van, Böbe beteg, ez egyszerűen le - he - tet - len.

Bűnösök lennénk, akárhogy is, ha ezt tennénk. Ezért megírtam Eszternek, hogy egyetértetek, de ne úgy fogalmazzuk meg, hogy sátáni kísértésnek álltunk ellen, mert én a szerelmünket nem Sátáninak, hanem Isteninek, Istentől adottnak érzem, és ugye az igazán a miénk, amiről le tudunk mondani, tehát Isten és felebarátaink, családjunk iránti szeretetből mondjunk le, de ne a szerelmünkéről, hanem annak földi beteljesüléséről.

Eszter következő levelében rajzocskákkal mutatta meg kapcsolatunkat. A lap címe ez volt: Ez vagy nekem! Rajzolt egy virágot és melléírta: A szépség, virágszálam!

Egy holdat, csillagokkal, és a következő szöveggel: Holdfényem egy romantikus éjszakán, mely örökké tart = a romantika!

Egy napot is rajzolt. Napsugaram = A tisztaság!

Egy keresztet. Istenhez vezető út, a fátyol lehullásában segítő = te.

Egy szárnyas szívet, felette koronával = A szerelem.

Majd felhőket = A határtalan boldogság az egekig.

Millió lélek csók, lélek szádra, mely a harmatos nektárnál is édesebb!

Miközben e rajzot néztem, az én szememről is lehullott egy fátyol. Miért éreztem én már a gyökérkiállítás megnyitóján annyira Eszter sugárzását, amit jól láttam, jól éreztem, már akkor szerelem volt. Rájöttem, Eszter már könyvemből megismerte lelkemet, és lelkembe szeretett bele, fizikai külsőm csak hozzá kapta, és mivel - ha kicsit el is híztam, meg kicsit kopaszodom is - megjelenésem azért nem riasztó, sokak szerint babaarcom van, így nála sokkal hamarabb, sokkal könnyebben beindult az a folyamat, amit én még ellöktem magamtól, meg igyekeztem más formába önteni. Belőlem is kikíváncozott a poézis lelke, de csak egy rövid kis haiku erejéig.

Fogom a kezéd

Lelkünk egybeér

Hunyd be a szemed

Minden hófehér

Ennél többet nem is tudtam, nem is akartam írni, ebben annyira minden benne van, Isten ember, tisztaság, szeretet, még talán az a mérhetetlen fájdalom is kiérződik belőle, hogy ezt a mégoly tiszta kapcsolatot is titkolnom kell Editem előtt, mert ezt aztán igazán nem tudná megemészteni. Azt még igen, ha pezsgősüveggel, egy panzióban, egy szál lepedőbe takarózva rajtunk üthetne, mert akkor lenézhetne, de azt, hogy valaki ennyire tisztán, annyira szeret, hogy teljesen le tud mondani rólam, az számára hihetetlen és egyben elviselhetetlen is lenne, csak még jobban belezuhanna jelenlegi gödrébe. Értelmetlen is lenne, hogy ezt feltárjam neki, és fájdalmas, de gyönyörű szerelmünk keresztjét tovább kell cipelnem.

Eszterrel megbeszéltük, hogy a miénk mennyei házasság, majd a mennyben találkozunk, feleségemmel pedig élem földi házasságomat. Persze ez a felajánlásunk egy valakinek, vagy valakiknek, nevezetesen krampuszéknek nagyon nem tetszett. Állandóan igyekeztek megzavarni minket, borsot törni az orrunk alá, és félelmet, büntudatot elültetni bennünk. Még olyan gondolat is támadt bennem, hogy Eszterrel teljesen szakítsuk meg egymással a kapcsolatot, hogy még nagyobb legyen a lemondásunk, és akkor talán még hamarabb befejezhetjük földi életünket, és újra találkozhatunk a mennyben.

Aztán rájöttem, ez a kereszt cipelésének megrövidítése, a kereszt letevése lenne, és ez is csak kísértés, vagy saját gyarlóságom. Amikor már nagyon szorongatott a kétség, Jézus hangja a féltizenkettes mise végén megnyugtatta háborgó lelkemet:

„Ne félj Esztert szeretni! Nem bűn, amit érzel, ott voltam melletted, amikor leveledben szerelmet vallottál neki! Feleségedet pedig szeresd, becsüld, tiszteld, neki is sokat kell kapnia tőled, de más formában, mint Eszterek. Törni csak formát, házasságot törni csak ugyanabban a formában tudsz! Lk.16.18. „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő” Aki mást is ugyanazzal a tartalommal, önfeláldozó, jóakaró, viszonzást nem váró szeretettel, de más formában szeret, az nem követ el házasságtörést. Az egyik nem megy a másik rovására, hanem épp fordítva, mindegyik erősíti a másikat. Észrevehetted, hogy amióta Eszter életedbe került, feleségeddel is javult kapcsolatod, őt is jobban tudod szeretni.

A szeretet csak gazdagodik, állandóan gyarapodik, különben véges lenne, Én pedig végtelen vagyok”. Bízz Bennem, bízzatok Bennem, hogy jobban tudom, mi a jó számotokra,

mint ti magatok. Növénynek, helyzetnek, mindennek érnie kell. Én sem rövidíthettem le földi tartózkodásom idejét, pedig életemből hosszú időszakok, külső szemmel üresjáratnak tűnhetnek. Nálam nincs üresjárat! Minden pillanatotokban, minden mozdulatotokban, gondolatokban benne vagyok. Törekedjetez ennek állandó megélésére. Vezetni foglak titeket.

Megáldalak Titeket a bizalom, és a boldogan viselt szenvedés lelkével!”

Ahogy Eszternek büntudata támadt, most engem mardosott a fájdalom, hogy miért kellett levelemben feltárnom szerelmemet neki, hisz már most is azt írja, valószínűleg nem fog soha férjhez menni, hisz minden férfit hozzám fog hasonlítani, és még fele ilyent sem fog találni. És most tönkretettem szegényt egy életre, mert egymáséi nem lehetünk, és ha nem megy férjhez, egy életen át szenved, ha pedig férjhez megy, akkor ugyanúgy.

Miért nem tettem féket nyelvemre, az érzéseimre! Már tíz éve minden rügyező, bimbózó szerelmet csírájában kitéptem a szívemből, hogy megmaradhassak házasságomban, és most itt ez az emésztő tűz, amelynek energiájához képest Csernobil egy 25-ös égő a spájzban. Lelkem hallja, ahogy Eszter lelke sikít, jajong, ahogy fáj, ég, mert szerelmünkről mondott le, ami Isten után a legszentebb közös kincsünk.

De ez a tűz, ami megtisztít, ami fel is emel minket, hisz csak a szenvedésben lehet megtisztulni, az áldozatnak van igazán felemelő ereje, és minél nagyobb az áldozat, annál nagyobb ereje is. Mi pedig életünknel is jobban szeretjük egymást, boldogan halnánk száz halált is egymásért, főleg, hogy tudjuk, ránk odaát nem szellemi halál, hanem az igazi feltámadás, az új élet, az örök boldogság vár.

Bárki is bánt, gúnyol minket, nem szabad visszavágnunk, csak szeretetet sugározni mindenki felé, és mindenkiről csak jót kell gondolnunk. A mindent vagy semmit vetélkedőben szó esett Huszt Jánosról, aki Istenért máglyahalált halt. Amikor a máglyájához egy öreg-asszony rőzsét cipelt, így szólt: - Ó, szent együgyűség! Ez egy olyan csodálatos gondolat, egy szent embertől, hisz aki arról is jót gondol, aki máglyájához fát visz, az biztos szent. Ha az egyház nem is avatta szentté, Isten biztos annak avatta, és már rég fent van az angyalok karában.

Szenvedünk, de lebegünk is olykor. Eszter egy levelében 171-szer írta le gyöngy betűivel, hogy Szeretlek! Leveleit pasztellszínű levélpapírokra írta, hol kis matricákat ragasztott bele, kis angyalt, hol lila keresztet rajzolt, hol sormintát vágott, és kedves szimbólumokkal tett boldoggá. Beragasztott egy kettétört tojást, melléírta, ez Isten, és egy kiscsibét, ez te vagy. Hát az ilyen kis apró gesztusokra a szívem majd megpattant a boldogságtól.

Préselt gyöngyvirágot küldött, amit édesapjával szedett az erdőben, becézgetett, szeretett, úgy, ahogy kevés szerelmes szerette eddig szerelmesét.

„Te drága, te áldott virágszál. Olyan szép vagy, mint a gyémánt!

A hajad: mint a kukorica haja, oly édes, jóillatú, gyönyörű, mint a selyem.

A szemed: akár a bocié, édes, barna, a titkok-titkát, a mély tisztaságot tükrözi.

Az orrod: az édes kis orrod, mint a domb, melyet ezer csoda ölel át, s melyen megpihen a hajnal.

Az ajkad: mint a méz, melyet a méhek nagy kincsként őriznek, és csak kiváltságosok ízlelhetik meg.

A karod: mely ölel, s mely a mindenséget öleli magába. A drága ujjaid, piciny ujjpereceid, tenyered, kacsód: (millió csókot adok rájuk) mint Isten forrása, a szeretet ömlik belőlük.

A lelked: amely a hús forrást, az Istent árasztja, s amely ezeket térített jó útra.

A drága eszed: mely csodás gondolkodásod, mint a kagylóban rejlő gyöngy, mely igazságokat rejt.

S a szíved: mely úgy dobog, mint az angyalok szózata! Hát ez vagy nekem! Mindenem! Mindened szeretem, kívül-belül, mindened!”

És ez a drága tündér egy ilyen levél végére még odaírta: „Vigyázz magadra, kis kutyám! Légy jó! Nyugi! Szívrohamot ne kapj, édesem!” Egyszer majd beleőrültem, „kis bice-bócám”-nak nevezett. Mekkora szeretet kell, hogy valaki ezt a kedvesének, aki sántít, így le tudja írni! Vagy érzéketlen durvaság, de Eszterből, határtalan, mérhetetlen szeretete hozott ki ilyen kifejezéseket. Ő *nem akart megváltoztatni*, ő úgy szeretett, olyannak, amilyen vagyok.

„Amikor a kiállításon megpillantottalak, rögtön szerelmes lettem beléd. Olyan csodás ki-sugárzásod volt, egyszerűen megfogott az a drága, mackós, kis tested, beleszerettem a pocakodba (amely a kedvencem, amin órákat tudnék dédelegve, cirógatva pihenni), járásodba, az arcodba, mely tündökölt (még ma is), a csodás gyógyító kezedbe, a gyöngyöző hajadba, (megjegyzem, pont az a legszebb benne, hogy már kezd ritkulni), a lelkedbe, egyszerűen mindenedbe!”

És ezt a levelet ugyanannak az embernek írták, akit felesége olyannak lát, hogy kifolyik a hasa a nadrágból, hogy kopaszodik, hogy elhagyja magát, és azért biceg, a lelkiekről nem is beszélve, de hadd ne soroljam a többi. Mennyi múlik a látásmódon, mennyire bensőnk, érzelmeinket vetítjük társunkra, de az egész világra is! Éppen emiatt, nehogy bárki is most magában olyannak lásson, mint amilyennek Eszter lefestett! A Duáltörvény c. könyv nagyon szépen leírja, hogy a szerelem, azaz a duálérzés, sohasem annak érdeme, akibe beleszerettek, akit körülölel ez a csodálatos érzés, nem ő ébreszti, kelti az érzelem ily gyönyörű virágoskertjét, hanem az őt szerető, belé szerelmes lelkének gazdagságát, nagyságát, szépségét mutatja szerelme. Ezek a csodás sorok az ő lelkének szépségét, kiáradását, nem az én lelkem valóságát mutatják.

Én is a világ legcsodálatosabb teremtményének láttam őt, és így szólítottam: „Pici Életem! Tündérem, virágszálam, bogárkám, madárkám, lelkem harmata, Csillagok csillaga! Világosságom! Felem! Énem! vagy Drága Szerelmem! Mézajkú Tündérem! Cseresznyeajkú Sellőm! Eprecském!”. Nem vagyok olyan tehetséges költő, mint Eszter, de egy reggel, Böbe ágyában, teljesen spontán, egy vers fogalmazódott meg bennem:

Kinyitom a szemem, s te bejössz az ablakon,
Egy szempillantás, és ott vagy ágyamon,
Két karom kitárom, s átölellek téged,
Én leszek örökre a szerető férjed.

Hogy tud valaki engem ennyire szeretni, mint Eszter szeret? Így a világon még soha senki ember nem szeretett! Talán volt olyan, aki feleennyire, vagy negyedennyire, de így, ilyen érdeklődéssel, birtoklás vágy, féltékenység, viszonzás vára, testiség nélkül, aki csak adni, adni, és adni, szeretni és szeretni, és csak szeretni akar? Akárhány nővel megismerkedtem (nem volt azért sok, ne gondoljatok szoknyavadásznak) közel húsz éves házasságom során, mindegyik elkezdett előbb-utóbb éket verni köztem és a családom közé. Amikor megéreztem, hogy csak meg akar szerezni magának, s majd aztán egy idő múlva ugyanúgy uralkodna rajtam, mint feleségem, akkor mindig szakítottam, mert minek cseberből, vederbe esni.

De Eszter teljesen más, olyan, mintha egy földre szállt angyal lenne, és mellette nagyon szürkének érzem magam, érzem, hogy őt még nem lepte be a föld pora, ő még romlatlan, én meg már meghemperegtem a bűn mocsarában, és most tisztulgotok. Csak ne lenne oly fájdalmas ez a tisztulás! Istenem, adj erőt!

22. ÚJABB DIMENZIÓ

Azt hittem, ilyesmi már nem lehetséges, de kapcsolatunk még újabb dimenzióba került. Egy hajnalban, már négy óra felé felébredtem, és ahogy visszaaludtam, laza félálomban egy különös képsorozatban ismerkedtem meg múlttal, jelennel, és jövővel.

Egy sziklaorom tetején álltunk a tengerparton. Elöttem, háttal felém, Eszter állt, mezelenül, térdig érő, egész testét eltakaró szőke hajjal, mint egy istennő, és egyszerre egy kecses ugrással leugrott a mélybe. Miután leugrott, hiányt, sóvárgást éreztem iránta, és utána ugrottam, mert tudtam, hogy utána *kell* ugranom. A víz alatt éltünk, halfarkunk volt, Eszter sellőként, fiúban nem tudom, hogy nevezik az ilyesmit, de nekem is deréktól lefelé halfarkam volt.

Aztán jött a következő kép, lovak voltunk, nyargalásztunk, pajkoskodtunk, összedörzsöltük az orrunkat, egymásnak ugrottunk. Utána fecskék voltunk, repültünk a magasban a tenger felett, és amikor elfáradtam Eszter (a másik fecske) hátára vett, hogy pihenhessek egy kicsit. Ezután gólyák voltunk és vittük a brekuszokat gyerekeinknek a fészekbe, és oly furcsa érzés volt, még úgy, csőrrel a fejünk végén is tudtunk egymásra mosolyogni. És gondolatátvitellel beszéltünk.

Aztán rókák voltunk, Eszter hozott egy tojást a szájában, kettéroppantotta, és kilefetyeltük. A végén szeretetből megnyaltam az orrát, ő meg prüszkölt. De tetszett neki! Lazacként küzdöttük magunkat vízeséseken felfelé, Eszter lerakta ikráit, én tejemet eresztettem rá, és kimerülten meghaltunk. A legszörnyűbb a hernyó élet volt. Ott voltunk a fa tetején, minden zöld volt, mi is zöld hernyók voltunk, és csak rágtuk egyhangúan azt az unalmas zöld levelet. Érdekes, hogy minden hernyó egyforma volt, mégis tudtam, melyik Eszter. De ezenkívül olyan nagyon butának éreztem magam, mint ahogy egy hernyó érzi magát, és szívből örültem a következő képsornak. Sokkal ez sem volt jobb, mert vízilovak voltunk, vastag, durva bőrünk alatt durva mozdulatokat, szokásokat hordoztunk, és érzelmeinket csak durva döfésekkel, lökésekkel adtuk egymás tudtára, és nagyokat bögtünk, üvöltöttünk. Legyek is voltunk, itt is mindenki egyforma volt, de a sok légy között is mindig felismertem Esztert. A legcsodálatosabb a vége volt, amikor fehér galambok voltunk, repültünk felfelé a magasba, és én Eszter fejéből láttam magamat, tehát már megvolt, az én vagy te, te vagyok én érzés, majd egy idő múlva a két galambból egy lett, és az az egy eltűnt a vakító fehérségben.

Újabb megvilágosodás, újabb dimenzió, újabb fátyol hullt le a szememről. Mennyire igaza volt szegény Eszternek, én meg lenéztem, hogy kislányos álmodozás a két félkör, meg, hogy lelke másik felének szólít. Igen! Mi felek vagyunk, külön, külön, és csak együtt egyek! Mi *duálok* vagyunk, és *a duáltörvény igaz!* Csak annyira belémrögződött Pali bácsi és a SZÓ tanítása, hogy nincsenek duálok, hogy sokáig nem tudott áttörni tudatomon a felismerés. Ez a csodálatos álom kellett hozzá, hogy megvilágítson bennem mindent.

Száguldottam munkahelyemre, és az évek óta nálam porosodó duáltörvényt elkezdtem rohamléptekkel olvasni, és abból, meg megérzéseimből a következő kép alakult ki. Valaha minden teremtmény Istennel, az Egységben, egységben élt. A szellembukást követően *kettévált* a világ jóra és rosszra, mennyre és pokolra, kialakultak a polarítások, a fény és a sötétség, a nedves és a száraz, a víz, és a föld, az elektromos, és a mágneses, a pozitív és a negatív pólus, a yin és a yang, a férfi és a nő. Az egységben élő de elbukott szellemek *két-ségbe* estek, és fél szellemként, fél lélekként süllyedtek, távolodtak az Isteni szeretetforrástól, melyből bukásukkal kizárták magukat.

Bukásuk közben bűnrétegek ragadtak, tapadtak rájuk, amit úgy lehet elképzelni, mintha egy világító gyertyaizzóra, a teremtett Isteni Én-re káposzta levelek kerültek volna. Ezek a káposztalevélekkel, bűnrétegekkel bevont fél emberszellemek, duálfelek Isten kegyelméből testetöltési lehetőséget kapnak, és mivel lelkük mélyéről állandóan felhangzik a vágy, hogy milyen

csodálatos volt Egységben, Teremtőjünkkel élni, duálfelükkel egynek lenni, állandóan keresik másik felüket, és ennek a keresésnek a földi formája a férfi és nő közötti vágy, melyet az egyházak évszázadokon keresztül elkárhoztattak, a test vágyának bélyegeztek, pedig ez a férfi és nő közötti vonzalom éppen az ellenkezője, *Istenhez vezető út!*

Azért az, mert bizony előfordulhat, hogy bűnrétegekkel fedett duálok egymás mellé sodródnak, kerülnek, egy - egy testetöltésben. De a rajtuk levő bűnrétegek miatt nem képesek felismerni egymást, és ilyenkor jobban szenvednek, mint bármely más házaspár. Felismerni csak akkor képesek egymást, ha megtisztultak, ha szépen leszedegették, leégették, lekoptatták magukról a bűn, a bukottság rétegeit.

Ha például én vagyok a 4216-os, és keresem a duálpárom, de még káposztalevelesek vagyunk, meglátom valakin baloldalt a négyest, és jobboldalt a hatost, szerelemre gyulladok iránta, mert *azt hiszem*, ő a másik felem. Aztán amikor már kiábrándultam belőle, amikor már a szép nőt vasorrú bábának, csámpásnak, vagy éppen töttyedtnek látom, amikor egy nő volt szerelméből, az imádott férfiből csak azt látja, hogy orrából kilóg a szőr, evés közben böfög, és kezével törli meg az orrát, akkor derül ki, hogy az a másik nem a 4216-os, hanem a 4356-os, vagy 4896-os, és akkor némi pihenés után újból, meg újból szerelembe esik az ember.

Ezért van az, hogy ha az ember szerelmeinek fotóit egymás mellé rakná, semmi közöset nem találna bennük, de még tulajdonságaikban sem, mert a szellemi dolgok nem látszanak a külsőn, legalábbis nem szabványosíthatóan. Tehát *minden szerelem egy próbálkozás duál-feliünk megtalálására*, az Egységbe, Istennel és a duálpárunkkal egységbe való visszatérésbe.

Na most félreértés ne essék! Nem a duálpárral való egyesülés a mennybe jutás feltétele, hanem a Jóistenre találás, a bűnrétegektől való teljes megtisztulás következménye a duálpárra találás lehetősége, ami az irodalom szerint nem mindenkinek adatik meg a földön. Vannak, akik csak odaát találkoztak, mert az egyik már rég megtisztult, a másik meg még két életet kell, hogy küzdjön, míg megtisztul, és duálfele addig egy közbülső szférában vár rá, bár olyan is előfordul, hogy a már megtisztult duálfél önként elvállal egy testetöltést, hogy lentragadt szellemfelének segítsen a tisztulásban. Eszter is olyasmit mondott nemrég, hogy ő úgy kérte, hogy leszülethessen, mert annyira vágyakozott utánam.

No ennyit az elméletről, a gyakorlat pedig úgy szólt, hogy a szikláról való leugrás volt bűnbeesésünk, amit a Bibliában az alma megevéseinek következményeként a polaritásba, a két-ségbeesésként a nemi jelleg felismerésével és szégyenérzetével szimbolizálnak. Az egyes állati létek egyes közös életeinket szimbolizálják, kapcsolatunk jellegét, színvonalát, melyben a mélypont a hernyóélet volt, majd a legutolsó a megtisztulás, felemelkedés, és egyesülés, majd visszatérés az Egységbe.

Ennél szebb álmom nem is lehetne volna, és Eszternek is igen tetszett, sőt kiegészítő magyarázatokat fűzött hozzá. Ez a felismerés csak még nagyobb lökést adott szerelmünknek, de erőt is adott a különválasztottság, a kettéhasítottság szörnyű érzésének elviseléséhez. A boldogság csillaga ragyogott fel éjszakám egén, amikor Eszter megírta, hogy Zsanett ismét gyökérkiállítást rendez Dömösön a helyi templomban, és hogy ott esetleg személyesen találkozhatunk.

Belelkesedtem, és kifundáltam, valahogy úgy kéne szerveznünk, hogy vagy oda, vagy visszaúton velem jöjjön az autóban, és legalább egy órára érezhetnének egymás közelségét. Úgy is lett, bár a dolog nem ment könnyen. Odafele nehéznek tűnt megoldani, inkább arra gondoltam, a hazautazás nyüzsgésében szép csendben elköszönünk valakitől, és lelépünk. Eszter is énekelt a megnyitón egy Bach dalt, Egy angyal került az életembe címmel.

Bár nekem nem tűnt fel, de belesült, illetve zavarában nem tudta végigénekelni, mert a dalt nekem szánta, és én biztos olyan átszellemülten bámultam őt, hogy belezavarodott a dalba. A megnyitó végén nagy nehezen közel tudtam hozzá kerülni, de Zsanett lánya úgy csüngött

rajta, hogy könnyörögnöm kellett, hogy „most az egyszer” ne akarjon velünk jönni, mert közös beszédtemánk van, és szeretnénk kettesben maradni az autóban.

Lendületesen kihúztam Dömösről, és az Ivánkáék által javasolt Dorogi útvonal helyett Budapest felé indultam, hogy ne kelljen végig attól tartani, hogy összetalálkozunk velük az úton. Ahogy ott ültünk az autóban, zavarunkban meg sem tudtunk szólalni. Megfogtam Eszter kezét, és azt mondtam: - Szeretlek Eszter, nagyon szeretlek, és boldog vagyok veled. - Én is, válaszolta fülig vörösen szerelmem, és vállamra hajtotta fejét.

Nem kellett sokszor megtönnünk a csendet, mert gondolatátvitellel, némán beszélgettünk, csak a piros lámpáknál hallatszott, ahogy Eszter kezét felemeltem, és ujjait végigpuszilgattam. Ezzel sem tudott igazán mit kezdeni, aztán „Köszönöm uram!” tréfás válasszal tudta le gyöngédségem megnyilvánulását. Pár perc múlva már mindketten olyanok voltunk, mint a cékla, ezért le kellett engednem az ablakokat, pedig hűvös volt az idő.

Nagyon zavarban voltam, mert szerettem volna egy pusztit, csak egyet, egy száraz pusztit Eszter szájára adni, de bizonytalan voltam, nem túlzás-e ez, nem lépünk-e át vele valami határt, és magamban vagy százszor rákérdeztem a Jóistenre, hogy tényleg, tényleg lehet szerinte, hogy aztán Ő volt a válaszoló, vagy nem, azt nem tudom, de az volt a válasz, hogy igen, és ez igazán ártatlan dolog, meg látja a lelkünket, hogy mi van benne.

Az M1-esen nem bírtam tovább, mert már közeledtünk a zsámbéki leágazáshoz, és elmondtam Eszternek vágyamat, és megálltunk egy szerencsére néptelen, az autópályától sövénnel eltakart parkolóban. Kiszálltunk az autóból, mert nyakamat nem tudtam annyira mozgatni, hogy elérjem, és szikrázó napsütésben, behunyt szemmel megtörtént ajkunk egy másodpercig sem tartó összeérintése, ami inkább szimbolikus volt, mint valós.

Mégis úgy éreztem, legszívesebben nem mosnék arcot egy hétig, hogy az a halvány szellőnyi érintés nyoma megmaradjon ajkaimon. Az alig egy órás autótú olyan hamar elszállt, mintha egy másodperc lett volna, és már ott is álltunk Ivánék háza előtt, de Dorogon keresztül úgy látszik lassabb az út, és hamarabb hazaértünk, mint ők. Eszter egy hirtelen ötlettel elcsalt, hogy hajtsunk el a közeli kiserdőhöz, ahol édesapjával gyöngyvirágot szokott szedni.

Az erdei ösvényen belém karolt, hogy meg ne botoljak, mert bicegésem miatt akadályoztak a kavicsok, és az ágak. Nem akartam messze menni az erdőbe, mert valahogy feszültség volt bennem, éreztem, hogy rövidre szabott az időnk, és Ivánék megérkezhetnek, de Eszter nyugodtnak látszott, és nyugalma rám is átragadt. Nem kellett ki sem mondanunk, csak imára kulcsoltuk kezeinket, megbeszéltük, melyikünk kezdi és imádkoztunk jó Istenünkhöz, hogy segítsen nekünk tisztának maradni, nehogy letérjünk a helyes útról, és megerősítettük felajánlásunkat, hogy a földi házasságról, szerelmünk földi, anyagi beteljesüléséről lemondunk.

Az ima alatt látomásunk volt, láttuk a Mestert egyszerű gyolcs ruhában, ahogy előtte állunk egymás mellett, fejünkre teszi kezeit, és így szól: - Egyek vagytok! Ezután feleségemért, és kislányoméért imádkoztunk, majd indultunk vissza Ivánék házához, ahol Iván és Zsanett durcás képpel fogadtak, és szemrehányást tettek, miért jöttünk más útvonalon, miért vártattuk őket, szóval egy kicsit fagyos lett a hangulat.

Ennek oldására bementem velük a házba, és egy pohár mentatea mellett elmondtam, mint legújabb megvilágosodásomat, a duáltörvényt, és bíztam benne, rájönnek, azért mondtam el, mert Eszter a duálom, és mivel erről akartunk beszélgetni, ez volt az oka, külön útvonalunknak. Esztertől kedden nagyon szomorú levél jött. Iván még aznap átment házukba, és elmondta édesanyjának, hogy mi külön útvonalon jöttünk.

Megdöbbsenten olvastam, hogy volt erre képes Iván, amikor csak jót kapott tőlem, de betudtam kísértésnek, és eldöntöttem, hogy Eszterrel imádkozni fogunk érte. Eszter édesanyja, Zsófi nagy jelenetet csapott, és csak másnapra higgadt le, addigra bocsánatot kért Esztertől, hogy kételkedett benne, és kijelentette, Eszterben bízik, azaz csak bennem nem. Édesapja is fájdalmat okozott neki, mert le akarta beszélni a velem való kapcsolatról, nem értette, hogy az

Istenhit tart össze minket, hétköznapi szerelmi kapcsolatnak minősítette, és azt mondta, úgyis ki fog ábrándulni Eszter belőlem.

Eszter fog szerintem kiábrándulni, aki utoljára azt írta, hogy nem élné túl, ha legalább levélben, meg telefonon nem tarthatna kapcsolatot velem? Kemény helyzetbe kerültem, Esztert akár el is tilthatják tőlem. Pedig milyen kedves volt Zsófi a gyökérkiállítás megnyitóján. Rájöttem, hogy tiszta vizet kell öntenem a pohárba, nem élhetek gyanúval a fejemen, így pénteken munka után elindultam Zsámbék felé, és az autópályáról bejelentkeztem Zsófihoz.

Szerencsére fogadott, igaz, Eszter tippjére olyan időpontot választottam, amikor biztos otthon volt, és ráadásul férje nélkül, mert nem akartam egyszerre két tűz közé kerülni. Vettem a Rózsadombon egy csodaszép csokrot, méregdrága volt, de ki bánta, és széles mosollyal léptem be kertes házuk ajtaján. Szándékosan nem Ivánék felől mentem, ezzel is demonstrálva, hogy csak Zsófihoz jöttem, de pechemre, még bele sem kezdtünk a beszédbe, Zsanett átjött, és nagy nyugalommal, belső koncentrációval tudtam udvariasan, de nem sértően tudtára adni, hogy most Zsófival kettesben szeretnék lenni.

Rögtön a tárgyra tértem, hogy elkövettem Dömösön egy hibát, de rögtön ki is jelentettem, hogy Eszter lelke számomra Isten tükörképe, és teste pedig Isten temploma, és én sohasem teszek olyat, ami Istennek nem tetsző. Eszterrel pedig csak az ő tudtukkal és engedélyükkel szeretnék kapcsolatot tartani. Ezt olyan határozottan sikerült mondanom, hogy Zsófi kezdett szabadkozni, aztán elmesélte családjuk életét, és végül azt mondta, hogy jó, ha csak lelki a kapcsolat, akkor engedélyezi.

Kimelegedtem, amikor rákérdezett, feleségem tud-e kapcsolatunkról, de sikerült jól megválaszolnom, hogy feleségem még a láthatatlan Istenre is féltékeny, pláne az lenne egy hús-vér emberre, ezért értelmetlen lenne közölnöm vele, úgysem értené meg. Végighallgattam aztán családi életük intermezzóit, hallgattam, mert észrevettem, hogy arra van igénye, hogy őt hallgassák, és egész jó harmónia alakult ki közöttünk, minek eredményeképpen megkaptam az okét, de hangsúlyozottan *csak lelki* kapcsolatra.

Beszélgetésünk vége felé befutott Eszter is, akinek nem örültem, mert úgy éreztem, ez nem tartozik rá, jobban el tudom intézni édesanyjával kettesben, mintha akár jóindulatúlag is, de közbeszól. Erős kísértés alatt voltam, mert Esztert egyszerre olyan csúnyának, és ellenszenvesnek láttam, éreztem, mint még soha.

Egy viszonylag rövid szoknyaruha volt rajta, amitől kövérkésnek, hízásra hajlamosnak tűnt, gyerekesnek éreztem pár közbeszólását, amivel engem akart megvédeni, és a legszörnyűbb, hogy szeme egy kis kézzel ki volt festve. A kifestett szemekről fiatal koromban nagyon rossz előítélet ugrott be, mindig a „rossz lányok” képzetével társítottam, és nem is ok nélkül, mert sajnos megnéztem pár ilyen tárgyú filmet annak idején, és az emlékek megmaradtak.

Olyan erős ellenszenv keletkezett bennem a szem kifestése iránt, hogy - ma már szégyellem, és helytelenítem, de - feleségemnek még menyasszony korában „megtiltottam” a szemfestést, és amikor fiatal házasokként szemfestéket találtam a fürdőszobai szekrényben, összetörtem, mondván, megbeszéltük, úgysem kell neki. Lecsillapodott, leülepedett ez az érzés bennem, pár évvel később magam hoztam neki Bécsből kilószám a „pomádét”, de most újra megtámadott ez az érzés, és akit szívből, lélekből szerettem, egyszerre egészen más fényben láttam, és már nem tündökölt előttem.

A beszélgetés után visszamentem irodámba, és megírtam Eszternek, mert megállapodtunk, hogy mindent elmondunk, megírunk egymásnak, és én ehhez tartottam magam. Amióta szerelemre gyulladtunk, és ráadásul legszentebbnek tartott érzelmünket Isten oltárára helyeztük, azóta szinte állandó kísértés gyötör. Esztert ritkábban, és nem velem kapcsolatosan, hanem önmagával igyekszik békétleníteni a Szétdobáló.

Mivel én elég jól meg vagyok magammal, nálam az Esztertől való eltávolítás, undorkeltés volt a politikájuk. Még iskolás koromban egy reménytelen, viszonzatlan szerelem kellős

közepén tanácsolta valaki, hogy képzeljem el szerelmem tárgyát olyan helyzetekben, pl. mellékhelységben trónolva, vagy hasonló körülmények között, és így hamar szertefoszlik a romantikus illúzió.

Luciferék is ilyesmivel próbálkoztak vezetés közben, az autópályán, de csak még nagyobb, még erősebb szeretetet éreztem ennek hatására Eszter iránt. Aztán rossz lánynak mutatták munka közben, majd nagyon rossz lánynak, végül magával Luciferrel, de erre már csak kacagtam, és azt mondtam nekik: - Kevesek vagytok pajtás, mint mackósajtban a brummogás! Felfújhatjátok magatokat az égig, én akkor is szeretem őt. - Először is átlátok rajtatok, hogy ez kísértés, másodszor is, ha mindezek megtörténnének vele, akkor is szeretném, mert a szeretet nem tárgytól, hanem önmagától függ. - És még titeket is szeretlek, ti kis pernahajderekek, macskajancsik, itt bohóckodtok, pedig egyszer ti is bedobjátok majd a törülközőt, és megtértek, aztán megbánhatjátok, lecsoszoghatjátok még ezt is, hogy most engem megkísértettetek.

- Ó, kis galambocskáim, szeretlek titeket, puszi, puszi! - Na erre aztán úgy fröccsentek szét a közelemből, mintha lángszóró vágott volna körbe rajtuk. Úgy félnek a szeretettől, mint „ördög a szenteltvíztől”. Nem véletlenül tanította a Mester: Áldjátok ellenségeiteket, imádkozatok üldözőitekért! Búcsúzóul még a Jóisten áldását kértem kísértőimre, és olyan vidáman, feltöltődötten autóztam tovább, mint ahogy másfél órás szaunázás, masszázs, és két óra henyélés után érzi magát az ember. Eszterre másképp hatott az ügy. Megírtam kísértésemet, hogy milyennek láttam, hozzátevé, hogy küzdök, gyűröm le az egészet, de amint elolvasta, ráragadt az egész, kezdte magát olyannak érezni, mint amilyen képpel engem kísértettek. Előjöttek kisebbségi érzései, csúnyának érezte magát, pedig angyali bájos pofija van, úgy érezte kövérkés, pedig olyan alakja van, hogy a milói Vénuszt róla mintázhatták volna, butának érezte magát, pedig olyan kristálytisza bölcsességgel, erős szeretettel van átítatva minden megnyilvánulása, hogy sok ötvenévesnek is becsületére válna.

Azért imádkozott, nehogy beteljesüljön itt a Földön a szerelmünk, mert nem akarja, hogy bármikor is elszakadjak a családomtól. Én csak teljesítem velük a vállalásom, ő majd teljesíti a magáét, apácák mellett fog gyerekeket nevelni, vagy egyéb szeretetszolgálattal fogja a Jóistent szolgálni, mert amióta ezt a hihetetlen vonzalmat érezzük egymás iránt, el sem tudná képzelni, hogy máshoz menjen feleségül.

Ez a dualitás, duálvonzalom, valami eszeveszett sóvárgást, epekedést, vágyakozást tud produkálni a másik fél iránt. Sokat szenvedtünk ettől, és lemondásunk jutalmának tekintettük azt a dimenziót, azt a csatornát, amelyen keresztül lélekben tudtunk egymással „lenni”, még akkor is, ha sem telefonon nem beszélünk, sem levél nem jött éppen a másiktól. Úgy terveztem, hogy ez a mód fog egyre jobban megerősödni, és a végén nem lesz szükségünk sem levélre, sem telefonra, még kevésbé személyes találkozásra, hogy együtt legyünk.

Lassan haladtunk előre ennek megvalósítása felé, mert hullámozóak voltak érzéseink. Hol úgy éreztem, annyira szeretem, annyira isteni ez a szeretet, annyira mentes a földiségtől, a birtoklásvágytól, hogy akármeddig is kibírnám nélküle, de aztán jött egy lejtmenet, amikor úgy éreztem, vakondként lyukat fúrnék Zsámbékig, a Pemetefű utcáig, ahol Eszter lakik, mert különben beleőrülök, ha nem láthatom, vagy a hangját nem hallhatom.

Én az esetek kilencven százalékában könnyekkel a szememben ébredtem, reggel a lépcsőházban sírva mentem a garázsig, és napközben is négyszer-ötször eltört még ezenkívül a mécses. Iszonyú nehéz döntés volt, mert egy szerelem, még egy lángoló szerelem is kismiska ehhez az iszonyú epekedéshez, vágyakozáshoz képest, amit éreztünk, ráadásul önként mondtunk le ennek földi beteljesüléséről, pedig ki tudja, mennyi gyötrelmet vállaltunk ezzel magunkra.

Időnként már úgy éreztem, elvesztem minden ítélőképességemet. Alkudozni, üzletelni kezdtem, helyesebben próbáltam a Jóistennel. Felajánlottam, hogy leszületek még háromszor, egyszer vakként, egyszer nyomorékként, egyszer gyengeelméjüként, csak most, csak most az

egyszer hadd éljek egy iciri-picirit Eszterrel! Esztelen tépődésemben, már az is eszembe jutott, még a kárhozatot is vállalom, csak vele lehessenek, csak vele, csak vele.

A megszállott kábítószeresek mindent megmozgató próbálkozása, vagy az alkoholisták mindenre képes mohósága is csak gyermekese volt ahhoz képest, ami bennem zajlott. Ehhez jött még, hogy új megpróbáltatások alá kerültem. A Mérésügyi Intézetből a partner ügyintéző lánya testi és lelki problémákkal meglátogatott. Annyira egy húron pendültünk lelkileg, hogy amikor a folyosón rám várt, a bemutatkozással egyidejűleg majdnem két pusztit is adtam neki.

Jutka hozzám jött gyógyulásért, de először ő gyógyított, mert együtt érző végighallgatta könnyes szemekkel elmondott történetemet Eszterrel, és megígérte, mint numerológus-asztrológus, megpróbál az ő lehetőségein belül lelki vigaszt, támaszt nyújtani. Az ő gyógyítása után tartottunk egy meditációt, és felmentünk a Jóistenhez. A Jóistennél végre egyszer nem a keresztet láttam szeretete jeleként, hanem magához ölelt, és megköszönte, hogy zokszó, méltatlankodás nélkül viszem keresztemet, és biztosított, hogy ezzel sokat segítek neki, és a főntiek örömére szolgálok. Nagyon boldog voltam, és beavatásom is nagyon különleges volt. Aki olvasta Elisabeth Hauch, Beavatás című könyvét, az tudja, miről van szó. Egy kő szarkofágba kellett befeküdnöm, melybe az egyiptomi neofitákat, beavatás előtti papnövendékeket is tették. Itt kellett nekik megvívni démonaikkal, és három napig szinte öntudatlanul feküdtek az alkalmi kőkoporsóban. A három nap elteltével vagy istenember lépett ki a szarkofágból, vagy csak egy hullát találtak, attól függően, hogy kiállta-e az illető a próbát, vagy nem.

Tudtam, hogy most ebben az időszakban vagyok, illetve ebbe fogok kerülni, de úgy éreztem, Istennel magam mellett semmi baj nem érhet. Hamvas Béla Scientia sacra harmadik kötetét olvastam a kereszténységről, és lenyűgözött a nagy gondolkodó zsenialitása, széleskörű, univerzális, nagy összefüggéseket is meglátó horizontja, melyhez képest egy-egy vallás tanítása valóban egy keskeny hasadéknak tűnt csupán.

Hamvas nem tudományos módszertani, hanem szinte könnyed, leíró jelleggel mutatja be a démonokat, a velük való küzdelem módját is, és ez hatalmas erőt, nyugalmat kölcsönzött nekem. Nem is voltam igazán tisztában a démonok, ördögök közti különbséggel, sok egyházi, vagy egyéb vallásos kiadvány keveri is őket, sok a félelmet keltő, hátborzongató történet, melyek csak gyengítik az embert, ahelyett, hogy erősítenék.

Csak emlékeztetőül írom le, hogy minden, ami épít, buzdít, vigasztal végső soron isteni eredetű, vagy sugalmazású, és ami idegesít, félelmet kelt, vagy lelomboz, az pedig ártó erők munkája, még ha egy vallás képviselőjeként, szakértőjeként is írta valaki. Egy hétvégén, szerencsére már a Havas könyv elolvasása után iszonyú kísértéshullámon mentem keresztül.

Oththon ültem, meg feküdtem, felváltva az ülőgarnitúrán, szombat délután volt, épp letettem Hamvas Béla könyvét, hogy egy kicsit pihenjek, amikor egy különös érzés vett erőt rajtam. Hirtelen azt éreztem, hogy nem szeretem Esztert. Kiábrándultam belőle egy másodperc alatt, hiszen hogy is tudtam egy ilyen kis buta tyúkba beleszeretni. Mielőtt elhatalmasodott volna az érzés, riadóztattam magam, ácsi, ácsi, mi ez, mi történik itt?

Legalább húsz percig kínlódtam, gyötrődtem, mire rájöttem, démon szállt meg, és eszembe jutott, elég csak azt mondanom, „káprázat vagy” és akkor már repedezik, törik szét a kép, ami valóban *káprázat* csupán. De ezt hittel, erővel, szeretettel kell tenni, különben a szívós, nyúlós, masszív *valami*-től, a démontól nem lehet megszabadulni. Pokoli érzés volt egyébként, hogy kiesett a szeretet a szívemből. Ennél a fekete ürességnél rosszabbat nem tudok elképzelni sem.

Alig pihentem ki magam az első démoni roham után, jött a következő. Eszter nagyokat röhög rajtam, kiábrándult belőlem, vén pocakos vagyok neki, és dagadtra kacagja magát, hogy én meg hogy vágyódom utána. Ezt már könnyen széttörtem.

A következő abból állt, hogy részemről csak álca az Istenhit, valójában csak mohó testvágyaim ínycsiklandozásául igyekszem Eszter megnyerni magamnak, s majd ha elérem, akkor,

mint megunt gyümölcsöt fogom a hátam mögé hajítani. Hátborzongató volt ez is, de ezt is legyőztem. Ezután Esztert mutatták, üres, diszkózó, rágógumizó lánynak, aki csak leveleiben, meg ritka találkozásaink alkalmával vedlik át olyanná, amilyennek ismerem, és szeretem, igazi énje egy üres, birtoklásvágygal és testiséggel megtöltött személyiség, és engem csak jó keresetem miatt akar megszerezni, és hátam mögött fiatal fiúi vannak.

Ez így ment tovább és tovább, összesen hét kapun kellett átmennem, és a végére olyan fáradt voltam, hogy szinte jártányi erőm sem volt. Hamvas Béla könyvéből rájöttem, miért nekünk, magunknak kell a démonokkal megküzdenünk. Észrevettem, hogy még krampuszok kísértéseibe is egyre jobban beleenged a Jóisten, és hagyja, hogy saját szeretetemmel oldjam meg velük, hogy merre, hány méter, de ezeknél a démonoknál meg aztán imádkozhattam, fohászkodhattam, mintha betonteknőben lennék, mintha nem jutna el fohászom sehova, mintha már nem is lenne az a világ, amelyben hiszek, mintha már megszűnt volna számomra létezni Ő, aki éltet, buzdít és vigasztal, és erőt ad. Iszonyú erőfeszítés kellett, de sikerült a küzdelem, és ez biztos a javamra válik.

A krampuszok, ördögök, bukott angyalok, Isten teremtményei, akik fellázadván élnek sanyarú, gonosz-ságból álló életüket, míg majd egyszer el nem fogynak szép apránként. A velük való „küzdelem”, azaz a kísértések felismerése, a kísértés által indukált gondolatok magunkból kidobása, a kísértők imával és szeretettel való „elűzése” mind, mind edz minket, erőt ad nekünk, ellenállóbbá tesz minket.

A démonok azonban - és ez egy nagyon fontos, mondhatni döntő tudnivaló - nem bukott angyalok, nem Isten teremtményei, hanem saját magunk által, korábbi életeink, szellembukásunk során teremtett ún. *eleminálok*, melyek épp ebből a mivoltukból adódóan nagyon nehezen ismerhetők fel. Az ember azt a bizonyos érzést sajátjának érzi, és nem tudja, miért van, mitől van, csak érzi az ember, hogy nem jó, és nem tud, vagy csak nehezen tud szabadulni tőle.

A kísértést hasonlíthatjuk ahhoz, hogy nyitott ablakunkon keresztül valaki egy döglött halat dob szobánkba. Megérezzük a bűdöset, azaz felfedezzük a kísértést, kidobjuk a halat, és kész, ágyesz-bugyesz. De a démon rátelepszik a lelkünkre, mintha betapétázná az egész szobát, és azt hisszük, hogy a miénk, velünk azonos, ahogyan azonos is, belőlünk is származik, csak időben korábbról, egy korábbi életükből, vagy életünk egy korábbi szakaszából.

Ha nem lennénk leányékolva Isten tápláló, gondos kegyelméből, soha nem tudnánk kikaparni magunkat bukottságunkból, Lucifer és társai, meg a saját démonaink alatt összeroskadnánk a nihilben, az ürességben, a pusztulásban, a szeretet hiányában. És azért kell mindenkinek saját démonait elpusztítania, mert annak elpusztításával, széttörésével saját magán is kiköszörüli a bukottságból a fény felé törekvő emberszellem azt a csorbát, amit annak idején bukásával okozott.

Hisz kísértést egy bizonyos gyakorlat megszerzése után elég könnyű felismerni, még az egyre rafináltabbakat is, meg különben is, az ember elkezd Atyjához fohászkodni, és percek alatt belőlünk meg szabadul, még ha akár Lucifer okvetetlenkedik mellette. De a démon, az nehéz dió, hozzá nem kap az ember égi segítséget, csak annyit, hogy akkor „engedik rá” az emberre, amikor már az Isteni Gondoskodás látja, hogy elég erőnk van hozzá, hogy legyőzzük. Ettől persze még elvérezhetünk, és akkor kezdetjük később újra, de alapvetően csak akkor találkozunk ezekkel a teremtményeinkkel, melyek formájában csak saját tettünk száll vissza ránk, amikor érettek vagyunk a találkozásra.

Éppen ez a magyarázata annak, hogy aki már saját teremtményű bukott szellemeivel, saját démonjaival, tehát saját bukottságával is megviaskodott, és győztesen került ki, az már istenembernek tudhatja magát. Tudtam persze, ezzel a „meccs” még nem ért véget, és még sok megpróbáltatásra számíthatok.

23. ELSÖTÉTÜL AZ ÉG

Biztos túlzás, de úgy éreztem a világ összes krampusza, de legalább a fele összeküldött ellenünk, és örült dühvel munkálkodnak azon, hogy Esztertől elszakítsanak. Mesterünk megnyugtató, hogy minden, így a démonokkal való megküzdés is a javunkra válik. Eszter egy este látomásban látta, mint gyötörnek az ártó erők, és elkezdett alkudozni Luciferrel, hogy inkább őt bántsák, ne engem, csak engem hagyjanak békén. Majd Istenhez fordult, és megkérdezte, miért bünteti, mit tett rosszul.

Itt már nagyon éreztem, hogy gyengül, fárad, hisz Luciferrel üzletelni? Csak rosszul járhat az ember, ő nem arról híres, hogy tartsa a szavát. Istent meg, bármilyen alázattal, szeretettel, de arról kérdezni, hogy miért büntet? Hát ez a szigorú, vallásos nevelés maradványa, és értelmetlen kérdés, hisz Isten sosem büntet! Szegény Eszter is iszonyúan szenvedett. Úgy érezte, kettészakítanak minket, s százszor inkább a halált kívánta, mintsem elszakadjunk. Önmagát okolta, vádolta szenvedéseim miatt, ilyenkor elvesztette a józan ítélőképességét, hisz mindenki csak saját maga miatt szenved, különben nem lenne igazságos a Jóisten. Én is elgondolkoztam, megírjak-e neki mindent, összes gyötrelmemet, de mivel abban állapodtunk meg, hogy igen, és nem szeretek semmit magamban tartogatni, így mindent, lelkem összes hányattatását feltártam előtte.

Ebben az iszonyú sötétségben, mélyrepülésben, néha percekre kiderült az ég, felragyogott a nap, és ilyenkor mérhetetlen boldogok voltunk. Eszter osztálytársával együtt egy önköltséges buszos utazást szervezett Angliába, olcsó szálláshelyekkel, sok zötykölődéssel, de olcsón, ami a mai diákzsebeknél igen fontos. Szülei havi hetvenezret vittek haza, és ebből egy 18 éves lányt, meg két 16 éves fiút eltartani nem éppen könnyű dolog. Ráadásul családi házban, ahol mindig akad költenivaló.

Olyan szívesen segítettem volna anyagilag Esztert, de tudtam, hogy egy fillért sem fogadna el, és arra is csak nagy nehezen tudtam rábeszélni, hogy levélpapírt, meg bélyeget küldhessek neki. Ugyanis már ott tartottunk, hogy heti tíz levelet írtunk egymásnak, amire csak a bélyeg heti 300 Ft, és ő sokszor a szájától vont a falatot, csak hogy nekem írhasson. Szeretete, tisztasága, és önfeláldozása iszonyúan vonzott, rabul ejtett, és ellenpólusa volt feleségem kisajátító, birtokló, birtokolni karó „szeretetének”.

Eszter lendülete pedig nem lankadt, újra és újra biztatott, szeressem még jobban feleségem, igyekezzek még jobban kedvében járni, tegyek meg mindent, amit kíván, vagy gondolom, hogy kívánna. Így került sor arra, hogy egy alkalommal, három év szünet után, valahogy *azt* a vágyat fedeztem fel feleségem tekintetében.

Az volt ugyanis a gyakorlat, hogy csak akkor, ha neki kedve volt, de ezt nekem kellett kitalálni, és úgy csinálni, mintha nekem lenne akkor kedvem. Végigfutott a hideg a hátamon, hisz úgy éreztem ezzel most már Esztert csalnám meg, mert szerintem csak azzal szabad testileg együtt lenni, akivel a lelkem együttrezeg, és Eszterrel a testi kapcsolatról, a Földön együttéléstől lemondunk.

Aztán eszembe jutott a Nyomorultak című filmből az asszony, aki áldozatból, szeretetből szintén megtette ezt, és rászántam magam. Úgy mentem be a hálósobába, mint egy vesztőhelyre, és utána pokolian éreztem magam. Talán ilyen érzésük lehet az örömlányoknak, amikor elkezdik a szakmát gyakorolni. Annakra tiltakozott szívem-lelkem ez ellen, hogy az autópályán sírva kérdeztem mennyei Atyámat, hát miért kellett nekem ezt megtennem?

Öklömmel ütöttem a fejemet, amikor válaszolt: - *Én ezt nem kértem tőled, gyermekem! Csak azt, hogy szeresd feleséged, ahogy, és amennyire tudod.* Nem tudtam magamban tartani fájdalmas titkomat, és telefonon elmondtam Eszternek, aki megértéssel fogadta, sőt azt mond-

ta, ha akarja még, akkor tedd meg Istenért, meg érte is, ha őt ez teszi boldoggá, ne szenvedjen hiányt semmiben!

Örjítő volt már, hogy tud Eszter ennyire szeretni? Hogy lehet egy ilyen fiatal lányban annyi tisztaság, hogy nem akar elszakítani családomtól, nem azon rágódik, hogy miért közeledek feleségemhez, hanem épp a vele maradásra buzdít. És ezzel tesz igazán rabjává, mert feleségem, minél inkább igyekszik tíz körömmel megragadni, annál jobban menekülnék tőle, ő pedig éppen elenged, krisztusi szeretetével, és képtelen vagyok szabadulni tőle.

Ott tartottunk, hogy időnként felragyogott a nap, és egy pénteken, épp, mikor Eszter telefonhívását vártam, nem otthonról jelentkezett, hanem azt mondta, hogy a Szabadság téren van. Majd plafonig ugrottam örömben, mivel az angliai út előtt diákigazolványát meg kellett újíttatnia, és édesanyja egyedül beengedte a városba. Úgy száguldottam, hogy szegényt majdnem elütöttem a Szabadság téren, aztán amikor beült az autóba, csak folytak a könnyeim és meg sem tudtam percekig szólalni.

Ő meg szegény vigasztalgatott, törölgette könnyeimet, míg végre ki tudtam mondani, örömben, boldogságomban sírok. Most hamarabb észbekaptam, nem úgy, mint Dömös és Zsámbék között az utolsó percben, és bekapcsoltam a *diszkót*, és elkezdtük nem csak hallgatni, hanem együtt énekelni az Életünk Krisztus kazettákat. Ahogy kanyarodtunk fel a Margit utca meredek emelkedőjén, úgy kieresztettem a hangom, úgy zengett az Alleluja, hogy még a járókelők is megfordultak utánunk, drága Eszterem pedig az ő Pavarottijának nevezett.

Valóban benne voltam a Ferences gimnáziumban az énekkarban, tenort énekeltem Schubert Három a kislány c. daljátékában, de hol van az már. Csiszolni kéne hangomat, s akkor talán egyszer Eszterrel együtt léphetnék fel jótékony célú előadásokon. Eszter tercelt csodálatos orgánumú hangjával, és szeretett Jézusunkat ott éreztük velünk az autóban a hátsó ülésen.

Olyan hatalmas erő van ezekben a dalokban, hogy mire felértünk, már le kellett tekerni az ablakot, annyira kimelegedtünk. Kolleganóm, ahogy meglátta Eszter, elmosolyodott, és sürgős elintéznivalója akadt. Beültem az íróasztalomhoz, Eszter a térdemre ült, bár nagyon óvatosan, nehogy terheljen, és így mutattam meg neki, hogyan készülnek esszéim, hogyan írtam könyvem, milyen a munkahelyem, hogy működtetem a keresőprogramot a Bibliában.

Hirtelen felpattantunk, és azt javasoltam, menjünk a közeli erdőbe sétálni. Tódor bácsi, irodának bérbeadója többször felhívta már figyelmemet a közeli szép erdőre, csak valahogy eddig nem sikerült időt szakítanom rá. Ahogy beljebb értünk, mintha földbe gyökerezett volna a lábunk. Aki látta már a Gyere kicsim, gyere című könyv címlapját, amit több szentképen is megörökítettek, az tudja, miről beszélek. A könyv címlapján egy megduzzadt erdei patak fölött egy keskeny hídon egy kisfiú és egy kislány megy át kézen fogva, és mögöttük egy angyal látható. Ahogy odaértünk szakasztott olyan volt a táj, csak a patak medrében nem csobogott víz a tavaszi szárazság miatt.

Megfogtam Eszter kezét, egymás szemébe néztünk, mindketten ugyanazt gondoltuk, de én mondtam ki, hogy imádkozzunk édesanyjáért. Imádkoztunk Zsófiért, majd kicsit beljebb az erdőben feleségemért és kislányomért is. A fél karomat adtam volna, hogy megcsókolhassam Esztert, úgy feltámadt bennem a vágy, ahogy vidáman kacarászva továbbsétáltunk, de tudtam, a lejtőn nincs megállás, mi szent szüzességet fogadtunk, és nem szabad áldozatunk építményét még egy kavics erejéig sem megbontani.

Ahogy megfordultunk, és kifelé mentünk az erdőből, elfogott egy romantikus fuvallat, fél térdre ereszkedtem, jobb kezem a szívemre tettem, és így szóltam: - Eszter, légy a feleségem! - Eszter kedvesen felemelt, és szeretettel megdorgált: - Ugyan, hát tudod, hogy az vagyok, de csak mennyei feleséged, és neked földi feleségeddel kell élned! - Hát ez az, csak ez az „ez az” ne lenne! Lehajtottunk a Budagyöngye üzletközpontba, meghívtam Esztert egy pizzaszeletre, és ahogy a pénzváltó mellett haladtunk, azt fontolgattam magamban, milyen címen vehetnék

neki harminc fontot. Alig van pénze, és biztos fog majd valami kegytárgyat hozni nekem, és ahhoz meg a szájától vonja meg a pénzt.

Eszter kitalálta még a gondolatomat is, és azt mondta: - Van már költőpénzem, az Oriflame-mel kerestem. - Így ez is megoldódott, és hogy Eszter nehogy bajba kerüljön, alig két együtt töltött óra után hamar hazaröpítettem Zsámbékra, hogy későbbi találkozásaink lehetőségét ne veszélyeztessük. Amikor irodámba visszaértem, kolleganőm váratlanul átjött szobába, és így szólt: - Viktor, adhatok két pusztit? Sokkal jobban szeretlek, amióta szerelmes vagy!

Meglepett egyébként igen tartózkodó viselkedésű kolleganőm váratlan gesztusa, és rájöttem, a szerelem boldogsága árad, kisugárzik az emberből, és vonzza az embereket. Sokan mondták, hogy éveket fiatalodtam, és öröm rám nézni. Eszterrel való megismerkedésemet, és kapcsolatunk fő eseményeit megörökítettem egy-két esszében, de eljött az idő, hogy egy-két ismerőssel szóban is, részletekbe menően is megosztottam titkomat.

Amikor Licánál, pesti imakörös ismerősömnél jártam, szabadkozott, hogy van nála valaki, és zavar-e a társasága. Mivel bemutatkozáskor az illető asszonyka szemébe néztem, tudtam, hogy nyugodtan elmondhatok mindent. Könnyek közepette mondtam el történetemet, melyért mindketten köszönetet mondtak. Lica higgadtan nyilatkozott a duálkérdésről, pedig férje, akivel duálpárnak tartották egymást, egy évvel ezelőtt új házasságot kötött. Aki pedig így egyedül marad, általában megkeseredik, hiszen a dualitás szóról saját fájdalmas emléke jut az eszébe.

Jól esett kiönteni a lelkem, és ha már így benne voltam, elmentem Pali bácsihoz is, aki Bobarcsról a József körútra költözött, egy volt ciprusi nagykövet lakásába, amit az egyik „testvér” jutányosan ad neki bérbe. Neki is elmeséltem őszinte megindultsággal mindent, és volt olyan diplomatikusan, hogy nem szállt nyílt vitába velem, amikor végre közeledni kezdtem hozzá. Nem egy érzékeny alkat, de még az ő könnyei is kicsordultak a beszélgetés egy szakaszában. Végül azért nem tudta megállni, hogy ne figyelmeztessen, hogy a szeretetem *tárgya* iránti szeretetem nem legyen nagyobb a *szeretet* iránti szeretetemenél.

Jaj, Pali bácsi! - gondoltam magamban. - Nem tud túllépni a féltékeny Isten, Isten elsőbbségének, mindenek felett valóságának a megkövetelésén, elvárásán. Isten pont azért olyan nagyszerű, azért Isten, azért a csúcsok csúcsa mindkettőnk lelkében, mert ha valaki, Ő látta, milyen forró szeretettel, rajongással szeretjük egymást és sosem volt féltékeny, sőt örült szerelmünknek.

Megremegett az ujjam, amikor lelki hevülésemben, egy levélben azt írtam Eszternek, „imádlak”. Nahát erre aztán meg lehet botránkozni, hogy csak Istent szabad imádni, micsoda dolog egy másik embert „imádni”. Már majdnem kitöröltem a gépből, amikor Isten megnyugtatót, hogy nyugodtam írjam csak le, Ő tudja mit értek ez alatt.

A szép nap emléke hamar elhalványult, és veszélyes felhők gyülekeztek az égen. Eszter tíznapos útja azzal járt, hogy elkényeztetett lelkem legalább tíz napig nem kapott levelet. Iszonyú érzés volt, és persze ezt meglovagolták az ártó erők, és teljes gőzzel rohamoztak.

- Mit akarsz te kis hülye? Azt hiszed, kitart melletted? Már rég más ölelgeti!

- Bűnös vagy, bűnös viszonyt folytatasz, hemperegsz a mocsokban!

Egy péntek délután annyira rámszálltak, hogy három óra hosszat üvöltve sírtam, miközben Aretha Franklin, Otis Redding, és Mahalia Jackson szomorú blues számait hallgattam, melyek lelkem sajgó fájdalmát méltóan tükrözték. Mintha fojtogatott volna a fájdalom, amely nem testi, hanem lelki volt, és szörnyűbb a test fájdalmánál. Fájt, sajgott, és elviselhetetlen volt. Üvöltő sírásommal ki akartam adni magamból, ki akartam üvölni lelkem fájdalmát, de a krampuszcsoforda csak kapaszkodott belém. Kitekintettem irodám tizedik emeleti ablakán, csábító volt a mélység, jött is abban a pillanatban a „biztatás”, de szerencsére tudtam, az nem megoldás.

Úgy vergődtem, mint a hálóban fennakadt hal, a vagy a pókhálóba gabalyodott méhecske, és csak egyre jobban szorultam, nem látszott menekvés, kiút. Nekem az alvás jelentett, vagy jelentett volna megváltást, de már hónapok óta képtelen voltam aludni. Este képtelen voltam úgy elaludni az ágyban, hogy a feleségem is ott volt, mert éreztem velem, gondolatvilágommal szembenálló kisugárzását, és egyszerűen kidobott az ágy. Csak forgolódtam jobbra, balra, aztán kimentem a nagyszobába, ott próbálkoztam az ülőgarnitúrával, de ott sem ment az alvás.

Levettem pizsamámat, mert az is zavart, végül már majd elájultam a fáradtságtól, de elaludni még ekkor sem tudtam. Akkor aztán elkezdtem fel-alá járkálni, és közben imádkozni, hátha sikerül az ájulásig fárasztani magam. Hol egykor, hol kettőkor, hol hajnali háromkor sikerült ágyba ájulnom, és esettől függően ötkor, fél hatkor, de néha már négykor megint kidobott magából az ágy.

Másnap hajnalban, már négy óra tíz perckor kipenderültem az ágyból, és ahogy a hajnali, derengő fénynél feleségem arcát néztem, elgondolkoztam, milyen nyugodtan alszik, vajon mi járhat az eszében, vajon mikor lesz végre nyugalom, és béke lelkében. Ahogy így elmerengtem, a hajnali csendben megszólalt lelke: - Örülök ám, hogy Eszterre rátaláltál!

Ismét konfrontálódnom kellett az egó, a nappali én, és az Isteni én kettősségével, szinte hihetetlen ellentmondásosságával. Egója tombolna, ha tudna Eszterről, lelke-szelleme pedig még örül is örömömnnek, boldogságomnak. Létezik, hogy ekkora, ilyen szöges ellentét lenne tudatunk különböző rétegei között? Nem fantáziáltam, vagy kísértés áldozatául estem?

A délelőttöm még úgy, ahogy eltelt, szombati sziesztámat nem zavarta semmi, majdnem tízig tudtam rövideket szunnyantani, majd elmentem pizzáért, és ebéd után Hamvas Bélával, és az Evangéliummal felváltva töltöttem a délutánt.

Sajnos egy idő után olyan iszonyúan szenvedtem, hogy azt hittem majd bele pusztulok. Nincsenek szavak a lelki fájdalom, kín, gyötrelmem leírására, talán csak hasonlatokkal lehet érzékeltetni. Ahhoz képest, amit éreztem, körmeim egyenként való kitépése, elevenen való megnyúztatásom, vagy ezernyi légykukac a testemben, édes délutáni enyelgés, lágy pihenés lett volna.

Ki az ablakon, futott át fejemen, de hisz aki olvasta a Szférák a Föld és a Nap között című könyvet, az tudja, mennyit ront helyzetén, aki ezt a megoldást választja. Vergődtem, forgolódtam, mint akit parázson sütnék, fuldokoltam, szúrt, vágott, mart ezernyi ördög, agyam kétségbeesetten kutatott megoldás után. Imádkoztam, de a szavak csak bágyadtan hullottak ki ajkamon, mint az elszáradt falevelek, annyi erő sem volt bennük, mint az őszi légyben, sötét, szürke burát éreztem magam körül, ahonnan nem tudok kikiáltani, nem lehet hozzám férközni, csak ezeknek a gonosz erőknak, akiknek otthonába kerültem, hisz *ez maga a pokol*.

Ők sugalmazták, vagy kétségbeesésemben villant át agyamon a szörnyű gondolat? - csak úgy szabadulhatok a millió piócától, ha *átállok* hozzájuk! Még át sem villant rajtam, már dobtam is ki, és megint megpróbálkoztam az imával, ami végre bejött. Mint amikor már csak húsz méterre van a száguldó mozdony a vasúti kereszteződésben, én a síneken, és az ötvenedik próbálkozásra felbőg a motor, elindul az autó, kiszáguldok az átjáróból, és megmenekülök.

Pokoli hétvége volt, és ezt is megosztottam ismerőseimmel egy esszében. Meglepve tapasztaltam, hogy a korábbi gyakorlattól eltérően, amikor vagy levélben, vagy telefonon vissza-jeleztek, hogy megkapták esszémet, valamiféle csend, hallgatás vett körül, mintha mindenki egy lépéssel odébbállt volna mellőlem. Örület, hogy pont most, amikor ekkora bajban vagyok, senki a világon nem akad, aki azt mondaná: Viktor gyere, hajtsd az ölembe a fejed, sírd ki magad, könnyebbülj meg! - Gyere, itt vagyunk, Isten szeret, imádkozunk érted! - Hányan bújtak - persze csak képtelenesen - hozzám, hányan nyújtottam támaszt, vigaszt, és most senki sem akar megismerni, senki nem nyúl a hónom alá, mintha leprás lennék.

Magukat vetítik bele duálkapcsolatomba, és bűnös kapcsolatnak tartják, mert ők képtelenek lennének így megmaradni? Mi az, ami miatt elmaradoznak? Aztán egyikükkel össze-

akadtam telefonon, és majd a lélegzetem akadt el, amikor elkezdte fejtegetni: Viktor, nem szabad ám Luciferhez áttérni, Ő a Sötétség Fejedelme!

- Hát ez nem igaz? Ennyire nem értenek meg semmit? Nem értik, hogy az egy szemvillanásnyi gondolat volt? Nem értik, hogy aki képes ilyesmit, ilyen szörnyű gondolatot egy esszében leírni, s közreadni, az már túl van rajta? Hogy nem kisiskolás hittanórás vagyok, hogy így kelljen kioktatni? De az még hagyján, hogy rólam el tudta képzelni, hogy fogom magam, és átállok krampuszékhoz, azt hisz rólam, amit akar. De hogy volt képes Istenről azt hinni, hogy annak, aki három éve csak a lába nyomában toporog, aki ezer hűségesküt tett neki szavaival és tetteivel, annak egy ilyen szörnyű helyzetben, ilyen iszonyatos kísértésben nem volna mentőövet?

- Hát milyen Istenben hisz? Jaj, drága jó Abbám, megint mibe keveredtem, hogy őszintén kiírtam mindent magamból? Bizalmatlanul hallgatnak, ha Eszterrel való kapcsolatomról esik szó, meg felhívják a figyelmemet, ki is az a Lucifer? Jaj hová kerültem? Nincs segítség?

Van, hogyne lenne, és meg is jött egy telefonhívás formájában. Kata, kineziológus ismerősöm, aki tavaly nyáron még a jelgyógyászati tanfolyamot is elvégezte, azon nevezetes alkalommal, amikor 35-en jöttünk össze, felhívott, hogy esszéimből látja, mennyire gödörben vagyok, és ugyan már, menjek el hozzá egy oldásra. Téged a Jóisten küldött hozzám, gondoltam, és boldogan megállapodtam vele egy tíz nappal későbbi időpontban.

24. MEDDIG MÉG?

É letemet kezdtem elviselhetetlen tehernek, koloncnak érezni. Csak vánszorogtam, tántorogtam, mint egy haldokló, akiben alig van élet. Még szerencse, hogy akadtak „betegeim”, akikkel való foglalkozás lekötött, és elvonta figyelmemet saját nyűgjeimtől. A testi-lelki gyógyulások megnyugtattak, hogy a Mester velem van, a hálás tekintetek pedig rengeteg erőt adtak.

Nem gondolkoztam, hagytam, hogy akadálytalanul folyjon a szó belőlem, hogy kezem oda nyúljon, annyi ideig, ahova „mozgatják”, arra pedig már réges-rég fűtyültem, hogy testileg gyógyul-e valaki, vagy nem. Mégis komoly eredmény volt, mikor megkérdeztek, elvállalnék-e egy reménytelen helyzetben levő vérfolyásos asszonyt, akinek kiműtik női szerveit, ha nem sikerül két hónapon belül vérzését elállítani.

Adél szorgalmasan jött, hetente kétszer, s bizony egy kezelés alatt kétszer is ki kellett mennie a mellékhelységbe, annyira vérzett. Banános Adélnak becéztem magamban, mert hallotta, hogy nem fogadok el semmit a gyógyításért, ő meg mindenképpen szeretett volna valamit adni, így minden alkalommal, egy banánnal és egy almával állított be, amit persze elfogadtam, mert azt visszautasítani szeretetlenség lett volna.

Alig telt el másfél-két hónap, hogy Adél sugárzó arccal hozta a zárójelentést, amiből persze egy szót sem értettem, de a lényege az volt, hogy nincs már rákos sejt, és elállt a vérzés. - Dicsőség a magasságban Istennek! - nyugtáztam, és igazán jól esett, hogy Adél azt mondta, meggyógyult, de azért legalább kéthetente szeretne eljárni, mert olyan jó velem a Jóistenről beszélgetni!

Egy másik asszonyka inkább lelki terhet hozott, de nem akármekkora. A közelmúltban megtért, és nagyon mardossa múltja. Fiatal korában egyik fiú ágyából a másikba keveredett, és ebből adódóan két alkalommal abortuszt végeztetett magán. Most, hogy megtért, iszonyúan mardossa a bűntudat, és gyilkosnak érzi magát. Csodálтам, hogy ezt ilyen nyíltan el tudta mondani. Aki így tud beszélni bűnéről, az már rég túl van rajta.

Magam sem tudom, hogy hogyan, de eszembe jutott Szőke Lajos kísérlete, meg néhány szellemtudományi olvasmány, és elmondtam neki: - Olga, én nagyon abortuszellenes vagyok, nagyon helytelenítem ezt a dolgot, de azért gondoljunk csak bele néhány körülménybe. Itt a Földön nem ugyanúgy büntetik, ha valaki egy üres telken, egy épülőfélben levő házból néhány téglát elvisz, mintha egy kész házba betörne, és onnan vinne el valamit igaz? A szellem, a lélek, kinéz magának egy szülőpárt, aztán amikor az ő sejteik egyesüléséből létrejön az embrió, és elkezd növekedni, akkor le-lelátogat hozzájuk, ahogy új kísérőm is le-lelátogat először, és majd csak utána cserél a jelenlegivel.

A leszületendő szellem akkor költözik be *végleg* a magzat fizikai testébe, amikor a magzat először megmozdul, tehát végső soron nem a szó szoros értelmében vett gyilkosság ez a tett, semmiképp nem azonos egy kihordott, és megszült csecsemő kukába dobásával, vagy más szörnyűséggel. Tehát nem akarlak tisztára mosni, nagy csacsóság volt, amit tettél, nem kellett volna, de ne érezd gyilkosnak magad. Most pedig hunyd be a szemed, és áss egy mély gödröt! Most ott állsz a gödör előtt, és három csomag van a kezében. Két embrió teste, de csak a teste, nem a lelke, és a harmadik a büntudatod. Most dobd be ezeket a gödörbe, lapátold vissza a földet, és jól döngöld le, hogy onnan ne tudjanak többé kijönni! Megvan? Jó! Akkor most szórjuk egy kis fűmagot a földre! Csettintünk, már ki is nőtt! Most ültessünk el egy rózsatövet! Csettintünk, már ki is nőtt a rózsalugas a szeretet virágaival!

- Most megszabadultál bűnödtől, menj, és ne tégy többet ilyet! - búcsúztattam Olgát, aki úgy ölelt át, hogy majdnem megfulladtam a szorításától. Ahogy elgondolkoztam az eseten, miután becsukódott mögöttem az ajtó, rájöttem, milyen csodálatos, hogy a Jóisten mindent, mindenkinek azonnal megbocsát, és milyen kukák vagyunk, hogy ezt nem ismerjük fel, és megnehezítjük saját életünket.

Mennyire a Jóisten beszélt belőlem, mert ha magam kezdtem volna gondolkodni, az életben nem jutott volna ilyen szép megoldás, hasonlat az eszembe a rózsaligettel, mint amit elmondhattam szegény szenvedő asszonykának, aki szinte repült hazafelé. Szinte hallottam, ahogy a mázsás kövek lezuhantak, melyeket lepakolt az irodában. Hát nem csodálatos az ilyesmi?

„Máson tudott segíteni, most segítsen magán!” - mondták a szívtelenek a kereszten szenvedő Megváltónak. Valahogy úgy éreztem én is, hogy keresztre vagyok feszítve, máson tudok segíteni, de magam nagyon lassan jutok előre. Feleségem változatlanul néma ellenszenvvel van irántam, illetve Isten iránt, és Gergő is szenved emiatt. Mivel Edit érzi, hogy Gergővel egy húron pendülök, állandóan igyekszik Gergőn támadási felületet találni, és ki nem tud egy 14-ik éves gyereken.

Gergő pedig még nálam is nehezebben viseli az istrángot, nem veszi be a gyomra, hogy állandóan zaklatják, nógatják, ráadásul neki vannak fogalmai arról, mennyire fontosak az örök élet szempontjából az olyan világi dolgok, mint a matek, meg a történelem. Megint hányt Gergő, megint hányt Gergő, Böbe a kis házi tudósító nap, mint nap ezzel fogadott, és csak olaj volt a tűzre feleségem megjegyzése, hogy a sok Nutella miatt hányt Gergő.

Nagyon jól tudtam én, miért hányt szegény, de nem mondhattam ki, csak részvétteljesen simogathattam hátát, amint fogat mosott a fürdőszobában a vécébeli öklendezés után. - Daedalon, itt van kisfiam, vedd be! - egzecírozta öntudatosan tovább feleségem, és biztos volt benne, ő jó anya, mert rendre tanítja gyerekét, hogy ember egyen belőle, hogy ne a börtönben végezze, mert ha férjére, rám bízna, akkor biztos oda jutna. És ezek a lelki dolgok, hát fúj, az egész egy mocsok, egy zűrzavar, ha valamitől beteg Gergő, akkor attól a sok eszement baromságtól, amit én tölttem Gergő fejébe, és ha hányt valaki, akkor gyógyszer kell a betegnek, beszélhet bárki bármit.

Szegény Editkém így gondolkodott, de én már égbekiáltónak éreztem Gergő fájdalmát, amikor Böbe a kulcs csörgésére szokott módján az ajtóhoz szaladt, és odavetette: - a Gergő

ma négyszer hányt! Éjjel kettőkor Böbe szobájában aludtam, és förtelmes-fájdalmas nyögésre, öklendezésre, üvöltésszerű hangokra ébredtem. Kimentem a nagyszobába, és már nem tudtam türtőztetni magam: - Igazán megeshetne már valakinek a szíve rajtad, kisfiam!

Fájt és elkeserített a tehetetlenség. Nem hogy megvédeni meg tudnám Gergőt, hanem Edit még állandóan azzal bombázz, hogy így szigorítsam, úgy büntessem, amikor tudom, hogy nálam is pont az ellenkezőjét érték el vele. Gergő fájdalma jobban fáj, mint a sajátom! Mit tegyek, meddig tart ez még?

Gyötrelmeim mellé egy újabb fájdalmas, de részben örömteli megtapasztalás is csatlakozott. Eszterrel hetente minimum öt, de sokszor hét, nyolc levelet is váltottunk, lélekben sokat kommunikáltunk, és a heti egy telefon sem maradhatott el. Csodálatos élményeink, örömteli lelki együttléteink adódtak így, mert a Jóisten hol vigasztalt minket, hol tanácsot, eligazítást adott, szóval mindenképp gazdagodtunk. Egy alkalommal a Jóisten felvitt az időtlenségbe, ahonnan egy-egy emberi élet, szenvedésekkel súlyosbított életszakasz, rövidnek, szinte másodpercninek tűnt. Érezni lehetett, hogy a múlt, a jelen, és a jövő egyszerre van, és csak a mi tudatunkban válik egymást követő szakaszokra.

Eszter Elysiumi, paradicsomi tájakon járt, ahogy talán Henri Rousseau örökítette meg festményein. Az idilli képet hirtelen két koporsó látványa szakította meg. Az egyikén ez állt: Arany Viktor, élt 76 évet, a másikon Bálint Eszter. Eszter megijedt a fekete koporsók látványától, és nem tudta mire vélni a látomást, de én lelkesedtem: - Esztikém, figyelj, ez azt jelenti, hogy együtt fogunk átmenni a másik dimenzióba.

- Emlékszel, hányszor mondtam, hogy ha halálom előtt két hétig foghatom a kezéd, akkor már semmit sem vesztettem, volt értelme leszületnem? Ezzel azt adta tudtunkra a Jóisten, hogy még itt a Földön összekerülünk! Csak mikor? Tán ad egy évet életünk végén a Jóisten? Vagy egy ötöst? De jó lenne! Hú! Öt év! Vagy talán még hamarabb! Sose lehet tudni! Ne kössük magunkat semmihez!

Amekkora öröm volt a felfedezés, olyan nagy volt a sóvárgás gyötrelme is, hisz relatív egyszerűbb volt azzal a gondolattal élni, hogy majd a túlvilágon, mint azzal, hogy *már itt*, ezen a Földön, *de mikor?* De Mikor? De mikor? Ez kongott a fejemben, ez volt az a gondolat, amit alig bírtam kiverni belőle, s ami állandó fejtörést okozott. Így még nehezebb volt feleségem mellett élnem, akivel már alig beszélünk, a legszükségesebbet leszámítva gyakorlatilag semmit.

De miről is beszélünk volna? Ő úgy érezte megbolondultam, az egész ezoterika, vallás, Pali bácsi, imakör, mindenki megbolondította addig normális férjét, aki oly makacs, nyakas, hogy az ő jószándékú igyekezete ellenére sem hagy fel bűnös, gonosz praktikaival, aki egyébként is életképtelen nélküle, mert egy lábast sem tud rendesen elmosni.

Ha beengedné a konyhába, több munka lenne utána rendet csinálni, mint összekapni a vacsorát, vagy vasárnapi ebédet, és csak nézzen rá az ember, pocakja kitüremkedik a nadrágból, nyaka tokásodik, feje tetején világít a kopaszság, és az egész ember, hol van már attól a snájdig fiatal matróztól, akibe beleszeretett. Aki a hibáival együtt is szeretnivaló volt, nem ilyen szentfazék, aki csak az eszét játssza, és fontoskodik, együtt rinyál vén banyákkal az imakörben, és keres olyan balekokat, akik bámulnak rá, mint liba az istenre, amikor gyógyítás címén hókusz-pókusszal sarlatánkodik.

Közös témánk egyedül Böbével kapcsolatban akadt. Nagyon értékeltem, hogy Edit minden idegszálával igyekezett minden létező lehetőséget megragadni, amivel Böbén akár csak egy csöppnyit is segíthet. Böbéről készült egy újságcikk, majd egy tévériport, hogy milyen szörnyű állapotban van, és kilátástalan a helyzete, mert nincs donor, és a felfújт események, szervkereskedelemmé torzított szövettani cserének következményeként töredékére csökkent az önkéntes donorok száma.

Ezekről tudtunk csak beszélni, de Editben mindig benne volt, hogy lám, én valamit teszek a gyerekért, minden követ megmozgatok, de te, meg a te Istened? Tehát még abban sem volt

egyvetértés közöttünk, amiben aztán igazán lehetett, vagy kellett volna. Én úgy éreztem, olyan messze vagyunk egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől. Edit a nászutunkon volt utoljára olyan, amilyenek nagyjából vágytam rá. Bár már ott is sor került kenyértörésre, hiszen én Olaszországban disszidálni akartam, továbbmenni Amerikába, ki a szabadságba a fojtogató régi rendszerből, ő pedig semmilyen körülmények között nem volt hajlandó megválni szüleitől.

Aztán az a fél év, míg szüleimnél laktunk, ahol nem tudott dönteni köztük és közöttem, nem tudott a sarkára állni, és megkövetelni, hogy ne szóljanak bele életünkbe, hagyjanak önálló életet élni. Aztán az állandó kielégületlenség. Első gyerek, egy év szünet, második tíz hónap, harmadik, megint egy év. Közben egy-egy mosolyszünet miatt három hónapig parlagon, és amikor *elvileg* minden rendben volt, akkor is tíz várva várt estből nyolcszor már átvándoroltak energiái tükörfényes ablakokba, frissen mosott függönyökbe, kiglancolt műpadlóba, kopásig mosott ruhákba, szőnyegekbe, kéthetente kiporszívózott könyvekbe, naponta portörülgetett bútorokba.

Hányszor jutott eszembe édesapám, aki mindig azzal jött haza, hogy inkább járjunk térdig a koszban, csak mosolygósan fogadja őt édesanyám. Mennyire igaza volt! Aztán tíz év házasság után elkezdődött testi külsőm gúnyolása, kifolyik a hasad a nadrágból, lassan melltartót kell viselned, hogy nézel ki, már megint leetted magad. Kislányom felkiáltásai, apa már megint összekeverte a szereplőket a Dallasban! Ezen is lehet nevetni, mert apán mindig lehet nevetni, hisz mi apa?

Testi külsőm, majd belsőm gúnyolása után következett az az időszak, amikor az életemben először tudatosan törekedtem a jóra, és ezt a törekvésemet Edit mindig, mindenben pontosan a visszájára, ellentettjére fordította. Hol csak háborodottnak, bolondnak tart, hol szándékos gonosszággal, lelketlenséggel vádol, és ilyenkor tehetetlenségéből fakadó gyűlölete is ellenem irányul, és szinte süit. Ilyenkor úgy érzem, kukázni is jobb lenne, csak nyugtom legyen már végre tőle. Sokszor néztem fel az égre és kérdeztem: - Meddig még? Uram! Meddig még?

25. A DÖNTŐ LÉPÉS

Egy éjszaka különös álmom volt. Nem is volt ez éjszaka, hiszen hajnalban, négy óra tízkor felébredtem, aztán visszaaludtam, és valamikor negyed hat környékén ébredtem, de az aztán nem akármilyen ébredés volt. Visszatérve az álomra, azt álmodtam, hogy egy gonosz lény állandóan minden jóakaratomat az ellenkezőjére magyarázta, minden szavamat kiforgatta, és ez annyira bosszantott, hogy nekiiramodtam, és elkezdtem futni utána, hogy egy jó nagyot rúgjak belé.

Sikerült is utolérnem, és bal lábbal, spiccel, egy jó nagyot belérúgtam. Itt ébredtem föl, és azért volt nem akármilyen az ébredés, mert Böbe ágyán aludtam, közvetlenül a betonfal mellett, és bizony nem csak álmomban, hanem a valóságban is teljes erővel betonfalba rúgtam. Bal lábamon két lábujjam kékes-zöldes színben játszott, talán el is tört, alig bírtam rálépni, és miközben az ágy szélén üldögéltem, elgondolkoztam: - Hogy lehet még mindig agresszió bennem, amikor már három éve csak a rossz leépítésére, és a jóra törekszem? Még mindig ilyen romlott lennék?

Ahogy családom ébredezni kezdett, Gergőnek nulladik órája volt, így szerencsére ő is felkelt, megkértem, nézze meg, hisz belelát a testszövetekbe is, nem törött-e el valamelyik csontom. Szerencsére nem volt törés, Gergő megnyugtató, de az egész valahogy olyan furcsa volt, hogy elmeséltem kis családomnak. Sejtettem valamit, hogy a mindent kifordító lény, feleségemet, vagy az őt mozgató erőket szimbolizálja, ezért részletesen elmeséltem történetemet,

de Edit hamar belevágott: - Ez az! Mert gonosz vagy! Mert agresszív vagy! Álmodban is csak rúgtál, és rúgsz rajtam, amióta ezek közé az idióták közé keveredté.

Még egy napom volt a Katával való találkozásig, ami hamar eltelt. Kata mosolyogva állt a körfolyosós bérházban vett picinyke garzon ajtaja előtt, melyet csak rendelő céljára használt. Csak állt, és nézte, hogyan vonszolom magam, mint egy félig eltaposott svábbogár. Odabenn szeretettel megölelt, kaptam két gyógypuszt, majd belelendültünk a beszélgetésbe.

Kata valahogy olyan anyás volt, talán épp azért, mert a sors nem ajándékozta meg gyerekekkel, hogy mindig azt éreztem, legszívesebben ölébe hajtanám a fejem, és egy jót aludnék, vagy kisírnám magam. Azzal kezdte, hogy mértéktelenül sok bűntudatot, önmarcangolást érez ki írásaiból, és szerintem egy Istenhívőnek boldognak kellene lennie, hisz Jézus is örömhírt hirdetett. Rám pedig elég rám nézni, hiszen sántikálásom, lehajtott fejem nem valódi alázat, hanem lesújtottságot, hajlott hátam pedig akaratgyengeséget mutat a testbeszédben járatos, figyelmes szemlélő számára.

Aztán neki kezdtünk a munkának, és az izomteszt azt eredményezte, hogy kisebbrendűség, önvád, bűntudat, döntésképtelenség keverékéből áll komplexusom, problémám, melyet kiskoromban, hadvezéres, szigorú édesapámtól „szedtem össze”. Kaptam persze sok jót is tőle, meg ő a legjobb tudása szerint nevelt, de tény, hogy ez a negatív, energiavesztést okozó érzéscsomag abból az időből származik.

Ez aztán annyira beépült személyiségembe, hogy amikor már külön éltem szüleimtől, akkor tudat alatt egy ugyanilyen parancsnoklás egyéniségű feleséget szedtem össze, és ezek a jellemvonások csak erősödtek bennem. Magamban mindig úgy gondoltam, hogy tegyük meg a családi béke kedvéért, és már házasságunk elején belementem abba a gyakorlatba, hogy ha skorpió tüskéjével megsértett, megbántott, kis idő múlva még én kértem bocsánatot tőle.

Aztán ahogy erősítette bennem az önálló életre képtelenség érzetét, egyre erősödött benne, hogy ő igen, ő az ügyes, a szorgalmas, az okos, én meg csak úgy vagyok, de tulajdonképp minék. Szinte örülhetek, hogy levegőt vehetek a lakásban. Inget azt viseltem, amit ő vett, még az öltöny és nadrágvásárlásaimat eltűrte, de ott is kritizált, hogy úgy öltözők, mint egy svábbogár, ezért elkezdtem az általa megkívánt, és megvásárolt kardigánokat viselni, melyekért sohasem rajongtam.

Már néhány év házasság után tervezgettem, hogy ha felnőnek a gyerekek, önállósítom magam, de amikor Istenhitre tértem, korrigáltam nézeteimet, mert ezt az Istenhittel összeegyeztethetetlennek találtam. A szeretet mindent eltűr, mindent elnéz, mindent elvisel....

Mikor aztán az Istenhit körül összezsáptak nézeteink, egyre keményebben próbált tengelyt akasztani velem, és mindenben engedtem, elvittem otthonról a könyveimet a munkahelyemre, kazettáimat még vállalati autómban is dugdostam, a városban olyan útvonalon közlekedtem, ha ő is mellettem ült, hogy feszület előtt ne haladjunk el, nem jártam már imakörbe sem, de neki *a lelkem* kellett, azon is uralkodni akart, a lelkem pedig a Jóistené, abból már végképp nem engedek.

Gondolati kalandozásomból Kata hangja riasztott fel, aki közölte, hogy szerintem a vallással nagyon „elszálltam”, és annyira csak a jóra törekedtem, Jézusnál is Jézusibb akartam lenni, hogy ebbéli nagy igyekezetemben elnyomtam magamban jogosan keletkező agressziómat, és az elfojtás végül önmagam ellen irányult, ezért rúgtam a betonfalba. Ez a figyelmeztetés, hogy magamat teszem tönkre, ha nem adom ki magamból, ami bennem van, és nem jutottam volna ide, ha néha az asztalra csaptam volna házasságom alatt.

Vajon én emelem fel feleségem, vagy ő húz le engem? Vajon jót tesz-e gyermekeimnek, hogy egy akaratképtelen apa mintája rajzolódik ki előttük? Vajon ez az összezárt kutya-macska barátság nem rombolja a gyermekek energiarendszerét is? Nem eddigi magatartásom csődje, hogy feleségem egy jöttányit sem közeledett a Jóistenhez, sőt hátrálásomtól csak vérszemet kapott?

Az igaz, hogy aki elhagyja feleségét, az házasságtörő, így áll a Bibliában. De ki hagyott el kettőnk közül kit először? Nem beismerni kéne, hogy ez a házasság így nem működik?

Nem szenvedtem még eleget? Nem tudom elképzelni, hogy Esztert azért küldte a Jóisten, hogy végre boldog is lehessen? Itt aztán közbe vágtam: - De Kata, mi száz halált halnánk Eszterrel egymásért, és felajánlottuk Istennek, hogy lemondunk minden földi boldogságról. Kata visszakérdezett: - És élni? Élni egymásért nem lehetne? Miért van mindenért büntudatod Viktor?

Az ellentétek nem kiegészítik, hanem felőrlik egymást, ti pedig szöges ellentétei vagytok egymásnak. Ti az életfeladatokat kapcsán illettetek össze, mert Editnek azt kell megtanulnia, hogy a hatalom gyakorlása nem jó dolog, neked pedig azt, hogy a hatalomtól való félelem sem jó dolog. Ugyanannyira vagytok hibásak, vagy ártatlanok, hiszen nem tudatosan tettétek, amit tettetek, de ti nem illettetek össze.

Ekkor villant be, hogy első meditációmban, belső hangom azt mondta: - Állj a sarkadra! Nem tudtam kivel, mivel szemben kéne a sarkamra állnom, de most már tudom, és meg is teszem. Még ma, különben sohasem lesz bátorságom hozzá. Kata homlokomra tette kezét, majd felszólított, képzeljem el a döntésképtelenséget, büntudatot, önvádat, kisebbségi érzést egy X energiaként, ami egy sötétszürke felhőként meg is jelent előttem. Majd köszönjem meg, hogy eddig fejlesztett, tanított, és kérjem meg, hogy menjen el máshova, olyan emberhez, aki jobban hasznát veszi, mint én. Majd ki kellett küldeni a szobából, a lakásból, a lépcsőlejárathoz, a lenti kapuhoz, majd egy közlekedési eszközt hívni, és integetni, majd elbúcsúzni tőle.

A szürke felhő minden szakasznál sötétebb lett, majd a repülőbe egy fekete ember alakú valaki szállt be, amiről rájöttem, egy szelíd démonűzés alanya voltam. Jól kisírtam magam, Katánál hivatásbeli kellék a csomag papír zsebkendő, és nagy elhatározással indultam útnak. Útközben a világ összes krampusza engem kábított: „Parázñaság prófétája! Bűn vámszedője! Bujaság apostola! Házasságtörő parázna! Katában az ördögre hallgattál! Csak szét akarja túrni családi életed!”.

Majd Teremtőm hangját utánozták: „Gyermeke! Vesztedbe rohansz! Még meggondolhatod magad! Ne légy házasságtörő!”. Ima nem jött ajkaimra, a hangokat megítélni nem tudtam, és az mozgott bennem, hogy egész életemben képtelen voltam a sarkamra állni, most végre meg kell tennem. Kamasz koromban, amikor osztálytársamnak elmeséltem öngyilkossági kísérletemet, homlokára csapott és szeretettel így gúnyolt: - Arany te teljesen hülye vagy. Apádtól félsz, a haláltól meg nem félsz? - És valóban, most is olyan lelkiállapotban voltam, hogy inkább halnék száz halált, csak ne kelljen ezt a beszélgetést megejtenem. Pedig a büntudat démonát Kata „kiűzte” belőlem. Mégis iszonyú nehéz a sarkamra állnom.

Kata lenne a bűn ördöge? Akiből árad a szeretet, aki mohón olvasta könyvem, esszé-kötetemet és ateistából - ha sajátos Istenképű is, ha vallástalan is - de Istenszerető, Istenhívó lett? Vagy csak téved, megtévesztették? Vagy pont neki van igaza? Bűn, amit most készülök tenni? Mi lesz, ha feleségem megint öngyilkossággal fenyegetőzik? Én leszek az oka? Nem lenne jobb, mégis tovább áztatnom őt, hogy kevésbé szenvedjen? Még duálpárom lelke is bejelentkezett és igyekezett rábeszélni, „Isten azt várja tőled, hogy tarts ki minden áron, ne hagyd el őt, mert engem is elveszítesz! Inkább próbáld szeretni, minthogy fájdalmat okozol ezzel a beszélgetéssel neki!”

Ezernyi kétegy fészkelődött szívembe, de mivel elhatározásomat józanul, relaxáltan, megkönnyebbülten, tiszta fejjel hoztam meg, úgy éreztem, lesz, ami lesz, ha tévedek is, Isten megbocsátja, de most ezen túl kell lennem. Bejelentettem, hogy komoly mondanivalóm van kapcsolatunk javítása érdekében, és miután a feszültség oldására cigarettára gyújtottunk, és pezsgőt bontottunk, elmondtam, hogy Edit szerint az én hitéletem egy hazugság, egy álca, szerintem pedig a mi házasságunk az, és valójában 15 éve nem vagyunk igazán házask.

Kértem, hogy ezt mondjuk ki közösen, és tartalmában javítsuk kapcsolatunkat, azaz tiszteljük, szeressük egymást, mert jobb formailag külön, és tartalmában szeretetben, mint formailag együtt, és tartalmában kutya-macska barátságban élni. Ahogy vártam, kitört a vihar. Edit pörölt, vádolt, szememre hányt mindent, amit mondtam.

Elismertem karakán módon, amiben igaza volt, ezt is kifordította, hogy lám, *mindenben* neki van igaza. Kijelentettem, hogy nem akarok többé uszodás táskával hitbeli ismerőseimhez menni, mintha uszodába mennék, mire azt mondta, hazug vagy, lám hazug vagy! Hogy a házasság lámpaoltás utáni részében erősen parlagon maradtam, hát miért nem szóltam akkor, szóval mindenre volt válasz.

Állandóan vádolt, árnyékbokszolást végzett, pedig megmondtam, semmiben nem tartom hibásnak, ő jó szándékkal tette, amit tett, inkább én vagyok a hibás, hogy elégedetlenségemet magamba fojtottam. Erre aztán megint kitört a vulkán, milyen elégedetlenség, nincs alapom elégedetlenkedésre, én voltam a legszabadabb férj a környéken, jó dolgomban nem tudom, mit csinálók, biztos k.... van, amiatt bolondultam meg.

- Nincs, Editkém, tévedsz, és nem arról van szó, hogy el akarok költözni, vagy kibújni a gyermekek felnevelésének kötelessége alól, hanem arról, hogy nem akarok tovább a te negyedik gyereked lenni. Önállóan akarok dönteni, akkor elmenni, és ahhoz elmenni, és akkor hazajönni, amikor én azt jónak látom. - Erre aztán megint önző, lelketlen, mindenkin átgázoló senki lettem, ami persze nem jelentett az elmúlt három év címkézéseéhez képest újdonságot.

Abban maradtunk, legalábbis én azzal zártam le az iszapbirkózást, hogy attól a naptól, június 27-től kezdve nem tekintem magam a férjének, anyagilag ugyanúgy gondoskodom róluk, maradunk egy fedél alatt, a gyerekeknek ugyanúgy édesapja vagyok, csak nem engedelmeskedem neki a továbbiakban. Búcsúzóul még hozzám vágta, hogy amíg ő mossza a gatyáimat, addig nem tarthatok szeretőt, de erre már nem is válaszoltam.

Tipikus feltételezés, de nála érthető, hogy ha egyszer ki merem nyitni a számat, arra gondol, valaki áll mögöttem, és az a valaki csak egy k...., egy szerető lehet, hiszen 19 évig mindenre rábólogattam, jó pofát vágtam ahhoz, ami egyáltalán nem tetszett, egyszóval a lábtörője voltam. Persze ez így durván hangzik, de a lényege ez volt, még ha ezt én nem is éltem meg a tizenkilenc év alatt lábtörőségnek, mert - ahogy a két asztrológus is megállapította - nagyon erős volt bennem a társra való igény, és ideáломot Editre vetítettem, így sokáig sikerült is olyanak látnom, amilyenek szerettem volna, amilyenként vágytam rá.

Vádként hozta fel, hogy még fél éve is hangoztattam, „ha százszor újra születnék, akkor is téged vennék feleségül”, szerinte hazudtam neki ezzel. Talán magamnak is hazudtam, de mindenesetre akkor komolyan gondoltam, és még egy, ebből a vak is látja, hogy én *nagyon akartam ezt a házasságot*, ezt a kapcsolatot, hogy én a *végéig igyekeztem megtartani*, mert előttem a házasság szent volt, és felbonthatatlan.

Ezt láttam szüleimtől, ez volt előttem a minta, és amikor még szó sem volt Jóistenről, akkor sem lettem volna képes elválni. Csak úgy a távolra gondolva tervezgettem, álmodoztam, hogy majd ötven évesen új életet kezdek, de nem sok spirituszt éreztem magamban, hogy tényleg megtegyem. De most rádöbbenem, egy pillantás alatt lehullott a fátyol, nem kellett Katának különösebben ebbe belefolyni, tudtam, hogy *most, vagy soha!*

Aznap este úgy aludtam el, mint akit fejbe vágta. Edit reggel megint nekem rontott, de leszereltem, hogy csak az idejét pazarolja. Munka után hazajöttem, elmentem egy ismerőshöz, és kilencig beszélgettünk, nem kellett viccesen nyolckor szabadkoznom, hogy nálunk pizsamaosztás van. Következő nap már hatkor otthon voltam, és nem mentem sehová, aztán másnap megint, szóval, ahogy jött, úgy éltem, és élveztem, hogy nem kell álcáznom magam, nem mondtam meg, kihez megyek, csak annyit, hogy elmegyek, este jövök, és szabadnak éreztem magam, mint a madár.

Editben elfojtott szenvedély fortyogott, ami néhány nap elteltével egy indulatos megjegyzés formájában felszínre tört. - Így nem élhetünk egymás mellett, mint két idegen! Akkor inkább költözz el, ahová akarsz! Erre már inamba szállt a bátorság, ez már nem sámli! Addig benne voltam, hogy önállóság, egyenjogú partnerség, hogy tartsuk tiszteletben egymás szabad akaratát, ha másképp nem megy, hát úgy, hogy kijelentem, nem tekintem magam férjének, de elköltözni, innen, ebből az egzisztenciából, amit 19 év alatt felépítettem, ez már nagyon nehéz falatnak tűnt számomra. Ez már az emészthetlenség határát súrolta. Ez az! Amint nem csinálom tovább a kisdéd játékot, amint szabadon akarom meghozni döntéseimet, idegen vagyok. Jó mi?

Hű, és még nem is kaptam választ Esztertől! Neki remegve írtam meg levelem, mert amilyen komolyan vesz dolgokat, még azt is kockáztathatom, hogy Istentelenségnek tudja be döntésem, és teljesen elveszítem. Nagy kő esett le a szívemről, amikor megírta, bízik benne, hogy lelkiismeretemmel összhangban hoztam meg döntésemet, és hogy szeretni akarom feleségemet és családomat, csak önmagam védelmében hoztam e döntést.

Valóban így volt, mert vagy öngyilkosság, vagy megbolondulok, vagy bedobom a törülközőt, nem volt más választásom. A legkisebb rosszat választottam, ami egyben a legnagyobb jó is. Ismerőseim körében elmeséltem, hogyan dobtam be a törülközőt, és aki megértett, azt javasolta, költözzek el, és ha lehet, ne garzonba, mert a fiúk úgyis utánam fognak jönni. Ez már még inkább rémképnek tűnt nekem, a család szétszakítása, amit soha nem szorgalmaztam volna, legfeljebb, ha a fiúkban maguktól megindul egy ilyen gondolat, de még azt sem támogattam volna különösebben, hisz édesanyjuk, bónáival együtt is sokkal jobban tud róluk gondoskodni. Nincs más hátra, csak előre, szoktam mondani viccesen, és nekiláttam kiadó lakást keresni.

26. AZ UTOLSÓ MENET

Megint rám ragyogott a szerencse, méghozzá nem is akármilyen formában. Igaz, hogy Zsófi-val elkezdtem levelezni, és megköszöntem, hogy Eszterrel engedélyezte kapcsolatunkat, hogy Zsanett lányának szalagavatójára úgy is elmentem, hogy Eszter nem volt ott, mert kétnapos lelkigyakorlaton vett részt, igaz, hogy a Gyere kicsi, gyere szentképet elküldtem Zsófinak, és a két kisgyerekhez beírtam Eszter, Viktor, az angyalhoz meg, hogy Zsófi, de arra nem számítottam, hogy egy egész napra elengedi velem Esztert.

Megterveztük a programot, Zsámbékról elindultunk Tahitótfaluba, ahol Rosta Csilla, az aurafotós lakik, onnan Visegrádot céloztuk meg, és végül Budapesten keresztül vissza Zsámbékra. Mielőtt elindultam, a rózsadombi virágárusnál egy szál gyönyörű piros rózsát vettem, és Esztert ezzel köszöntöttem, amikor elémentem. Vibrált köztünk a levegő, egész úton énekeltek, fogtuk egymás kezét, piros lámpánál az ujjait, meg a kézfejét, tenyerét csókolgattam, néha a vállamra hajtotta a fejét, a feszületnél vagy keresztet vetettünk, vagy pusztit dobtunk szeretett, imádott Megváltónknak, és olyan voltunk, mint két pajkos kiscsikó, amelyek ugrándoznak a réten, és szinte alig tudnak mit kezdeni szabadságukkal.

Tahitótfaluban eltévedtünk, mert Csilláék háza már bejelöletlen útvonalon volt. A homokos úton megálltam, kiszálltam az autóból, mintha tájékozódnék, és Eszter követte példám. Átmentem az autó túlsó oldalára, szemébe néztem, majd behunytam a szemem, és, és... megcsókoltam. Mint két általános iskolás - nem falánkan, szenvedélyesen, hanem - megilletődötten, szinte föl sem fogva, hogy mit teszünk - csókolóztunk. Aztán Eszter hátrahúzta fejét, és kérdően nézett rám.

- Szívem, én már nem vagyok nő, miért ne csókolózhatnék veled? És anyukáddal kapcsolatban, ez nem testi kapcsolat, mert nem bokorba bújtunk. A mai fiataloknál ma már ahhoz sem kell két hétnél több. Emiatt ne izgasd magad. - Még égett az ajkunk a csók hevétől, amikor beléptünk Csilláék kertjébe.

Csilla tüneményes kedvességgel fogadott minket, pedig elfelejtettem telefonon bejelentkezni. Aurám elemzésekor úgy fogalmazott, hogy egyik szeme sír, a másik meg nevet. Az aurában, a szívcsakránál látható ún. magenta színt úgy értelmezte, hogy sosem voltam olyan közel a Jóistenhez, mint most vagyok, és tetteimben elsősorban a szívemre, a bennem lakó Istenre kell hallgatnom. Ugyanakkor aurámban a torok csakránál, a kommunikáció energia-centrumánál, egy hatalmas szakadás, folytonossági hiány látható, amihez hasonló még szintén nem tapasztalt. Egy esetben, egy baromfikeltetőben dolgozó nőnél látott hasonló, aki napi 10 órát töltött káros sugárzásban, és felhívta figyelmemet, hogy ilyen energetikai állapotban a legrosszabbra is felkészülhetek. Elég régóta ismert, tudta, hogy nem fogok erre bejedi, és komolyan veszem figyelmeztetését.

Egy korábbi fotón még meglévő lyuk betömődése azt jelentette számára, hogy nem hagyom többé manipulálni magam, és ennek következtében nem is lehet „leszívni” energiáimat. Míg Kata azt az oldalát emelt ki házasságomnak, hogy Editnek az életénél is fontosabb volt fölöttem a hatalom gyakorlása, Csilla arra mutatott rá, hogy Edit rengeteg energiát tőlem szívott el, ami persze nem tudatosan, hanem tudat alatt történt.

Aki nem férfi a házasságában, mondotta, az maga csinál démont a feleségéből, és elmesélte egy rokonuk esetét, aki bizony negyvenes évei közepén ment át az örök vadászmezőkre, mert képtelen volt a sarkára állni. Az emberszellem alapvetően hímnős, tehát a férfi, a kemény a kiáradó, a vezető, és a női princípium, a női elv, a finom, a befogadó, a puha is jelen van benne. Az a jó, ha valakiben a két princípium egyensúlyban van, vagy az a nemé, amelyikbe leszületett egy kicsit erősebb. Ha valakiben a saját neme túlteng, férfiként macho, durva erőszakos zsarnok, nőként mikiegér, vagy ledérlány lesz belőle. Ha azonban valakiben a saját földi nemének princípiuma háttérbe kerül, és házasságában egy hasonlóval találkozik, akkor saját nemének princípiumát kell erősíteni önmagában, különben az az elv házastársában erősödik.

Bennem erősebb volt a női, a befogadó, a finom, puha elv, Editben pedig a férfias, tehát a kemény, a kiárasztó, az irányító, uralkodó princípium. Mivel saját férfi princípiumomat nem erősítettem, ez benne erősödött meg, és ahogy visszagondolok, az évek során egyre inkább nadrágot kezdett viselni, haját rövidre vágatta, slankabb lett, szóval külseje is követte a belső átalakulást.

Eszter fotója is sokatmondó volt. Gyönyörű kék jelezte ártatlanságát, romlatlanságát, és valahogy énekhangja is benne volt ebben a színben. Jobb és baloldal, tehát a bejövő és kimenő energiák azonossága mutatta, hogy ő mindig azt adja, ami benne van, tehát mélységesen őszinte.

Végül Csilla nagy empátiaképességgel még azt is megreszkírozta, hogy jól összeillünk, és különben is, a történelemben sok példa volt már rá, hogy nagy korkülönbséggel boldog házasságot kötöttek. Csilláéktól elindultunk a Visegrádi várhoz, de útközben megéheztünk, és megálltunk egy kis böfi-büfinél ebédelni. Eszter hamburgert kért, én meg hekket, és közben elmondtam a büfés hölgynek, hogy a feleségem nem szereti a halat, és nem enged otthon sütni, ezért házon kívül mindig halat eszem. Sokatmondóan végignézt rajtunk, ezért fél kézzel átöleltem Esztert és jó hangosan azt mondtam: - Gyere, drágám, odakint együnk!

Odakint persze majd megpukkadtunk a nevetéstől, és kiderült Eszter sem szereti a halat, és most már őt tekinthetem feleségemnek. Jóízűen tömködtem magamba a hekk falatokat, s közben Eszter simogató tekintetét éreztem végigsiklani magamon. - Olyan jó nézni, ahogy eszel! - tört ki belőle ösztönösen, és elgondolkoztam, vajon (volt) feleségem is ilyennek látna-e?

A visegrádi kilátóban nagyon megnézett minket a jegyszedő, hogy kézen fogva mentünk, és egy tanuló, meg egy felnőtt belépőt vettünk. Eszter duzzogott is persze csak viccből, hogy tanuló jegyet vettem neki. Ott fönnt, a nyári szellőben, emelkedett hangulatba kerültünk, s mivel híre-hamva sem volt más látogatónak, összekulcsoltunk kezünket és elkezdtünk imádkozni felségemért, kislányomért, Eszter családjáért, majd mindkettőnkért, hogy maradjunk meg az Úr útján.

Az ima végeztével áldást kértünk szeretteinkre, és máris indultunk, hogy Eszter időben hazaérjen, és máskor is elengedjék. A szünetben nagy eldorado elé néztünk, mivel Eszter úgy tervezte, kéthetente találkozhatunk. Ez volt életünk második találkozása azóta, hogy szerelmünk feltört, és most kéthetente? Ez valami elképesztő boldogságnak tűnt. Persze az örömből ürm is vegyült, mert Eszter bejelentette, három hétre Franciaországba utazik kórusuk, és tulajdonképp emiatt engedte el édesanyja a mai kirándulásra.

Mit lehet mit tenni, elbúcsúztattam, és megígértem, minden nap imádkozni fogok érte, vele utazó szüleiért, és az egész buszért külön. Szülei ugyanis személyautóval mentek, egy ismerős francia családnál laktak, és ha szerencsénk lesz, négy nappal később jönnek haza, mint Eszter. Csilla energetikai diagnózisa sajnos beigazolódott, mert hazafelé, már Kecskemét belterületén, fényes nappal, délután öt órakor, egyszerűen elaludtam a volán mellett, és áttértem a menetirány szerinti bal oldalra. Még belegondolni is rossz, hogy balesetet okozhattam volna, akár gyalogost elütve, vagy másik személyautónak, esetleg kamionnak ütközve, de szerencsére tenyerén vitt a Jóisten, így megúsztam a meleg helyzetet, és leeresztett ablakkal, ajkamat harapdálva, karom csipkedve, s magam így ébren tartva autóztam hazáig.

Közben lakásügyeim is alakulni kezdtek. Néhány napig keresgéltem, ismerőseim félretették a Bács-Kiskun Megyei Hírlapot, de amit reggel meghirdettek lakást, délután már kibérelték. Így nem lesz nekem bérlakásom egyhamar, keseregtem néhány nap után, mert addig nem akartam Edittel ezt megbeszélni, míg nem volt biztos támpontom. Ahogy magamban keseregtem, hogy mi lesz a megoldás, megszólalt Isten hangja: - *Adj fel egy hirdetést, a többit bízd rám!* Így is tettem, és néhány nap múlva örömmel fogadtam rádiótelefonon az ajánlatot, hogy teljesen bebútorozott másfél szobás lakás kiadó, hűtőszekrénnel, automata mosógéppel, épp csak a ruháimat kell vinni.

Erre már ráharaptam, és este bejelentettem Editnek, hogy akkor eleget teszek felszólításának, és elköltözőm. - Nem mondtam én ilyet soha, mi az, hogy elköltözől? - csattant fel és odavágott egy tányért a padlóra, amely szegény, taposócsempe volt, nem bírta a gyűrődést, és a tányérral együtt eltörött. Óvatosságból kimentem a konyhából a nagyszobába, s miközben demonstratív késélezés zaja hallatszott, beszéltem az ajtó résén: - De hát Editkém, Te mondtad, hogy költözzek el, nekem eszembe sem jutott volna... - Most aztán benne voltam a slamasztikában. Mire végre rászántam volna magam - úgy látszik Edit nem gondolta komolyan, vagy nem is álmodta, hogy komolyan veszem felszólítását - az ellenkezőjére akar rábírn.

Böbét felülvizsgálatra a kórházba vittük, és amikor kettesben hazafelé megálltunk egy benzinkútnál, Edit váratlanul - sosem tett ilyet házasságunk alatt - karomat elkezdte simogatni, hogy elgondolkoztam-e a dolgon, nem kéne inkább helyrehoznunk kapcsolatunkat? - Jaj, Editkém, dehogyisnem, épp ezt akarom én is! Tartalmilag, hogy tiszteljük, szeressük egymást, de a férj-feleség viszony helyreállítását én lehetetlennek tartom. - Átfutott ugyanis fejemen, hogy a 19 év alatt hányszor próbálkoztunk, házasságunkat úgy helyrehozni, hogy behűtöttünk egy üveg pezsgőt, este összebújtunk, aztán három nap múlva mindent ott folytatódott, ahol abbamaradt.

Erre a határozott, egyértelmű válaszra szitoközön áradt felém, és a hazavezető úton a hallgatás kódéba burkolóztunk. Másnap este, ahogy esti „értekezletünket” a szokott feszültségoldókkal, pezsgő, cigaretta megkezdtek, a feszültség úgy látszik Editben nem oldódott,

mert ahogy az ablaknál álltam, egy nagy, hegyes konyhakést vett a kezébe, és hozzátette, ez is kell, mert ha kilök, akkor még életben maradhatok.

Megdöbbszörítő látvány és érzés volt, de mély nyugalommal azt válaszoltam, hogy rajta, én nem hiszek a halálban, nekem halhatatlan lelkem van. Na, amit erre kaptam, azt sem vágom zsebre, szinte az egész bekezdés csak pontokból állna, így ezt mindenkinek a fantáziájára bízom. Megint pár nap múlva Edit összeroppant, kért, könyörgött, hogy maradjak. Láttam rajta, hogy akár minden reggel egy liter szenteltvizet is meginná éhgyomorral, vagy kétféle feszületet engedne a falra akasztani, csak maradjak, de amikor a traffipax villant, már késő a fékezés, én már nem tudok visszafordulni. Főleg, hogy ez csak olyan taktikai, rövid távú szándék nála.

Egy másik alkalommal teljesen összetört, sírt, zokogott, és bizony majd megszakadt a szívem. Csórikám, hogyan mondjam el neki, hogy szeretem? Hát lehúztam vele 19 évet, hogyan szeretném? Nagyon szeretem őt, csak nem tudok vele élni! A legszívesebben megöleltem és megpusztilgattam volna, ha nem értette volna félre az ilyen gesztusokat, és nem akart volna ilyenkor rögtön a korábbi állapotba visszaállni.

Az tette be a lapot, amikor viszonylag nyugodt volt, és arra igyekezett rábeszélni, hogy menjek szabadságra, menjek egy hónapra, menjek a gyerekek nélkül, csak ne költözzek el, mert érzi, akkor soha többé nem jövök vissza. Ebből én azt vontam le, ha nem költözöm el, akkor élete végéig azzal fog kísérletezni, hogy visszaállítsa a korábbi állapotot, tehát nem tartalomban akar fejlődni, hanem formában visszafejlődni. Így elhatározásom véglegessé vált, és a lakás bérbeadójával meg is állapodtam, hogy augusztus 12-én beköltözöm, 13-án indultunk a fiúkkal Korfura, ezt már korábban megbeszéltük.

Elterveztem, milyen felszabadult érzés lesz elköltözni, hiszen az utóbbi hetekben tüneteim annyira felerősödtek, hogy szinte kirepítettek, kirobantottak a lakásból, melyben már elviselhetetlen volt számomra a lét. Elköltözöm, már attól megkönnyebbülök, kipihenem magam a fiúkkal Cipruson, még jobban felszabadulok, hazajövök, és két hét múlva makkegészséges és maradéktalanul boldog ember leszek.

Beleköptek a levesembe, mert szállásadóm elnézést kérve telefonált, hogy a lakást csak Korfuról való visszaérkezésem időpontjára tudja kiüríteni. Elmentünk fiaimmal, meg Takácskával Korfura, de felszabadultság helyett az elhatározott, de végre nem hajtott tett súlyát cipeltem magammal. A súly alatt alig bírtam bicegni, fiaim türelmesen megvártak mindig, de ők éltek volna az életüket, nekik inkább kolonc voltam.

Majd a tenger, gondoltam, ott, a vízben, elememben érzem magam, majd ott kimozgom magam, és jó mélyen beúsztam, de a sós víztől, meg a dinamikus úszástól hónapok óta úgy kidörzsölődött, hogy visszafelé már úgy úsztam, mint egy széttartott szárnyú pingvin. Így szobafogságra, helyesebben apartmanfogságra ítéltettem. No azért itt is sikerült a citromból limonádét csinálnom, mert a Takács házaspár hölgy tagja belerúgott egy sziklába, és nagylábujja körme lifeggett, és kézzelvezetéses kezelés közben megbeszéltük az élet dolgait. Megdöbbszörítő volt a hasonlóság az ő házasságukkal, de náluk, Annamária tudatában volt, hogy férje nyuszisága hozza elő agresszivitását, és magában szinte könyörgött férjének, hogy álljon a sarkára, de ő, „szeretetből”, mindenre rábólintott, ahogy én is tettem.

Annamária pedig, szinte „magatehetetlenül”, erőszakos, agresszív zsarnok volt, férjét vagy nyílt erőszakkal, vagy érzelmi zsarolással hajtotta uralma alá, mert valahogy érezte, hogy meg kell tapasztalnia lehetőségének határait. Hatalma pedig határtalan volt, mert férje hétrét görnyedt, szenvedett is gerinc és nyakfájdalmaktól, ugyanakkor azzal áltatta magát, hogy maradéktalanul boldog feleségével, és szereti családját. Csak akkor borult ki a liszt, amikor Lajával kettesben voltunk, és elmondta, már az öngyilkosságra is gondol, olyan pokol az élete, mert felesége megalázza, uralkodik rajta.

Visszabeszélni, nem eltérni, ja azt nem, azt nem kockáztatja, meg szerinte a „szeretet” ezt kívánja, hogy ő így szenvedjen. Az a nevetséges, hogy felesége is szenved, egyáltalán nem boldogítja a hatalom gyakorlása, melyet a szó szoros értelmében határtalanul gyakorolhat, és küldené el magától férjét, aki meg csüng rajta, mint gyümölcs a fán. Az ő helyzetük nagyon hasonlít a miénkhez, csak náluk Annamáriának lett elege a hatalom gyakorlásából, és Laja mazochistaként még „élvezkedik” a szenvedésben, míg nálunk én untam meg a banánt, és vettem radikálisan véget az eltorzult hatalmi egyensúlynak.

Sokat merengtem a kék tenger, a horizont felett, gyönyörködtem napfelkelésben, és naplementében, és 52 oldalnyi szerelmes levelet írtam kézzel Eszternek. A görögkeleti templomban gyertyát gyújtottam, és imádkoztam, az apartmanban zenét hallgattam, és, arany szívem, édes kis csillagom, még egy kis leheletnyi plátói „kapcsolatba” is keveredtem. Alattunk egy görög család lakott az apartmanban, és ahogy a balkonon üldögéltem, észrevettem, hogy 11-12 éves forma kislányuk fel-felpillantgat hozzám, de amint odanézek, zavartan elkapja a tekintetét.

Aztán köszönni kezdtem neki, hol hello-val, hol kálimerával, és amikor egyre-másra elvörösödött, akkor jöttem rá, hogy a cseppnyi lélek már nem gyerekként pislantgatott egy külföldi felnőttre, hanem nyiladozó nőiességének első megnyilvánulásaként, háromnegyed részt gyerekként, negyedrészt nőként, de lehet, hogy 90% és 10% volt csak az arány, tekintett rám. Szívet melengető érzés volt ez, sokat imádkoztam érte, küldtem felé szeretethullámokat, és tekintetét soha sem felejttem el, mert elutazásunk apján, amikor a kofferünket a dombról elszállító kisteherautóra vártunk, ő is kiült, velem szembe, és romlatlan vágyakozással, azzal a tudattal, hogy az életben soha többé nem látjuk egymást, csak nézett, nézett, és nézett.

Örület, ha belegondolok, mint Böbe, annyi idős, de Eszter is egyidős Viktor fiammal, és a szív úgy látszik, nem igazodik korhoz, és nem is veszi figyelembe a társadalmi szokásokat, elvárásokat, normákat. Viktorral úgy tettem túl magam a dolgon, hogy odaadtam neki esszé-kötetemet, melyben az utolsó negyven oldal arról szólt, hogyan jutottam el az elköltözésig.

Gergő szeméből kicsordult a könny, amikor röviden közöltem vele, hogy hazautazásunk napján már nem alszom otthon. Nem ragoztam neki a dolgot, hisz vele lelkileg annyira egy húron rezgünk, hogy felesleges lett volna. Megérezte, hogy nem lesz hátvédje ezentúl, de bíztam benne, ha nem leszek otthon botránykőnek, feleségem is jobb viszonyt alakít ki vele. Ahogy repültünk hazafelé a fehér fellegek felett, belegondoltam, milyen iszonyú nehéz döntés, és micsoda örült felelősség volt meghozni. Isten hangja ugyanis azt mondta „A szeretet útján fogod elvezetni őt Hozzám”, tehát ezzel az én felelősségem, legalábbis nagymértékben, hogy Edit megtér-e, vagy nem. Ráadásul Böbe gyógyulása is az én vállamat nyomja, mert Vikornak az „jött”, hogy kishúgod meggyógyul, de édesanyád előtte megtér Hozzám”. Bele tud gondolni valaki, milyen borzasztó nehéz volt ezt a döntést meghozni?

Végül is belegondoltam, az idő fogja megmutatni cselekedetem gyümölcsét. Ha Edit megtér, testi tüneteim javulnak, Böbe meggyógyul, akkor minden világos, mint a vakablak. Ha Böbe meggyógyul, és Edit nem tér meg, akkor kamu volt a sugalmazás, önsugalmazás, vagy szentelen szellem is lehetett. Ha Böbe nem gyógyul, Edit nem tér meg, én is betegeskedem, és belülről úgy érzem, helytelent cselekedtem, akkor bocsánatot kérek Teremtőtől, meg Editem-től, és maradék életemben igyekszem lecsoszogni bűnömet, ami csak annyiban bűn, amennyire tudatosan tettem. Három évig egy módszerrel próbálkoztam, de bármennyire is igyekeztem mindent eltérni, mindent elviselni, és remélni, hogy a Jóisten dísztvíratot küld, vagy videóvetítést rendez Editnek, hogy rendes ember ám a férjed, nem gonosz, nem jutottam semmire, sőt, ha lehet még jobban adtam Edit alá a lovat.

Most változtatok, és remélem ő is változik, mert akármilyen pokolnak is éltem meg az életet mellette, ha nem lennék meggyőződve, hogy mostani lépésem helyes, vagy legalábbis helyes lehet, nem tenném meg. Voltak, akik azt mondták, le a kalappal, hogy vállalni mered döntésed, Viktor, ismerünk, hogy a családotról bőkezűen fogsz gondoskodni. Volt, aki lesátá-

nozott, hogy a duálkérdést a „rossz fiúk” sugallták, és persze saját lelkét rám kivetítve azt hitte, Eszter miatt rúgom fel házasságom, és őneki csak a felesége létezik, Isten és ember előtt, és aki elhagyja feleségét, az házasságtörő.

Az imakörben elhangzott, hogy „Viktor menekül a felelősség elől”. Pont ők mondták, akik kívülről fújják a SZÓ köteteket, hogy mindenki csak saját magért felel. Egyébként is, míg szenvedtem, mindegyik csak biztatott, nem olyan rossz az, kibírod, Viktor, te tudsz még jobban szeretni, ő csak keserűségében mondja, amit mond, de könnyű a más kezével csalánt verni. Nem nekik kellett végigélni, amit én végigéltem. Müncheni ismerősöm, akivel 12 éve ismerjük egymást, azt mondta: Viktor, én sosem mondtam neked, de mindig azon csodálkoztam, hogy tudtok ti Edittel együtt élni, hisz ti annyira különbözőek vagytok.

Rengeteg volt a pro és kontra gondolat, ami kavargott bennem. Ugyanakkor belülről valami mély nyugalom, bizonyosság uralkodott bennem, hogy nem bűn, sőt helyes, amit teszek, és a szeretetben nem csak az igen, hanem a nem, a ne tovább is benne van, és hogy ezt az elrontott jót, amit Edittel való kapcsolatom jelent, csak ilyen radikális lépéssel lehet helyrehozni. Nem mertem sugallatot kérni, mert gyakran rögtön beszóltak egy pont ellenkező értelmű dolgot, és ugyanolyan bizonytalan maradtam, mint amikor tanácsot kértem. A féltizenkettes mise után mégis szólt hozzám a Legszentebb: „Nyugodj meg, kicsi gyermek!”

Szíved megint felkavarodott, bizonytalan, fájdalmas. Minden gondolat, minden sugallat, minden szavad, minden tettered, ami békét hoz szívedbe, ami belső nyugalommal tölt el, Tőlem van. Sajnos, ami békét hoz a te szívedbe, nem hoz feltétlenül békét más szívébe, mert nem mindegyikőtök adta át magát azonos mértékben Nekem. Azokban, akik egyáltalán nem ismernek, vagy csak igen kis mértékben, főleg formálisan adták át magukat Nekem, azokban szükségszerűen nyugtalanságot, feszültséget, beavatkozási szándékot, bírálati vágyat, ellenszenvet keltenek gondolataid, szavaid, tetteid. Ez voltaképpen a te kereszted, ezt kell vinned Velem a Golgotán át.”

Csodálatosan bölcs, isteni bölcsességet tartalmazó sugallat, és ez minden igazságok csúcsa, mert ha már nem segít az Írás, az ész, akkor a biztos iránytű, a legmagasabb fórum a bennünk lakó Isten, lelkiismeretünk szava kell, hogy legyen. Még a legelvetemültebb ember is csak elnyomni tudja lelkiismeretét, és csak ideig, óráig. A szívbékét nem lehet kreálni, az csak abban van meg, akiben a Jóisten jól érzi magát, akiben Jézus Atyjával lakást vett, és ez nem rendkívüliség, nem kiválasztottság, hanem a legtermészetesebb állapot kéne, hogy legyen. Annak kell ma magába tekintenie, akiből nem sugárzik Isten nyugalma, szívbékéje, mert ő valahol elvétette a lépést.

Nem lesz könnyű Editnek sem, hiszen hosszú évek megszokásából kell kizökkennie, biztos, hogy minden porcikája tiltakozni fog ellene, de a fájdalmas műtét eredménye gyógyulás lesz. Talán pár hónap, talán pár év, de biztos, hogy fog találni valakit, akit boldoggá tud tenni úgy, ahogy van, és aki őt is boldoggá tudja tenni, mert én sajnos nem tudom.

Amikor Böbe pár hete, egyik szombat reggel kirohant a szobából, azt mondta, „Anyá, azt álmodtam, hogy terhes leszel”. Edit fanyarul legyintett, pedig számomra azt jelentette, hogy valahol a látóhatáron megvan a nagy Ő, Edit nagy Ő-je, és még a kisbaba keresztelőjére is meg fognak hívni. Edit örülni fog Eszternek, mert addigra szinkronban lesz már szellemével, isteni énjével, és békében, szeretetben fogunk élni, mint igazi jó barátok, testvérek.

De közben kijózanító a valóság, mert leszálltunk Ferihegyen, és úton vagyok hazafelé. Az úton szorongtam, nem tagadom, az új lakásba Viktor fiammal cipeltem fel úti kofferemet, és amikor hazaérkeztünk, bejelentettem Editnek, hogy akkor költözöm.

- Mi van? Már kerekét oldasz? - Csak annyit mondtál, hogy az utazás előtt nem jött össze a lakás! - mondta, de iszonyú feszültség érződött benne, mert most kellett tudatosítania magában, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam, és tényleg elköltözöm. Annyira biztos volt magában, meg az elmúlt 19 évben, hogy az utolsó percig nem vett komolyan.

Bementem Bőbéhez a kis szobába: - Kislányom, azt szeretném mondani neked, hogy nagyon szeretlek, anyát is nagyon szeretem, de nem tudok vele élni.

- Te vagy az összeférhetetlen, nem én! - viharzott be Edit.

- Editkém, nem is hibáztattalak, kérlek hadd fejezzem be - kérleltem, és folytattam: - Én ugyanúgy az apukád maradok, nagyon szeretlek titeket, gondoskodom rólatok, itt leszek a közelben, hogy bármikor segíthessek, ha kell, de egy másik lakásban fogok lakni.

Bőbe elpityeredett, Edit ismét berontott: - Na? Látod, mit tettél? - Én pedig nekiláttam ingeimet, zoknijaimat, nadrágjaimat, könyveimet összepakolni, hogy „betyárbútorommal elinduljak az új világ felé. Viktor aranyos volt, segített a pakolásban, cipekedésben, mert elköltözésem napjára bokám karfiolméretűre duzzadt, mint 1992-ben, jelezve ezzel, hogy mennyire téves volt Sajthy asztrológus teóriája, hogy bokaduzzanatomban hivatásbeli életpályám módosítását várja tőlem. Magánéletbeli, családi életpályámon kellett, kell módosítanom, egyértelműen ezt mutatta a mostani, időpontbeli egybeesés.

Bőbe a második fordulónál már vidáman trónolt kedvenc foteljében, és visszakukucsált, amikor tenyeremből látcsövet formálva odanéztem hozzá. Végző soron neki kellettem a legkevésbé, feltehetőleg ő fog hiányolni is a legkevésbé, amit az is mutat, hogy boldogan oda-szaladt Edithez megkérdezni, hogy ezentúl minden nap vele alhat-e. Biztos, hogy valamennyire engem is szeret, csak Edit jelenlétében ez a szeretet elhomályosul, és csak ha kettesben vagyunk, „ha ló nincs, számár is jó” alapon sikerül közelebb kerülnöm hozzá.

Viktor érezte, mennyire visszás, hogy mindent itt hagyok, időnként kezembe nyomott ezt-azt: - Apa! Nivea krém! Apa! Vigyél egy szappant! - Mintha ezen múlna bármi is. Még elutazásom előtt felvettem Editnek, hogy közösen szerzett kb. tíz és fél millióssal összvagyonunknak a negyedét, két és félmilliónyi értéket kérnék, de rávágta, hogy aki elmegy, annak nem jár semmi.

Devizaszámlánkon hagytam annyi pénzt, amennyi gyermekeink megtakarítása volt, és a többi, kb. negyvenezer schillinget, meg ezer márkát elvittem egy budapesti bankba. Nyaralásunk forint részét a cég házipénztárából fedeztem, így korrekt elszámolással ötszázötven, hatszázezer forintnyi készpénzt vittem magammal, és úgy terveztem, Editnek, mit eddig konyhapénzként adtam, havi száznyolcvanezer forintot fogok átutalni.

Amikor az utolsó fuvart is összekészítettem, tehát tudtam, hogy nem fordulok többet, nem jövök már vissza, behívtam a konyhába Editet. Ha egyszer ez a gyógyszer, gondolkoztam, jobb, ha minél előbb tudatosodik benne, hogy visszafordíthatatlan ez a folyamat, nem táplál reményeket, és valahogy, ki tudja hogy, megtér. - Editkém! Én szeretlek téged is, meg a gyerekeket is, és nagyon sajnálom, hogy így alakult! - Sajnálhatod is, meg fogod te ezt még bánni százszor, de akkor már késő lesz! - vágott közbe Edit.

- Én nem hibáztatlak semmiben...

- Nem is hibáztathatsz, csak te vagy mindennek az oka, mert gonosz, lelketlen, mindenkin átgázoló alak vagy! - Szóval, Editkém, azt akartam mondani, hogy én egy nagyon optimista alkat voltam mindig, én hiszek abban, hogy mindenki boldogságra született, és bízom abban, hogy rám is vár a boldogság, és ezért azt szeretném mondani Neked, hogy előbb-utóbb a formai részét is rendezni kell majd a kapcsolatunknak, mert én szeretnék újránőszülni, és van is már jelöltem.

- Ez az! Mondtam, hogy k....d van! Hazudtál! Azt mondtad, nem, nincs szeretőm!

- Editkém! Tudom, hogy te másképp vélekedsz ezekről a dolgokról, de ez egy lelki kapcsolat, csak levelezünk, meg telefonálunk egymásnak, és semmiképp nem hasonlítható ahhoz, amiket mondasz. Nem szerető, és még kevésbé k.....! Hát akkor búcsúzom, sziasztok! - mondtam, azzal lebecsültem a lépcsőn, és kiléptem a nagyvilágba.

Azt terveztem, hogy elköltözésem után csupa olyan ételt főzök, amelyeket Edit nem volt hajlandó, mert nem szerette a marhahúst, nem szerette a szárnyast, nem szerette a belsőséget, nem szerette a halat, és a legjobban egy marhapörköltre voltam kiéhezve. Nem volt energiám hentest keresni, fűszereket venni, nekiállni főzicskélgni. Beültem a Zöldkakas vendéglőbe a lakótelep egyetlen jó konyhával rendelkező vendéglátóipari egységébe, ettem egy marhapörköltet főtt burgonyával, bevágtam egy kólát, mindezt hatszáznyolcvanért, tervezgettem a jövőmet, és elindultam, mint az amerikai telepesek, az új hazába. Kipakoltam cuccaimat, letusoltam, elhelyezkedtem a szokatlan, idegen ágyon, hallgattam a szokatlan zajokat, éreztem a szokatlan szagokat, míg csendben el nem nyomott a gyógyító álom. Egy szebb jövőről, nyugalomról, békéről, szeretetről, megértésről akartam álmodni, de álmainkat befolyásolni nem könnyű.

Vége a második kötetnek.